

Formandskabet

13. beretning

| UDLÆNDINGENÆVNET |

2025

Indholdsfortegnelse

Forord	3
Udlændingenævnets almindelige forhold	4
Artikler	
1. Opnåelse af EU-opholdsret som person med tilstrækkelige midler, når unionsborgeren forsørges af en anden	8
2. EU-opholdsret for andre familiemedlemmer, som er afhængige af unionsborgeren	12
3. Afbrydelse af EU-opholdsret som følge af fravær fra Danmark	17
4. Kan man få familiesammenføring efter Danmarks internationale forpligtelser, hvis man allerede har en anden opholdstilladelse?	21
5. Kravet om dansk kundskaber i sager om ægtefællesammenføring	26
6. Ægtefællesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere med tilknytning til det danske arbejdsmarked	30
7. Anvendelsen af FN's Handicapkonvention i familiesammenføringsager	33
8. To-instansprincippet, nova og hjemvisning ved behandling af klagesager	37
9. Ændringer i autorisationsordningen med henblik på at opnå opholdstilladelse som læge, tandlæge eller sygeplejerske	39
10. Hvornår behandler Udlændingenævnet en afgjort sag igen?	43
11. Opholdskravet ved meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse	45
12. Kan der være tale om indirekte forskelsbehandling i sager om tidsubegrænset opholdstilladelse?	50
13. Det fælleseuropæiske ind- og udrejsesystem (EES)	55
14. Er Danmark hoveddestination for visumopholdet?	57
15. Administrativ udvisning på baggrund af ulovligt arbejde	62
16. Ophævelse af indrejseforbud	65
Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser	69
Tal og fakta vedrørende Udlændingenævnets afgørelser i 2025	74

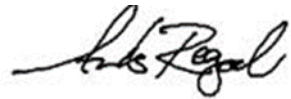
Forord

Forretningsordenen for Udlændingenævnet § 21 bestemmer, at Udlændingenævnets formandskab skal afgive en årlig beretning om nævnets virksomhed, og hermed foreligger nævnets 13. beretning.

Beretningen indeholder som i de seneste år en række artikler om områder, som har været i fokus i årets løb, samt kapitler om nævnets almindelige forhold og om statistik.

Oplysninger om Udlændingenævnet kan som hidtil desuden findes på nævnets hjemmeside www.udln.dk, som i 2025 blev lanceret i en ny og mere moderne udgave. Ud over oplysninger om nævnets sammensætning, organisation og praksis indeholder hjemmesiden bl.a. også oplysninger om, hvordan man klager, og hvordan en klage behandles.

God læselyst.

Anders Raagaard

Udlændingenævnets almindelige forhold

Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations (SIRI) afgørelser, medmindre andet følger af udlændingeloven. Dette fremgår af udlændingelovens § 46 a.

Udlændingenævnet er ligeledes klageinstans for politiets afgørelser om bl.a. afvisning ved indrejsen, ligesom Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over afgørelser om bl.a. opholds- og meldepligt truffet i medfør af hjemrejseloven. Udlændingenævnet blev pr. 1. september 2024 også klageinstans for de færøske udlændingemyndigheders (Útlendingastovans) afgørelser.

Udlændingenævnets uafhængighed og virke

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Udlændingenævnet fastsætter selv sin forretningsorden. Udlændingenævnets forretningsorden, som den var gældende i 2025, fremgår af bekendtgørelse nr. 996 af 26. august 2024 om forretningsorden for Udlændingenævnet. Forretningsordenen kan læses [her](#).

Det følger af Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver bl.a. bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Der blev i 2025 afholdt 89 nævnsmøder. 1.211 sager blev afgjort på skriftligt grundlag, mens 91 sager blev afgjort på mundtligt nævn. 810 sager blev afgjort på formandskompetence. De nævnte tal omfatter ikke visumsager.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2025 af en formand, 6 næstformænd og 13 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Anders Raagaard

Næstformænd:

Retspræsident Betina Juul Heldmann

Dommer Jens Berg

Dommer Eva Hammerum

Dommer P. G. Jensen

Dommer Jeanett Bukhave

Dommer Tine Rud

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Hannah Krog

Advokat Sophia Dankelev

Advokat Nicholas Symes

Advokat Majken Solgerd Johansen

Advokat Lars Habib Lindkær Jensen

Advokat Trine Binderup

Beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren (tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet):

Konst. kontorchef Karina Viskum Lisberg

Konst. Souschef Johanne Black

Chefkonsulent Christoffer Bruus

Chefkonsulent Merete Milo

Specialkonsulent Line Nan Cho Godrum

Specialkonsulent Sam Salehi

Specialkonsulent Vera Hafstrøm Fandrup

Udlændingenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnets sekretariat

Hjemrejsestyrelsen stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet. Det fremgår af udlændingelovens § 52 c, stk. 1. Det betyder konkret, at Udlændingenævnets sekretariat organisatorisk er et kontor i Hjemrejsestyrelsen. Sekretariatet ligger i København, hvor Udlændingenævnets lokaler også er placeret.

Udlændingenævnets sekretariat har i 2025 haft ca. 65 medarbejdere ansat.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk bistand til Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalg og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig, korrekt og sikker behandling og ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne. Sekretariatets opgaver fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets nugældende forretningsorden §§ 25-31.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Derudover bistår sekretariatet nævnet med at udvælge relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk. Hjemmesiden bliver løbende opdateret med resuméer af udvalgte afgørelser, der belyser nævnets praksis.

I de sager, hvor Hjemrejsestyrelsen har truffet afgørelse i 1. instans, stiller Udlændingestyrelsen sekretariatsbistand til rådighed for nævnet for at sikre den fornødne myndighedshabilitet.

Ny hjemmeside — www.udln.dk

Udlændingenævnet lancerede i efteråret 2025 en ny hjemmeside med et mere moderne udtryk og en mere borgervenlig opbygning. Den nye hjemmeside skal ses som et led i Udlændingenævnets ønske om i videre omfang at gøre viden om nævnets arbejde tilgængelig for offentligheden.

Den nye hjemmeside indeholder bl.a.:

- Opdateret navigation og struktur, så information er lettere at finde
- Mobilvenligt design, der fungerer på tværs af enheder
- Introduktionstekster til hvert praksisområde
- Optimeret søgning i indhold og praksis, herunder fri-tekstsøgning, tagging med sagsudfald, samt filtrering efter nationalitet og afgørelsesdato

Hjemmesidens indhold vil løbende blive udbygget og opdateret.

Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og databeskyttelsesloven.

Hvis Udlændingenævnet konstaterer sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen eller rette fejlen og træffe afgørelse i sagen og i den forbindelse eventuelt udtale kritik af 1. instansen.

Til indholdsfortegnelsen

Sagens oplysning

Som offentlig forvaltningsmyndighed er Udlændingenævnet underlagt det almindelige officialprincip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse. Når det er relevant, indhenter Udlændingenævnet oplysninger fra offentlige registre såsom Udlændingeinformationsportalen, CPR og elndkomst.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren/klageren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40 og almindelige forvaltningsretlige principper.

Udlændingenævnet har ikke automatisk adgang til eller indhenter ikke oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder f.eks. SKAT, eller private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet sørger dog altid for, at de sagsakter, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i 1. instans, foreligger til brug for nævnets vurdering af sagen.

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen, SIRI, Hjemrejsestyrelsen eller politiet traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen. Det kan du læse mere om [her](#).

Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som nævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Udlændingenævnet, men Udlændingenævnet oplyser ved klagens modtagelse om den aktuelle gennemsnitlige sagsbehandlingstid.

For så vidt angår sager, der er omfattet af EU-reglerne om fri

bevægelighed, tages der ved tilrettelæggelsen af sagsbehandlingsprocessen højde for Danmarks EU-retlige forpligtelser.

Det tilstræbes i alle tilfælde, at Udlændingenævnets sagsbehandlingstid er så kort som mulig. Ved udgangen af 2025 var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for afgjorte sager i Udlændingenævnet ca. 6 måneder. Der henvises nærmere til [Tal og fakta](#).

Sagens udfald

Udlændingenævnets sager behandles som udgangspunkt ved møder i nævnet, og afgørelserne træffes ved stemmeflerhed. Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, og sagens parter har derfor ikke adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til at afgive forklaring under et nævnsmøde. Det er i praksis navnlig relevant i sager, hvor nævnet skal vurdere parternes troværdighed.

Opnåelse af EU-opholdsret som person med tilstrækkelige midler, når unionsborgeren forsørges af en anden

Hvornår har en unionsborger faktisk adgang til sin forsørgers midler? I 2025 behandlede Udlændingenævnet flere sager vedrørende unge, voksne unionsborgere, som søgte om udstedelse af registreringsbevis på baggrund af tilstrækkelige midler, og som gjorde gældende at være forsørget af deres forældre fra hjemlandet.

Retten til ophold for en unionsborger med tilstrækkelige midler følger af artikel 7, stk. 1, litra b, i opholdsdirektivet (direktiv 2004/38/EF). Formålet med bestemmelsen er på den ene side at sikre fri bevægelighed for unionsborgere, der ikke er erhvervsaktive i værtsmedlemsstaten, og på den anden side at beskytte værtsmedlemsstatens offentlige finanser. Opholdsretten er derfor betinget af, at de pågældende personer ikke udgør en urimelig økonomisk byrde for den pågældende værtsmedlemsstat.

Opholdsdirektivets artikel 7, stk. 1, litra b, er implementeret ved EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 6

En unionsborger, der råder over tilstrækkelige midler til sit underhold, således at den pågældende efter en konkret vurdering kan antages ikke at ville falde det sociale system til byrde, har ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1. Ved denne vurdering finder § 34 anvendelse.

Vurderingen af tilstrækkelige midler

For at få udstedt registreringsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6 skal unionsborgere fremlægge dokumentation for at råde over "tilstrækkelige midler".

Opholdsdirektivets artikel 8, stk. 4, som er implementeret ved EU-opholdsbekendtgørelsens § 34, bestemmer, at medlemsstaterne ikke må fastsætte et bestemt beløb, som unionsborgeren skal råde over for at have tilstrækkelige midler, men tage hensyn til den pågældendes personlige situation. Af EU-opholdsbekendtgørelsens § 34 følger det desuden, at kravet om tilstrækkelige midler altid vil være opfyldt, hvis unionsborgeren råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de kontanthjælpsydelse, som unionsborgeren vil kunne modtage efter lov om aktiv socialpolitik. De aktuelle satser kan findes på nyidanmark.dk.

I Kommissionens meddelelse [C/2023/1392 af 22. december 2023 om vejledning om retten til fri bevægelighed for EU-borgere og deres familie](#) fremgår det af afsnit 5.2.1, at der ikke kan sættes grænser for, hvilken dokumentation der kan fremlægges til støtte for, at unionsborgeren har tilstrækkelige midler. Dog kan det kontrolleres, at midlerne findes, at de er lovlige, hvor store de er, og at de er tilgængelige for unionsborgeren.

Ved vurderingen af, om en unionsborger råder over tilstrækkelige midler, foretager udlændingemyndighederne en konkret og individuel vurdering af den fremlagte dokumentation for midler samt for unionsborgerens personlige situation og

øvrige økonomiske forhold. Heri vil det f.eks. kunne indgå, hvis det dokumenteres, at unionsborgeren har særligt lave leveomkostninger.

I praksis består dokumentationen for midlerne oftest af en udskrift fra unionsborgerens konto eller dokumentation for, at unionsborgeren har en løbende indtægt ved f.eks. at have pension fra hjemlandet eller lønnet arbejde uden for Danmark.

Efter praksis stilles der krav om, at unionsborgeren dokumenterer at kunne forsørge sig selv og sin eventuelle familie i mindst de første 12 måneder af sit ophold i Danmark. Hvis opholdet forventes at vare mindre end 12 måneder, skal der kun fremlægges dokumentation for tilstrækkelige midler for den pågældende periode.

Hvis unionsborgeren på et senere tidspunkt ikke længere råder over midler til sit eget underhold og derfor søger om eller får udbetalt sociale ydelser, kan opholdsretten ophøre. Af betragtning 16 i opholdsdirektivet fremgår det, at det i den forbindelse skal vurderes, om den økonomiske byrde, der herved pålægges værtsmedlemsstaten, udgør eller må antages at udgøre en urimelig byrde. I denne vurdering skal der bl.a. tages hensyn til, om der er tale om midlertidige vanskeligheder, ligesom der kan lægges vægt på opholdets varighed, unionsborgerens personlige forhold og størrelsen af den ydede støtte.

Som eksempel på denne ophørsvurdering kan henvises til Udlændingenævnets afgørelse fra august 2025. Unionsborgeren var i december 2022 indrejst med sin familie i Danmark og havde fået udstedt registreringsbevis som person med

Til indholdsfortegnelsen

tilstrækkelige midler. Unionsborgeren var hjemmegående og søgte i februar 2024 om at få udbetalt kontanthjælp, fordi hendes ægtefælle var blevet syg og var ophørt med at arbejde.

Udlændingenævnet fastholdt Styrelsen for International Rekruttering og Integrations (SIRI) afgørelse om ophør af opholdsret, da det ikke var godtgjort, at der var tilstrækkelige midler til unionsborgerens underhold, således at det kunne antages, at hun ikke ville falde det sociale system til byrde. Udlændingenævnet lagde vægt på, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at unionsborgeren aktuelt rådede over tilstrækkelige midler, eller at der havde været tale om midlertidige økonomiske vanskeligheder, som eventuelt kunne medføre, at opholdsretten ikke skulle ophøre. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2025/24](#).

Tilstrækkelige midler ved forsørgelse fra en anden person

Det følger af praksis fra EU-Domstolen i bl.a. sag C-200/02, Zhu og Chen, at der ved vurderingen af, om en unionsborger opfylder betingelserne som person med tilstrækkelige midler, ikke kan stilles krav om, hvor midlerne kommer fra. Midlerne kan således stamme fra en anden person end unionsborgeren selv.

EU-Domstolen har i sagen C-408/03, Kommissionen mod Belgien, fastslået, at der ikke kan stilles krav om, at den person, som påtager sig at forsørge unionsborgeren, står i et bindende retsforhold til unionsborgeren – altså har en juridisk pligt til at forsørge unionsborgeren.

De sager, hvor EU-Domstolen har forholdt sig til midler, som kom fra andre end unionsborgeren selv, har omhandlet forældre til mindreårige unionsborgere samt ægtefæller og faste samlever. Der er således tale om relationer, hvor parterne

har boet sammen, og hvor forsørgeren har haft et naturligt økonomisk fællesskab med unionsborgeren.

Efter Udlændingenævnets praksis kan der derfor stilles krav om, at det enten dokumenteres, at unionsborgeren faktisk har adgang til sin forsørgers midler, eller at der – på baggrund af selve relationen mellem unionsborgeren og dennes forsørger – er konkrete holdepunkter for at lægge til grund, at dette er tilfældet, og at det derfor kan antages, at unionsborgeren ikke vil blive en byrde for det sociale system.

Ved ansøgning om registreringsbevis efter EU-opholds-bekendtgørelsens § 6, hvor unionsborgeren skal forsørges af en anden, lægges der derfor vægt på relationen mellem unionsborgeren og forsørgeren. Det er også relevant at inddrage, om forsørgeren også opholder sig i Danmark og i så fald skal dele husstand med unionsborgeren.

Hvis det ikke alene ud fra relationen og de faktiske forhold mellem unionsborgeren og forsørgeren kan lægges til grund, at unionsborgeren råder over tilstrækkelige midler, kan der kræves dokumentation for, at unionsborgeren faktisk har adgang til sin forsørgers midler. Det kan f.eks. være dokumentation for:

- løbende overførsler fra forsørgeren til unionsborgeren
- at unionsborgeren har adgang til forsørgerens konto
- at unionsborgeren har et betalingskort tilknyttet forsørgerens konto

Forsørgeren skal i alle tilfælde underskrive en forsørgelseserklæring, og det skal dokumenteres, at vedkommende råder over tilstrækkelige midler til at kunne forsørge både sig selv, unionsborgeren samt eventuelle børn eller andre, som forsørgeren har forsørgelsespligt overfor. Ved vurderingen heraf anvendes også de gældende kontanthjælpssatser som et vejledende minimumsbeløb.

Udlændingenævnets praksis vedrørende voksne børn, som forsørges af forældre

I flere af Udlændingenævnets afgørelser i 2025 har nævnet taget stilling til, om en ung, voksen unionsborger, som gjorde gældende at være forsørget af sine forældre, kunne anses for at råde over tilstrækkelige midler, herunder hvorvidt det var dokumenteret, at unionsborgeren faktisk havde adgang til midlerne.

I to sager fastholdt Udlændingenævnet SIRI's afgørelse om afslag på registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler.

Den ene afgørelse fra januar 2025 omhandlede en 20-årig statsborger fra Holland, som senest var indrejst i Danmark i september 2024 og havde søgt om registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler. Af sagen fremgik det bl.a., at ansøgeren ville blive forsørget af sin mor, som ikke var indrejst i Danmark sammen med ansøgeren, og som fortsat ville være bosiddende uden for Danmark. Til ansøgningen var vedlagt udskrifter fra morens bankkonti samt en forsørgererklæring om, at moren påtog sig at forsørge ansøgeren under dennes ophold i Danmark.

I marts 2025 behandlede Udlændingenævnet en lignende sag vedrørende en 20-årig statsborger fra Litauen, som også havde søgt om registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler. Ansøgeren oplyste her, at hun ville blive forsørget af begge sine forældre, som fortsat var bosiddende uden for Danmark. Med klagen til Udlændingenævnet blev der fremlagt kontoudskrifter og forsørgelseserklæringer fra begge forældre.

Udlændingenævnet fandt i begge afgørelser, at det ikke var dokumenteret, at ansøgerne faktisk rådede over tilstrækkelige midler på baggrund af indeståender på forældrenes konti. Det var ikke tilstrækkeligt med en tilkendegivelse om at stille

midler til rådighed, da der skulle være en faktisk adgang for ansøgerne til at kunne bruge midlerne til egen forsørgelse. Udlændingenævnet lagde vægt på, at forældrene f.eks. ikke havde overført midler til en konto, som tilhørte ansøgerne, ligesom ansøgerne ikke havde adgang til midlerne ved at have fået udstedt et hævekort til forældrenes konti.

Udlændingenævnet foretog desuden en konkret vurdering af relationen mellem ansøgeren og forsørgeren. Udlændingenævnet vurderede herefter, at det forhold, at der var tale om ansøgernes forældre, ikke i sig selv kunne medføre, at ansøgerne kunne anses for at råde over forældrenes midler. Udlændingenævnet lagde ved vurderingen vægt på, at ansøgerne var myndige, og at de var indrejst i Danmark med henblik på at tage fast ophold, mens forældrene forblev bosiddende uden for Danmark.

Afgørelserne er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2025/21](#) og [EU/2025/25](#).

I april 2025 genoptog Udlændingenævnet sagen vedrørende unionsborgeren fra Holland, fordi ansøgeren efter nævnets afgørelse sendte ny dokumentation i form af bankudskifter til støtte for, at der fem gange fra september 2024 til november 2024 var overført penge fra morens bankkonto til ansøgerens bankkonto. Udlændingenævnet hjemviste herefter sagen, idet SIRI i 1. instans skulle foretage en vurdering af, om ansøgeren på baggrund af den nye dokumentation for overførsler kunne anses for faktisk at råde over tilstrækkelige midler og derved have ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

"Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at der ikke er indsendt dokumentation for, at [ansøgerens mor] har sikret, at [ansøgeren] kan råde over midlerne, herunder eksempelvis ved at have overført midler til en konto, der tilhører [ansøgeren], eller fået udstedt et hævekort til [ansøgeren] således, at [ansøgeren] faktisk har adgang til midlerne.

Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at den familiemæssige relation mellem [ansøgeren] og [ansøgerens mor] ikke i sig selv kan medføre, at [ansøgeren] kan anses for at råde over hendes midler.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at [ansøgeren] er myndig, at [ansøgeren] er indrejst i Danmark med henblik på at tage fast ophold her i landet, og at [ansøgerens mor] ikke ledsager [ansøgeren] til Danmark, men derimod er forblevet bosiddende i Holland."

Udlændingenævnets afgørelse, januar 2025

EU-opholdsret for andre familiemedlemmer, som er afhængige af unionsborgeren

EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5

Stk. 1 Ved "familiemedlem" forstås i denne bekendtgørelse

[...]

5) en hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand.

EU-reglerne om fri bevægelighed beskytter ikke kun unionsborgeres nære familiemedlemmer, men kan i nogle tilfælde også give andre familiemedlemmer ret til ophold. Adgangen til opholdsret for disse andre familiemedlemmer skal sikre, at unionsborgerens ret til fri bevægelighed ikke begrænses af manglende anerkendelse af familiemedlemmer, der er afhængige af unionsborgeren.

Begrebet "andre familiemedlemmer" i EU-retten

Den frie bevægelighed for unionsborgere vil i vidt omfang blive illusorisk, hvis unionsborgeren ikke har mulighed for at udøve retten sammen med sine familiemedlemmer. De familiemedlemmer, som kan opnå opholdsret som familiemedlemmer til en unionsborger, er defineret i artikel 2, stk. 2, og artikel 3, stk. 2, i opholdsdirektivet (direktiv 2004/38). I opholdsdirektivet sondres der mellem henholdsvis "familiemedlemmer" og "andre familiemedlemmer".

Personkredsen "familiemedlemmer" er de nære familiemedlemmer og omfatter bl.a. unionsborgerens ægtefælle, samt unionsborgerens eller dennes ægtefælles børn eller forældre, der forsørges af unionsborgeren. Disse familiemedlemmer har en automatisk ret til at tage ophold i værtsmedlemsstaten sammen med unionsborgeren. Dette sikrer, at unionsborgeren kan udøve sin ret til fri bevægelighed uden at skulle fravælge eller adskilles fra sin nærmeste familie.

For "andre familiemedlemmer" skal medlemsstaterne lette indrejse og ophold, hvis vedkommende i det land, de ankom-

mer fra, forsørges af eller hører til unionsborgerens husstand, eller hvor alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at unionsborgeren personligt plejer vedkommende. Disse familiemedlemmer kan f.eks. være en søster, fætter eller niece.

Det følger af betragtning 6 i opholdsdirektivet, at formålet med beskyttelsen af andre familiemedlemmer er at bevare familiens enhed i bredere betydning. I modsætning til de nære familiemedlemmer indebærer beskyttelsen ikke en automatisk opholdsret, men den indebærer en pligt for medlemsstaterne til at foretage en konkret og individuel vurdering af relationen mellem familiemedlemmet og unionsborgeren, herunder om familiemedlemmet f.eks. er økonomisk eller socialt afhængig af unionsborgeren.

Retten til indrejse og ophold for andre familiemedlemmer, som forsørges af eller hører til unionsborgerens husstand, er gennemført i dansk ret ved EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5. Det er en grundlæggende betingelse, at afhængighedsforholdet har været til stede forud for familiemedlemmets indrejse i Danmark, og det er derfor ikke tilstrækkeligt, at familiemedlemmet efter indrejsen bor hos eller bliver forsynet af unionsborgeren.

Adgangen til at opnå ret til ophold for andre familiemedlemmer som følge af alvorlige helbredsmæssige grunde er ikke nærmere beskrevet i denne artikel, men er omtalt i artikel nr. 3 i [Udlændingenævnets årsberetning for 2024](#).

”Andre familiemedlemmer”, som forsørges af unionsborgeren

Andre familiemedlemmer kan opnå opholdsret, hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af unionsborgeren. Der skal således foreligge et økonomisk afhængighedsforhold.

EU-Domstolen konkluderede i sag C-83/11, Rahman m.fl., at medlemsstaterne ikke har pligt til at efterkomme enhver ansøgning om indrejse eller ophold fra familiemedlemmer, som godtgør, at de forsørges af en unionsborger. Domstolen har således også udtalt, at den omstændighed, at unionsborgeren forsørger et familiemedlem, ikke i sig selv beviser, at der foreligger et reelt økonomisk afhængighedsforhold. Medlemsstaterne skal lette indreisen for personer, som står i et *særligt afhængighedsforhold* til en unionsborger, og de er overladt et vidt skøn med hensyn til valget af de faktorer, der kan inddrages i denne vurdering.

Det følger af [EU-Kommissionens meddelelse \(KOM\) C/2023/1392 af 22. december 2023](#), at medlemsstaterne kan kræve dokumentation for, at der foreligger det nødvendige økonomiske afhængighedsforhold. Forsørgelsen kan omfatte både økonomisk støtte og anden materiel bistand.

Forsørgelsesforholdet skal vurderes konkret og individuelt og kræver, at familiemedlemmet reelt har været afhængig af unionsborgeren, fordi vedkommende henset til sine økonomiske og sociale forhold ikke er i stand til selv at sørge for sine grundlæggende fornødenheder. Dette følger af EU-

Domstolens domme i bl.a. sagerne C-1/05, Jia, og C-423/12, Reyes. Det er således ikke tilstrækkeligt med symbolsk eller lejlighedsvis støtte, som alene har karakter af et supplement til familiemedlemmets økonomi for at forbedre vedkommendes levestandard.

I praksis består dokumentation for forsørgelse af f.eks. kontoudskrifter med regelmæssige pengeoverførsler til familiemedlemmet over en længere periode eller dokumentation for, at unionsborgeren f.eks. har dækket familiemedlemmets faste udgifter. Størrelsen og varigheden af støtten indgår som et væsentligt element, men medlemsstaterne må ikke opstille faste beløbsgrænser eller perioder.

Det fremgår imidlertid af betragtning 28 i opholdsdirektivet, at medlemsstaterne bør have mulighed for at foretage de nødvendige foranstaltninger med henblik på at hindre misbrug af EU-reglerne. Der skal derfor foretages en konkret og samlet helhedsvurdering, hvor både ansøgerens økonomiske og sociale forhold inddrages, og hvor dokumentation for regelmæssige overførsler ikke automatisk skaber en opholdsret. Opholdsret kan nægtes, hvis der konkret er grund til at tro, at forsørgelsen er etableret alene for at skabe et opholdsgrundlag for familiemedlemmet i værtsmedlemsstaten.

Der kan derfor også stilles krav om, at det godtgøres, at forsørgelsen har været nødvendig for, at familiemedlemmet kunne få dækket sine grundlæggende fornødenheder. Dokumentation vedrørende familiemedlemmets øvrige økonomiske forhold, f.eks. vedkommendes (manglende) indtægt og opsparing, pensionsforhold og ejendom, indgår derfor i denne vurdering. I vurderingen af, om der er et reelt forsørgelsesbehov, vil også indgå familiemedlemmets sociale og familiemæssige forhold, herunder om vedkommende f.eks. har en ægtefælle eller bor sammen med andre familiemedlemmer.

”Andre familiemedlemmer”, som er optaget i unionsborgerens husstand

Opholdsret kan ligeledes meddeles til andre familiemedlemmer, hvis de i det land, de ankommer fra, har været en del af unionsborgerens husstand.

EU-Domstolen har i sag C-22/21, SRS, fastslået, at der ved begrebet husstand skal være tale om et afhængighedsforhold mellem familiemedlemmet og unionsborgeren, der er baseret på en tæt og stabil personlig tilknytning. Afhængighedsforholdet skal være opstået i samme hjem inden for rammerne af et familiemæssigt samliv, der rækker ud over et simpelt midlertidigt bofællesskab, som er baseret på rene bekvemmelighedshensyn.

Af dommen fremgår det også, at der ved vurderingen af husstandsbegrebet skal tages hensyn til graden af slægtskabet mellem familiemedlemmet og unionsborgeren samt gensidigheden og styrken af de to personers tilknytning. EU-Domstolen lægger desuden også vægt på, om samlivet på fælles bopæl har været stabilt over tid.

Det fremgår af [EU-Kommissionens meddelelse \(KOM\) C/2023/1392 af 22. december 2023](#), at det er husstandens medlemmer, der skal bevise, at de har en tæt og stabil tilknytning til unionsborgeren. Med henblik på at modvirke misbrug af EU-reglerne kan medlemsstaterne kræve, at det godtgøres, at der består en reel afhængighed, og at det familiemæssige samliv ikke er etableret med det formål at opnå et opholdsgrundlag for familiemedlemmet i værtsmedlemsstaten.

Udlændingenævnets praksis

I 2025 har Udlændingenævnet i en række afgørelser taget stilling til, om der var tale om et reelt afhængighedsforhold som følge af økonomisk forsørgelse eller fælles husstand.

I en konkret sag fra september 2025 fastholdt Udlændingenævnet Styrelsen for International Rekruttering og Integrations (SIRI) afgørelse om, at der ikke forelå et økonomisk afhængighedsforhold.

Sagen vedrørte en mand fra Pakistan, som i juli 2024 søgte om opholdskort som familiemedlem til sin ældre bror, der var unionsborger, og som havde fået udstedt registreringsbevis i Danmark. Unionsborgeren havde regelmæssigt i tre år forud for ansøgerens indrejse overført et fast beløb til ansøgeren, som boede i Pakistan med sin kone og deres tre børn. Ansøgeren oplyste, at han ikke havde egen indkomst, men var økonomisk afhængig af unionsborgeren, som også ejede ansøgerens hus i Pakistan. Derudover havde ansøgeren med unionsborgerens økonomiske hjælp gennemført en uddannelse i Pakistan.

Nævnet fandt, at selv om der regelmæssigt var overført penge til ansøgeren, og unionsborgeren havde betalt ansøgerens uddannelse og afholdt udgifter til hans bolig, kunne det ikke lægges til grund, at der forelå et sådant kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og unionsborgeren, at ansøgeren kunne anses for at være forsørget i EU-rettens forstand.

”Det forhold, at [ansøgeren] og [hovedpersonen] har levet adskilt i en længere årrække i forskellige lande, og at [ansøgeren] har stiftet selvstændig familie, taler således imod, at der består et særligt og kvalificeret afhængighedsforhold, der rækker ud over et rent økonomisk behov for støtte.”

Udlændingenævnets afgørelse, september 2025

Nævnet lagde bl.a. vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren var brødre, hvorfor familierelationen ikke var af en sådan karakter, at der alene på den baggrund var en antagelse om, at

der bestod et afhængighedsforhold. Udlændingenævnet lagde videre vægt på, at ansøgeren var voksen og havde stiftet selvstændig familie i Pakistan, og at brødrene havde boet i forskellige lande forud for indrejsen i Danmark. Udlændingenævnet vurderede desuden, at sagens oplysninger talte imod, at et afslag til ansøgeren ville have indflydelse på unionsborgerens udøvelse af sin fri bevægelighed, idet han fortsat kunne forsørge og tage sig af ansøgeren i Pakistan som hidtil. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2025/20](#).

En anden afgørelse, som Udlændingenævnet fastholdt i november 2025, vedrørte en statsborger fra Cameroun. Ansøgeren var født i 2004 og indrejste i Danmark i februar 2011 som medfølgende familiemedlem til sin mor, som også var statsborger i Cameroun, og som havde opholdstilladelse efter udlændingelovens regler. I 2013 fik moren endnu en datter, som var unionsborger. I september 2024 søgte ansøgeren om opholdskort som familiemedlem til sin lillesøster. På ansøgningstidspunktet boede ansøgeren sammen med sin mor og lillesøster, men moren og lillesøsteren udrejste efterfølgende af Danmark.

Nævnet lagde ved vurderingen indledningsvis vægt på, at det er en grundlæggende betingelse for, at "andre familiemedlemmer" kan opnå opholdsret, at familiemedlemmet *i det land, de ankommer fra*, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand. Nævnet henviste i den forbindelse bl.a. til sagen C-607/21, État belge, hvori EU-Domstolen har udtalt, at i en situation, hvor et familiemedlem søger om opholdskort flere år efter at have sluttet sig til unionsborgeren, skal det både dokumenteres, at familiemedlemmet forsørges på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, *og* at vedkommende blev forsørgt i sit oprindelsesland på tidspunktet for sin indrejse i medlemsstaten. Da unionsborgeren endnu ikke var født, da ansøgeren indrejste i Danmark, fandt nævnet, at

ansøgeren allerede af denne grund ikke kunne være omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5.

Nævnet vurderede desuden, at der under alle omstændigheder hverken forelå et forsørgelsesforhold eller husstandsmæssigt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og unionsborgeren.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at unionsborgeren var mindreårig og blev forsørgt af moren, og at forsørgelsesbegrebet forudsætter, at unionsborgeren faktisk kan varetage forsørgelsen. Nævnet bemærkede desuden, at ansøgeren på baggrund af de til sagen fremlagte lønsedler og kontoudskrifter slet ikke havde et forsørgelsesbehov, idet hun havde midler til sin egen forsørgelse.

"Også her henviser Udlændingenævnet indledningsvis til, at [hovedpersonen] kun er 11 år, og [ansøgeren] allerede af denne grund som udgangspunkt ikke kan antages at have været optaget i hendes husstand i EU-rettens forstand.

[...]

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det følger af EU--Domstolens dom i sagen C-22/21, SRS, at det ikke i sig selv er tilstrækkeligt for at være omfattet af begrebet "husstand", at man har været registreret på samme adresse, men at det endvidere skal dokumenteres, at der foreligger et reelt afhængighedsforhold mellem familiemedlemmet og unionsborgeren."

Udlændingenævnets afgørelse, november 2025

Udlændingenævnet lagde videre vægt på, at ansøgeren heller ikke opfyldte betingelsen om at være optaget i unionsborgerens husstand, idet unionsborgeren kun var 11 år, og ansøgeren derfor som udgangspunkt ikke kunne være optaget i hen-

des husstand i EU-rettens forstand. Ansøgeren og unionsborgeren havde derimod begge været optaget i deres mors husstand.

Nævnet henviste også til, at det følger af EU-Domstolens sag C-22/21, SRS, at en registrering på samme adresse ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at være omfattet af begrebet "husstand", men at det skal dokumenteres, at der foreligger et reelt afhængighedsforhold. Det forhold, at ansøgerens mor og lillesøster var udrejst af Danmark, talte desuden for, at der hverken bestod det nødvendige økonomiske eller husstands-mæssige afhængighedsforhold mellem ansøgeren og unionsborgeren. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2025/23](#).

I november 2025 fastholdt Udlændingenævnet en afgørelse om en mindreårig statsborger fra Brasilien, der havde søgt om opholdskort som familiemedlem til sin herboende onkel, som var unionsborger. Ansøgerens forældre havde givet samtykke til, at ansøgeren kunne bosætte sig i Danmark sammen med sin onkel. Det var oplyst, at ansøgeren både blev forsørget af sine forældre og af sin onkel, men at ansøgeren var økonomisk afhængig af sin onkel for at få dækket sine basale leveomkostninger. Ansøgeren havde senest boet med sin onkel i november 2018, og der var ikke fremlagt dokumentation for, at onklen havde forsørget ansøgeren.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at der ikke var fremlagt nogen dokumentation for, at ansøgerens forsørgelsesbehov var blevet dækket af unionsborgeren forud for ansøgerens indrejse i Danmark. Nævnet tilsluttede sig også SIRI's vurdering af, at ansøgeren som mindreårig var underlagt forældrenes forsørgelsespligt, og at forældrene måtte antages at have forsørget ansøgeren i Brasilien. Nævnet lagde desuden vægt på, at ansøgeren ikke havde boet med unionsborgeren siden november 2018. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2025/26](#).

Afbrydelse af EU-opholdsret som følge af fravær fra Danmark

Hvilken betydning har længerevarende fravær fra Danmark for en tidsbegrænset EU-opholdsret? Udlændingestyrelsen har i 2025 haft anledning til at tage stilling til, om opholdet uden for Danmark medfører ophør i EU-opholdsbekendtgørelsens forstand eller i stedet indebærer en afbrydelse af opholdet med den konsekvens, at opholdsretten uden videre fortabes.

Opholdsret efter EU-reglerne

Betingelserne for unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit i Unionen er fastsat i opholdsdirektivet (direktiv 2004/38/EF). Opholdsdirektivet er gennemført i dansk ret ved EU-opholdsbekendtgørelsen, der overordnet indeholder de samme betingelser for opnåelse af opholdsret.

EU-reglerne om fri bevægelighed er konstaterende. Det betyder, at opholdsretten automatisk opnås, når betingelserne er opfyldt, ligesom den ophører med at eksistere, når betingelserne ikke længere er opfyldt. Det betyder også, at myndighedernes afgørelser om at udstede EU-opholdsdokumenter eller om at meddele, at en opholdsret er ophørt, hverken skaber eller fjerner et opholdsgrundlag, men alene konstaterer en eksisterende retstilstand. EU-reglernes konstaterende karakter er beskrevet yderligere i artikel nr. 6 i [Udlændingestyrelsens årsberetning for 2022](#).

Opholdsret efter EU-reglerne om fri bevægelighed forudsætter som udgangspunkt, at den pågældende unionsborger og dennes familiemedlem faktisk opholder sig i Danmark og

udøver retten til ophold i overensstemmelse med betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsen.

Ophør eller afbrydelse af opholdsret

Ophør af opholdsret

En tidsbegrænset opholdsret ophører, hvis udlændingen ikke længere opfylder de betingelser, som opholdsretten er opnået efter. Dette følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1. Det kan f.eks. være en unionsborger, som ikke længere er erhvervsaktiv, eller en ægtefælle, som ikke længere er gift med unionsborgeren.

Hvis udlændingemyndighederne træffer afgørelse om, at en persons opholdsret er ophørt i EU-rettens forstand, skal det samtidig vurderes, om den pågældende alligevel kan beholde sit opholdsgrundlag. I den forbindelse skal der tages hensyn til udlændingens personlige forhold og tilknytning til Danmark. Dette følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 2.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 2, og § 30 fastsætter de eneste to situationer, hvor en opholdsret ophører som følge af udlændingens fravær fra Danmark, og hvor der derfor skal foretages en vurdering af, om opholdsretten alligevel skal bevares.

Den ene er den situation, hvor en unionsborger, som har bevaret en opholdsret som familiemedlem efter sin ægtefælles død eller skilsmisse, opgiver sin bopæl og udrejser eller opholder sig uden for landet i mere end 12 sammenhængende

Opholdsår

Beregningen af, om det samlede fravær fra Danmark overstiger 6 måneder om året, og dermed om opholdsretten er afbrudt, skal foretages pr. opholdsår. Et opholdsår begynder på årsdagen for den dato, hvor personen tog ophold i værtsmedlemsstaten og aktiverede sin ret til ophold i henhold til opholdsdirektivets artikel 7. Læs mere i [Kommissionens meddelelse C/2023/1392](#), afsnit 9.2.

måneder. Den anden situation er de tilfælde, hvor en unionsborger eller et familiemedlem, der har opnået tidsubegrænset opholdsret, opholder sig uden for Danmark i mere end to sammenhængende år.

Opholdsdirektivet indeholder ingen regler eller betragtninger, der svarer til EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1, eller § 31, stk. 2, om ophør af tidsbegrænset opholdsret eller om bevarelse af opholdsret. Direktivet medfører derfor ikke en generel forpligtelse for medlemsstaterne til at vurdere, om en opholdsret skal bevares under henvisning til personlige forhold og tilknytning til værtsmedlemsstaten. Dette betyder, at EU-opholdsbekendtgørelsen giver et udvidet værn mod ophør af opholdsret sammenlignet med direktivet.

Udlændingenævnet har derfor i 2025 fastlagt, at det er i overensstemmelse med både opholdsdirektivet og EU-opholdsbekendtgørelsen, at ophold uden for Danmark ikke medfører, at tidsbegrænset opholdsret *ophører* i EU-opholdsbekendtgørelsens forstand. Udlændingens personlige forhold og tilknytning til Danmark vil derfor ikke indgå i vurderingen. I stedet medfører fraværet fra Danmark, at opholdsretten er *afbrudt*.

Afbrudt opholdsret

EU-opholdsbekendtgørelsens § 18 regulerer opnåelse af tidsubegrænset opholdsret. Denne ret opnås automatisk efter fem års uafbrudt lovligt ophold. Bestemmelsen regulerer også, hvornår fravær fra Danmark skal anses for at have afbrudt det lovlige ophold ved beregningen af 5-års perioden.

Det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 4, at tidsbegrænset opholdsret ikke anses for afbrudt ved midlertidige ophold uden for Danmark, som ikke tilsammen overstiger 6 måneder om året, fravær af længere varighed, der skyldes værnepligt, eller ved ét fravær af højst 12 sammenhængende måneder, der skyldes vægtige grunde.

Dette betyder modsætningsvis, at midlertidigt fravær, der overstiger disse perioder, ikke medfører *ophør* i EU-opholdsbekendtgørelsens forstand, men en *afbrydelse* af opholdsretten, hvorved retten fortabes, uden at udlændingemyndighederne inddrager hensynet til udlændingens personlige forhold og tilknytning til Danmark.

I praksis betyder dette, at en udlænding, hvis opholdsret er afbrudt på grund af ophold uden for Danmark, ved en efterfølgende indrejse kun har opholdsret, hvis betingelserne på ny er opfyldt.

I en situation, hvor en udlænding søger om bevis for tidsubegrænset opholdsret, men ikke kan godtgøre, at vedkommende ikke har haft fravær fra Danmark ud over de 6 eller 12 måneder, som nævnt ovenfor, vil opholdsperioden anses for *afbrudt*. Udlændingen vil i så fald blive meddelt afslag på tidsubegrænset opholdsret. Har vedkommende ikke opnået et nyt opholdsgrundlag, vil udlændingen som udgangspunkt skulle udrejse af Danmark.

Hvis der er oplysninger om forhold, som taler for, at en afgørelse om at udsende udlændingen vil kunne være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, f.eks. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, kan både Styrelsen for International Rekruttering og Integration (SIRI) som 1. instans eller Udlændingenævnet ved behandlingen af en klagesag oversende sagen til Udlændingestyrelsen, som har kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse på baggrund af særlige forhold som eksempelvis familieliv og tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnets praksis

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet vurderede, at et tidsbegrænset ophold var afbrudt, kan nævnes en afgørelse fra august 2025. Sagen vedrørte en statsborger fra Uganda, som i februar 2020 var indrejst i Danmark og havde

Til indholdsfortegnelsen

opnået opholdsret som familiemedlem til en dansk statsborger, der var vendt tilbage til Danmark efter at have udnyttet sin ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

I forbindelse med sin ansættelse i udlandet opholdt udlændingen sig uden for Danmark fra slutningen af februar 2023 til slutningen af august 2023 (6 måneder) og fra starten af januar 2024 til slutningen af februar 2024 (1½ måned). Udlændingen oplyste, at hun genindrejste i Danmark i august 2023 på grund af helbredsrelaterede problemer. Udlændingens ægtefælle og mindreårige børn, der alle var danske statsborgere, boede fortsat i Danmark.

Udlændingens opholdsår blev regnet fra slutningen af februar 2023. Udlændingenævnet vurderede, at hendes opholdsret var afbrudt, fordi hun i løbet af sit opholdsår havde haft ophold uden for Danmark i sammenlagt 7½ måned, hvilket oversteg 6 måneder. Det ændrede ikke Udlændingenævnets vurdering, at fraværet fra Danmark skyldtes beskæftigelse, som anses for vægtige grunde.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 4, nr. 3, alene giver mulighed for ét fravær af vægtige grunde på højst 12 sammenhængende måneder. Flere fravær, der sammenlagt overstiger 6 måneder, men som er adskilt af perioder med ophold i Danmark, er derfor ikke omfattet af bestemmelsen.

Oplysningerne om, at udlændingens genindrejse i Danmark i august 2023 skyldtes helbredsrelaterede forhold, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet der, uanset årsagen, fortsat var tale om flere adskilte ophold uden for Danmark, der sammenlagt oversteg 6 måneder.

Udlændingens familiemæssige forhold i Danmark kunne heller ikke føre til en ændret vurdering, fordi forholdene ikke kunne indgå i vurderingen af, om hun havde afbrudt sit ophold i Danmark.

På grund af udlændingens familiemæssige forhold, herunder at hun havde mindreårige danske børn, sendte Udlændingenævnet samtidig med nævnets afgørelse sagen til Udlændingestyrelsen, som skulle tage stilling til, om udlændingen kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens regler om familiesammenføring i medfør af Danmarks internationale og EU-retlige forpligtelser. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2025/22](#).

I en anden sag fra oktober 2025 fastholdt Udlændingenævnet SIRI's afgørelse vedrørende en statsborger fra Indien, der i september 2021 havde fået udstedt opholdskort som medfølgende familiemedlem til en unionsborger.

I januar 2024 oplyste udlændingen til SIRI, at hun i december 2023 var udrejst til sit hjemland, fordi hun var gravid, og at hun på grund af en kompliceret graviditet først ville vende tilbage til Danmark i oktober 2024. I forbindelse med klagesagen oplyste udlændingen i april 2025, at hun først ville genindrejse i maj 2025 sammen med sin ægtefælle og deres datter. Udlændingens datter blev i maj 2025 bopælsregistreret i Danmark. Udlændingenævnet lagde derfor til grund, at udlændingen først var vendt tilbage til Danmark på dette tidspunkt og derved havde haft et samlet fravær fra Danmark på mere end 16 måneder.

Udlændingenævnet vurderede, at da udlændingens fravær fra Danmark havde haft en varighed på mere end 12 måneder, der ikke skyldtes værnepligt, var hendes ophold blevet afbrudt ved hendes udrejse i december 2023 uanset årsagen til udrejsen og det langvarige fravær fra Danmark.

Da udlændingens opholdsret var afbrudt og ikke ophørt, blev

der ikke foretaget en vurdering af, om hendes opholdsret kunne bibeholdes efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 2. Udlændingen havde imidlertid en herboende ægtefælle, der var unionsborger, og Udlændingenævnet fastsatte derfor ingen udrejsefrist. Nævnet sendte samtidig sagen til SIRI med henblik på, at SIRI kunne tage stilling til, om udlændingen på ny opfyldte betingelserne for opholdsret som familiemedlem til en unionsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2025/27](#).

2025

Kan man få familiesammenføring efter Danmarks internationale forpligtelser, hvis man allerede har en anden opholdstilladelse?

En udlænding kan som udgangspunkt have opholdstilladelse i Danmark efter flere bestemmelser i udlændingelovgivningen på samme tid, f.eks. som studerende og ægtefællesammenført, hvis de almindelige betingelser herfor er opfyldt. Hvis udlændingen allerede har en opholdstilladelse, f.eks. på baggrund af beskæftigelse, er det dog ikke muligt også at få familiesammenføring med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I sådanne tilfælde vil der nemlig ikke ske et indgreb i familielivet, hvis der gives afslag på familiesammenføring, fordi udlændingen allerede kan bo sammen med sin familie i Danmark på grundlag af den eksisterende opholdstilladelse.

De almindelige betingelser for opholdstilladelse

En udlænding kan få opholdstilladelse i Danmark efter flere forskellige regler, alt efter hvad udlændingens formål med at komme til Danmark er. Formålet kan enten være at bo sammen med familie i Danmark, et ønske om at arbejde eller studere i Danmark eller et ønske om asyl, fordi udlændingen er flygtet fra sit hjemland.

For at en udlænding kan få opholdstilladelse efter en af de opholdsordninger, der er på udlændingeområdet, vil det kræve, at udlændingen opfylder betingelserne knyttet til den bestemmelse, der søges om opholdstilladelse efter. F.eks. skal en udlænding, der søger om ægtefællesammenføring, opfylde en række krav i forhold til f.eks. boligforhold, forsørgelse og

integration. En udlænding, der søger om arbejdstilladelse, skal opfylde en række krav vedrørende bl.a. beskæftigelsesart og vilkår.

Hvis en udlænding har fået opholdstilladelse i Danmark på ét grundlag, kan udlændingen godt stå i en situation, hvor det for udlændingen kan give mening at søge om opholdstilladelse på et andet grundlag. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen ved, at den nuværende opholdstilladelse på sigt vil blive inddraget eller nægtet forlænget, fordi udlændingen fremadrettet ikke vil opfylde betingelserne for tilladelsen. Det kan også være tilfældet, hvis der knytter sig nogle betingelser eller vilkår til den nuværende opholdstilladelse, og det vil være mere fordelagtigt for udlændingen at have opholdstilladelse på et andet grundlag.

Hvis udlændingen opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse i Danmark efter forskellige bestemmelser i udlændingelovgivningen, kan udlændingen få flere opholdstilladelser.

Hensynet til Danmarks internationale forpligtelser

Selv om en udlænding ikke opfylder alle betingelserne for at blive familiesammenført, vil en udlænding efter omstændighederne alligevel kunne få opholdstilladelse i Danmark på grund af hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, f.eks. hvis udlændingen søger ægtefællesammenføring og har herboende mindreårige børn med selvstændig tilknytning til Danmark. Det kan f.eks. være med henvisning til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), EU-retten, her-

under artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), FN's Børnekonvention og FN's Handicapkonvention.

Som følge af de internationale forpligtelser vil Danmark således i visse tilfælde være forpligtet til at meddele en udlænding opholdstilladelse, selv om de almindelige betingelser i udlændingeloven ikke er opfyldt.

Hvis en udlænding allerede har en opholdstilladelse i Danmark, vil udlændingen imidlertid ikke være nødsaget til at forlade Danmark, hvis vedkommende meddeles afslag på en ansøgning om familiesammenføring. I denne situation vil afslaget på opholdstilladelse ikke medføre, at der aktuelt vil være en risiko for krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. En eventuel krænkelsesmulighed vil først opstå, hvis udlændingens hidtidige opholdsgrundlag udløber eller indrages.

I sager om familiesammenføring, hvor udlændingen allerede har en opholdstilladelse, påberåber den pågældende sig af og til, at det nuværende grundlag er usikkert og vil bortfalde inden for kort tid. Udlændingen mener derfor, at det er nødvendigt, at der meddeles opholdstilladelse som familiesammenført for at sikre, at vedkommende kan forblive i Danmark.

Udlændingenævnet tager imidlertid udgangspunkt i de aktuelle forhold, og der kan derfor ikke lægges vægt på en fremtidig situation, som er uvis. Det afgørende er derfor, om udlændingen på afgørelsestidspunktet har en anden opholdstilladelse. Hvis udlændingen efterfølgende mister sit opholdsgrundlag, vil der foreligge en ny situation, og vedkommende vil herefter på ny kunne søge om familiesammenføring.

Udlændingenævnets vejledning

Hvis Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring i en sag, fordi udlændingen har et andet opholdsgrundlag, vejleder nævnet vedkommende

Til indholdsfortegnelsen

om muligheden for at indgive en ny ansøgning om familiesammenføring, hvis den eksisterende opholdstilladelse indrages eller udløber.

Det er i denne forbindelse vigtigt at fremhæve, at hvis en udlænding har opholdstilladelse efter én bestemmelse i udlændingelovgivningen, er udlændingen ikke forpligtet til at søge forlængelse af denne, når den udløber. Udlændingen har ret til at vælge, om udlændingen ønsker at søge forlængelse, eller om udlændingen hellere vil søge om opholdstilladelse efter en anden bestemmelse.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet har i 2025 behandlet flere sager, hvor en udlænding har søgt om familiesammenføring samtidig med, at udlændingen havde en opholdstilladelse på andet grundlag.

Udlændingenævnet har i en sag fra januar 2025 fastholdt Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en marokkansk far, som havde søgt om familiesammenføring til sin herboende mindreårige søn, som var dansk statsborger. Ansøgeren var gift med sønnens mor. Familien havde i en årække boet sammen i Danmark, da ansøgeren havde opholdstilladelse som ph.d.-studerende. Ansøgerens opholdstilladelse var gyldig til august 2027, men ansøgeren var usikker på, om han i fremtiden ville kunne bevare opholdstilladelsen, da det ikke var sikkert, at han ville kunne nå at aflevere sin ph.d.-afhandling rettidigt.

På grund af den eksisterende opholdstilladelse havde familien fortsat mulighed for at bo samlet i Danmark, og allerede af denne grund var det ikke i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder TEUF artikel 20, EMRK artikel 8 eller FN's Børnekonvention, at meddele ansøgeren afslag på familiesammenføring. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/58](#).

"Det forhold, at du har anført, at du ikke ved, om du kan bevare din opholdstilladelse som ph.d.-studerende, da dette afhænger af, om du rettidigt får afleveret din ph.d.-afhandling, hvorfor dit fortsatte opholdsgrundlag i Danmark er tvivlsomt, kan ikke føre til et andet resultat, da du aktuelt fortsat har en gyldig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet lægger i relation hertil vægt på, at det faktum, at der på dit opholdskort står, at du har ret til bibe-skæftigelse til [...] august 2024, ikke ændrer på, at du fortsat har ret til ophold som ph.d.-studerende i Danmark til den [...] august 2027, medmindre SIRI træffer afgørelse om at inddrage denne opholdsret.

Udlændingenævnet bemærker, at såfremt din opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 2, nr. 2, måtte udløbe eller blive inddraget, vil du herefter på ny kunne søge Udlændingestyrelsen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., jf. TEUF artikel 20."

Udlændingenævnets afgørelse, januar 2025

I en anden sag fra juli 2025 havde en ansøger fra Sri Lanka søgt om opholdstilladelse som ægtefællesammenført. Ansøgeren havde imidlertid allerede en gyldig opholdstilladelse som studerende, som var gyldig til februar 2026. De almindelige betingelser i udlændingeloven for ægtefællesammenføring var ikke opfyldt i sagen, fordi den herboende ægtefælle ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år. Ægteparret havde et fællesbarn, der på grund af mange års ophold i Danmark havde opnået selvstændig tilknytning til Danmark. Dette er sædvanligvis et forhold, der kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse som ægtefællesammenført under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, selv om de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring ikke er opfyldt.

Til indholdsfortegnelsen

Da ansøgeren aktuelt havde ret til at opholde sig i Danmark som studerende, ville familien imidlertid, selv om der blev meddelt afslag på ægtefællesammenføring, fortsat kunne bo sammen i Danmark.

"Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at du til støtte for klagen har anført, at [ansøgerens barn] har opnået selvstændig tilknytning på grund af sit ophold i Danmark siden den [...] december 2017.

Udlændingenævnet vurderer imidlertid, at uanset at [barnet] har opnået selvstændig tilknytning til Danmark, og uanset at der består et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8, stk. 1, så vil det ikke aktuelt være et indgreb i familiens ret til at udøve dette familieliv sammen, jf. EMRK artikel 8, stk. 2, hvis [ansøgeren] gives afslag på ansøgningen om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at familien aktuelt fortsat har mulighed for at opholde sig samlet i Danmark på grund af [ansøgerens] nuværende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 3, der er gyldig til den [...] februar 2026.

Af samme grund vurderer Udlændingenævnet, at det aktuelt ikke vil være i strid FN's Børnekonventions artikel 3, stk. 1 og 2, om barnets tarv og artikel 9 om barnets ret til ikke at blive adskilt fra sine forældre, at [ansøgeren] meddeles afslag på sin ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1. "

Udlændingenævnets afgørelse, juli 2025

Et afslag på familiesammenføring ville derfor ikke medføre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Udlændingenævnet var derfor enig i Udlændingestyrelsens afgørelse om at meddele afslag på opholdstilladelse som ægtefælle-

sammenført. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/59](#).

I en tredje sag fra december 2025, hvor Udlændingenævnet fastholdt afgørelsen, havde et mindreårigt barn på 16 år fra Ukraine søgt om familiesammenføring med sin herboende mor. Barnet havde allerede en opholdstilladelse i Danmark efter Ukrainesærloven, som var gyldig til marts 2027. Grundet situationen i Ukraine var barnet og moren bekymrede for, hvorvidt barnets opholdstilladelse efter Ukrainesærloven på sigt kunne opretholdes. Dette var baggrunden for ansøgningen om familiesammenføring. Når et barn er mellem 15 og 18 år, kan barnet kun opnå familiesammenføring med en herboende forælder, hvis et afslag på familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder hensynet til familiens enhed, jf. EMRK artikel 8, og hensynet til barnets tarv, jf. FN's Børnekonvention. Da barnet allerede havde en gyldig opholdstilladelse i Danmark, ville barnet på trods af et afslag på familiesammenføring fortsat kunne blive med sin mor i Danmark. Udlændingenævnet fastholdt derfor Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingeloven. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/60](#).

Som eksempel på en omgørelse, hvor det havde betydning for sagens resultat, at udlændingens tidligere opholdstilladelse ikke længere var gældende, kan nævnes en sag fra februar 2025. Sagen vedrørte spørgsmålet om tilbagebetaling af ansøgningsgebyret. I sagen var et mindreårigt barn, der var statsborger i Pakistan, i juni 2013 blevet meddelt opholdstilladelse af Styrelsen for International Rekruttering og Integration (SIRI) som medfølgende familie pga. farens arbejde i Danmark. Opholdstilladelsen var løbende blevet forlænget og senest med gyldighed til oktober 2022. Inden udløbet i oktober 2022 søgte barnet SIRI om forlængelse af opholdstilladelsen. Mens sagen verserede hos SIRI, søgte barnet i januar 2023 om en ny opholdstilladelse i Udlændingestyrelsen efter en

Til indholdsfortegnelsen

anden bestemmelse, som familiesammenført til sin far. Selv om barnets opholdstilladelse meddelt af SIRI ikke var gyldig på tidspunktet for ansøgningen om familiesammenføring, havde barnet ret til at opholde sig i Danmark under behandlingen af forlængelsessagen hos SIRI, da sagen havde opsættende virkning. Dette skyldes, at opsættende virkning under en forlængelsessag medfører, at udlændingen under behandlingen af ansøgningen fortsat har ret til at opholde sig i Danmark med de rettigheder, som udlændingen havde, imens opholdstilladelsen var gældende.

Selvstændig tilknytning

Hvis et ægtepar søger om ægtefællesammenføring, og parret har fællesbørn, eller den herboende ægtefælle har sær-børn, vurderer udlændingemyndighederne, om barnet/børnene har opnået selvstændig tilknytning til Danmark. Det betyder, at barnet gennem ophold i Danmark har opnået en egen, individuel og reel tilknytning til Danmark, som er så stærk, at det vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise barnet til at tage ophold i et andet land end Danmark. Hvis barnet har opnået selvstændig tilknytning til Danmark, kan udlændingemyndighederne derfor fravige udlændingelovens almindelige betingelser for familiesammenføring pga. hensynet til Danmarks internationale forpligtelser.

Det følger af praksis, at børn som udgangspunkt anses for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter 6 til 7 års lovligt og uafbrudt ophold her i landet, hvor barnet kontinuerligt har gået i dansk institution og/eller skole, og at børns formative år vedrører den periode, hvor de i særlig grad har slået rod i landet socialt, sprogligt, kundskabsmæssigt og ved etablering af personlige kontakter.

Forældrene havde betalt gebyr for barnets ansøgning om familiesammenføring i Udlændingestyrelsen, men forældrene anmodede efterfølgende om tilbagebetaling af gebyret. Ud-

lændingestyrelsen meddelte i februar 2024 afslag på tilbagebetaling af ansøgningsgebyret. Begrundelsen herfor var, at en ansøgning om familiesammenføring som udgangspunkt er gebyrpålagt, og at gebyret alene skal tilbagebetales, såfremt der er grundlag herfor efter Danmarks internationale forpligtelser. Hvis et barn har opnået selvstændig tilknytning til Danmark, vil en ansøgning som udgangspunkt kunne indgives uden gebyrbetaling på grund af hensynet til Danmarks internationale forpligtelser. Udlændingestyrelsen vurderede dog, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne føre til tilbagebetaling, fordi udlændingen på ansøgningstidspunktet havde ret til at opholde sig i Danmark på baggrund af sin hidtidige opholdstilladelse.

Under klagebehandlingen i Udlændingenævnet af sagen om tilbagebetaling af ansøgningsgebyret, traf SIRI afgørelse om afslag på at forlænge barnets opholdstilladelse. Som følge af SIRI's efterfølgende afgørelse kunne det konstateres, at den opholdstilladelse barnet havde haft hidtil, var udløbet på det tidspunkt, hvor ansøgningen om familiesammenføring var indgivet. Udlændingenævnet vurderede derfor, at det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser at kræve gebyr for sagens behandling i Udlændingestyrelsen, da barnet havde opnået selvstændig tilknytning. Ansøgningsgebyret skulle derfor tilbagebetales. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/57](#).

"Udlændingenævnet er derfor ikke enig med Udlændingestyrelsen i, at det afgørende for vurderingen af, om en ansøgning skal fritages for gebyrkravet, alene er forholdene på tidspunktet for ansøgningens indgivelse. Udlændingenævnet vurderer, at selv om gebyr som udgangspunkt skal indbetales i forbindelse med ansøgningen, bør gebyret tilbagebetales, hvis det under sagens behandling eller efterfølgende viser sig, at der forelå omstændigheder i sagen, der ville have medført, at sagen blev anset som gebyrfritaget.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at [barnets] opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m udløb den [...] oktober 2022, og at han den [...] marts 2023 blev meddelt afslag på forlængelse af opholdstilladelsen efter § 9 m, hvorfor det på grund af efterfølgende forhold kan konstateres, at grundlaget for at have opholdstilladelse efter § 9 m ikke forelå efter den [...] oktober 2022, og dermed ikke forelå, da Udlændingestyrelsen den [...] februar 2023 meddelte ham opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2.

Som følge af disse efterfølgende forhold, har Udlændingenævnet ikke taget stilling til, hvilken betydning det havde, at [barnet] havde opsættende virkning i forbindelse med forlængelsessagen hos SIRI vedrørende opholdstilladelsen efter § 9 m på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] februar 2023.

[...]

Udlændingenævnet vurderer således, at eftersom det har vist sig, at [barnet] ikke opfyldte betingelserne for at få forlænget sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, da Udlændingestyrelsen behandlede hans ansøgningen om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, var det afgørende for familiens enhed, at han søgte om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, og at Danmarks internationale forpligtelser derfor tilsiger, at ansøgningen skulle kunne indgives uden ansøgningsgebyr, da [barnet] havde opnået selvstændig tilknytning til Danmark."

Udlændingenævnets afgørelse, februar 2025

Kravet om danskkundskaber i sager om ægtefællesammenføring

Det er en obligatorisk betingelse for ægtefællesammenføring, at den herboende ægtefælle opfylder et krav om danskkundskaber. Udlændingenævnet har i 2025 for første gang taget stilling til, i hvilket omfang dette sprogkrav, der sædvanligvis kræver en bestået danskprøve, også kan opfyldes gennem beskæftigelse, hvor den herboende anvender dansk.

For at få opholdstilladelse som familiesammenført ægtefælle er det som udgangspunkt en betingelse, at parret opfylder integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 8. Integrationskravet består af i alt seks betingelser vedrørende henholdsvis den herboende persons og ansøgerens sprogkundskaber, uddannelse og erhvervs erfaring. For at integrationskravet kan anses for opfyldt, skal parret tilsammen opfylde mindst fire af betingelserne.

Integrationskravet, herunder den obligatoriske Prøve i Dansk 3, vil dog skulle fraviges helt eller delvist, i det omfang Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til privat- og familieliv eller FN's Handicapkonvention, tilsiger det. Læs nærmere om vægtning af FN's Handicapkonvention i familiesammenførings sager [her](#). Integrationskravet skal også fraviges, hvis det ikke vil være foreneligt med Associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet at stille det. Læs nærmere om vurderingen i henhold til Associeringsaftalekomplekset [her](#).

Betingelsen om den herboendes danskkundskaber

Betingelsen om den herboende persons danskkundskaber er som udgangspunkt obligatorisk, og kravet kunne tidligere alene opfyldes gennem dokumentation for en bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Den 1. juli 2024 blev betingelsen om opfyldelsen af den herboendes danskkundskaber ændret ved lov. Integrationskravet kan nu også opfyldes gennem mindst fem års ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller selvstændig erhvervs virksomhed her i landet, hvor den herboende i væsentlig grad har kommunikeret på dansk.

Dansk gennem beskæftigelse

Betingelsen om, at den herboende person skal have haft mindst 5 års fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervs virksomhed her i landet, er allerede én af de øvrige betingelser i integrationskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 1. Betingelsen om, at den herboende nu også har mulighed for at opfylde danskkravet gennem beskæftigelse bygger således videre på den allerede eksisterende betingelse i integrationskravet til den herboende.

Der er dog den forskel, at mens betingelsen om den herboendes beskæftigelse skal være opfyldt på ansøgningstidspunktet, er der ikke et sådant tidsmæssigt krav til, hvornår beskæftigelsen, som har medført væsentlig grad af kommunikation på dansk, har fundet sted, så længe betingelsen er opfyldt senest på afgørelsestidspunktet.

Det fremgår af lovforarbejderne, at der ved væsentlig grad af kommunikation på dansk forstås *"hyppig skriftlig eller mundtlig kontakt på dansk, det vil sige som udgangspunkt dagligt og en stor del af arbejdsdagen, med dansktalende personer. Kommunikationen vil kunne være med kollegaer, borgere, samarbejdspartnere, kunder, patienter eller andre"*.

I forbindelse med ansøgningen om ægtefællesammenføring skal den herboende bl.a. oplyse, om den pågældende har været i beskæftigelse og i hvor lang en periode, samt om beskæftigelsen har medført væsentlig kommunikation på dansk. Dette kan f.eks. dokumenteres ved en ansættelseskontrakt, lønsedler, udtalelser fra arbejdsgiver om arbejdets karakter og omfanget af kommunikation på dansk m.v. eller relevant dokumentation for selvstændig virksomhed.

Hvis der er fremlagt dokumentation for, at den herboende person har haft en jobfunktion, som utvivlsomt kræver kommunikation på dansk, vil betingelsen anses for opfyldt uden yderligere undersøgelser. Et eksempel på en sådan jobfunktion kan være en sagsbehandler i en kommunes socialforvaltning med daglig borgerkontakt.

Hvis det omvendt er åbenlyst, at beskæftigelsen ikke har medført væsentlig grad af kommunikation på dansk, vil dette blive lagt til grund uden nærmere undersøgelser.

Der kan f.eks. være tale om en virksomhed, hvor det primære arbejdsprog er engelsk. Det kan f.eks. også være, at den herboende person driver et landbrug, og det er oplyst til sagen, at der ikke er væsentlig kommunikation på dansk i den forbindelse.

Til indholdsfortegnelsen

I de tilfælde, hvor der kan være grund til at betvivle den herboende persons oplysninger, eller hvis andre forhold giver anledning hertil, skal udlændingemyndighederne foretage yderligere undersøgelser.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den herboende person er håndværker og primært har haft ansættelse på byggepladser, og hvor det ikke uden videre kan lægges til grund, at den pågældende i væsentlig grad har kommunikeret på dansk, f.eks. fordi byggepladserne i vidt omfang har været bemandede med udenlandske arbejdstagere.

Udlændingemyndighederne skal i sådanne tilfælde anmode den herboende om at indhente en erklæring fra sin arbejdsgiver, der evt. kan være med til at belyse, om og i hvilket omfang, den pågældendes beskæftigelse har medført kommunikation på dansk.

Udlændingestyrelsen vil også kunne ringe til den herboende og spørge ind til den pågældendes kommunikation på dansk i forbindelse med dennes beskæftigelse. En sådan samtale vil kunne be- eller afkræfte de øvrige oplysninger i sagen om den pågældendes danskkundskaber.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet har i 2025 behandlet en række sager, hvor der skulle tages stilling til, om den herboende ægtefælle opfylder betingelsen om danskkundskaber gennem beskæftigelse.

Langt størstedelen af disse sager har Udlændingenævnet hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, fordi sagerne ikke var tilstrækkeligt oplyst eller havde begrundelsesmangler.

I en sag fra april 2025, som Udlændingenævnet hjemviste, var den herboende ægtefælle ansat inden for bus- og servicekørsel og havde tidligere også været selvstændig erhvervsdriv-

vende. Udlændingenævnet vurderede, at Udlændingestyrelsen burde have indhentet erklæringer fra den pågældendes arbejdsgivere, herunder oplysninger om, hvorvidt den pågældende havde kørt med varer eller passagerer, om hans opgaver indebar kundekontakt på dansk, samt i hvilket omfang han havde kommunikeret på dansk i forbindelse med sin beskæftigelse hos disse virksomheder. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at Udlændingestyrelsen også havde mulighed for at ringe til den herboende. Udlændingenævnet bemærkede endelig, at Udlændingestyrelsen – såfremt styrelsen på baggrund af en grundig undersøgelse kom frem til, at betingelsen ikke var opfyldt igennem den herboendes ansættelse som chauffør – burde indhente oplysninger om hans selvstændige erhvervsvirksomhed med henblik på at vurdere, om betingelsen om væsentlig grad af kommunikation på dansk kunne være opfyldt med henvisning til karakteren af hans opgaver i virksomheden. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/61](#).

I en anden sag fra september 2025, som Udlændingenævnet hjemviste, havde den herboende ægtefælle været ansat i restaurationsbranchen både som kok, tjener og restaurantbestyrer. Det var til sagen oplyst, at han ud over den daglige kommunikation med kunder og kollegaer havde kommunikeret med Fødevarestyrelsen og Erhvervsstyrelsen. Udlændingenævnet vurderede, at det ikke på forhånd kunne afvises, at ovennævnte arbejdsopgaver kunne have medført væsentlig kommunikation på dansk. Udlændingenævnet gjorde derfor Udlændingestyrelsen opmærksom på muligheden for at foretage høringer af ovennævnte myndigheder vedrørende bl.a. omfanget af deres kommunikation med den herboende samt muligheden for at indhente arbejdsgivererklæring. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/65](#).

Udlændingenævnet hjemviste også en række sager, hvor Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til, om kravet om

Til indholdsfortegnelsen

Prøve i Dansk 3 var opfyldt gennem beskæftigelse. Udlændingestyrelsen havde begrundet dette med, at de integrationsrelevante betingelser under alle omstændigheder ikke var opfyldt samlet set. Udlændingenævnet vurderede imidlertid, at Udlændingestyrelsen ikke kunne meddele afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 8, uden at have taget stilling til, om den obligatoriske betingelse om den herboendes danskkundskaber var opfyldt. Udlændingenævnet begrundede dette med, at en retlig afklaring i forhold til det obligatoriske krav om Prøve i Dansk 3 har stor betydning for et ægtepars retsstilling i forhold til at kunne søge om familiesammenføring. En af afgørelserne er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/63](#).

"Udlændingenævnet bemærker, at det i forbindelse med vurderingen bl.a. vil være relevant at inddrage oplysninger om de relevante restauranter-/spisesteder, [referencen] har været beskæftiget ved, herunder karakter og art, hvilke retter der er på menukortene (herunder om en tjener f.eks. kan forventes i væsentligt omfang af forklare retterne, eller om denne oplysning er let tilgængelig ud fra menukortet), restaurantens/spisestedets indretning (er der tale om en restaurant med mange spisepladser, hvor der er lagt op til et større måltid med større interaktion med serveringspersonalet, eller er det overvejende et takeaway-sted, hvor kommunikationen er begrænset til bestilling/afhentning), restaurantens beliggenhed og kundegrundlag, ejerkreds (herunder om de evt. er beslægtede med [referencen] og/eller har samme modersmål, som de naturligt kan bruge i forbindelse med den interne kommunikation på arbejdspladsen), medarbejdersammensætningen og antal medarbejdere mv."

Udlændingenævnets afgørelse, september 2025

I en sag fra april 2025, hvor Udlændingenævnet var enig i, at den herboende ikke opfyldte sprokravet gennem beskæfti-

gelse, var den pågældende beskæftiget som chauffør, hvor arbejdsopgaverne bestod af levering af frugtkasser til private kunder samt pakning og levering af aviser og magasiner til forskellige butiksejere, herunder bl.a. om aftenen og om natten. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/64](#).

I en anden sag fra april 2025, hvor Udlændingenævnet vurderede, at den pågældende ikke opfyldte sprogkravet gennem beskæftigelse, var den pågældende ansat som rengøringsassistent i en virksomhed og gjorde rent hos private kunder. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/62](#).

"Udlændingenævnet har lagt vægt på, at [referencen] har været ansat som rengøringsmedarbejder, og at hans arbejdsopgaver har bestået af rengøring, hvilket efter Udlændingenævnets vurdering ikke er arbejdsopgaver, der som udgangspunkt indebærer væsentlig grad af kommunikation på dansk."

Udlændingenævnets afgørelse, april 2025

Som eksempel på en omgørelse fra Udlændingenævnets praksis kan nævnes en sag fra april 2025, hvor den herboende ægtefælle var ansat som robotoperatør af maskiner, der fremstillede specialiseret hospitalsudstyr. Den herboende underviste også både nye og eksisterende medarbejdere i processer og dokumentationskrav på dansk. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/66](#).

"Udlændingenævnet vurderer herefter ud fra en konkret og individuel vurdering af det oplyste om [referencens] arbejdsopgaver hos [virksomhed], hvor han har været fuldtidsansat siden [dato], at [referencen] i sin beskæftigelse som robotoperatør af maskiner, der fremstiller specialiseret hospitalsudstyr, og som underviser af både nye og eksisterende medarbejdere i processer og dokumentationskrav, har beskæftigelse, der i væsentlig grad indebærer daglig kommunikation på dansk, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at betingelsen efter Udlændingenævnets vurdering kan opfyldes gennem kommunikation på dansk internt på arbejdspladsen, såfremt den har udgjort en stor del af arbejdsdagen, og at det således ikke bør være afgørende for vurderingen, om der også har været arbejdsopgaver, der indebærer kommunikation ud af huset, herunder med samarbejdspartnere eller kunder."

Udlændingenævnets afgørelse, april 2025

Ægtefællesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere med tilknytning til det danske arbejdsmarked

Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet giver tyrkiske statsborgere med tilknytning til det danske arbejdsmarked og deres familiemedlemmer visse opholdsrettigheder. Det betyder bl.a., at flere af udlændingelovens betingelser for ægtefællesammenføring kan fraviges, hvis der er forhold i sagen, der taler for, at den herboende gennem beskæftigelse og sprog er velintegreret i det danske samfund, og at ansøgeren kan integreres.

Når en tyrkisk statsborger med tilknytning til det danske arbejdsmarked søger om at få familiesammenført en ægtefælle fra udlandet til Danmark er udgangspunktet, at alle betingelser for ægtefællesammenføring i udlændingeloven skal være opfyldt. Det er f.eks. en betingelse for familiesammenføring, at den herboende skal opfylde et obligatorisk krav om at have bestået Prøve i Dansk 3.

Rækkevidden af standstill-klausulerne i ægtefællesammenføringsager

Det følger af EU-Domstolens praksis, at standstill-klausulerne ikke i sig selv medfører en ret til indrejse, ophold eller en ret til ægtefællesammenføring. Alligevel har standstill-klausulerne betydning i sager om ægtefællesammenføring, da EU-Domstolen har fastslået, at det vil kunne påvirke en tyrkisk statsborgers beslutning om at bosætte sig i et EU-land for at arbejde, hvis det ikke er muligt at få sin familie med.

EU-Domstolen har derudover fastslået, at nye nationale betingelser for familiesammenføring ikke er lovlige, hvis ikke de kan begrundes i et tvingende alment hensyn, f.eks. hensynet

Associeringsaftalekomplekset består af:

- Aftale om oprettelse af en associering mellem EØF og Tyrkiet (Associeringsaftalen) af 12. september 1963, indgået mellem EU og Tyrkiet for at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser med henblik på Tyrkiets senere optagelse i EU
- Tillægsprotokol af 23. november 1970
- Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 vedtaget inden for rammerne af Associeringsaftalen.

Tillægsprotokollen artikel 41, stk. 1, og Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 13, indeholder begge såkaldte standstill-klausuler, hvorefter der ikke må indføres nye restriktioner for så vidt angår adgangen til beskæftigelse for tyrkiske arbejdstagere og deres familiemedlemmer i opholdslandet. Aftalerne har været bindende for Danmark siden den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF (nu EU). Afgørelse 1/80 trådte i kraft den 1. juli 1980.

Betydningen af Associeringsaftalekomplekset i udlændingsager er nærmere beskrevet i artikel nr. 3 i [Udlændingenævnets Årsberetning for 2022](#).

til en vellykket integration af den udlænding, der kommer til Danmark, og samtidig er proportionale, dvs. egnet til at sikre virkeliggørelsen af formålet med bestemmelsen og ikke går videre end nødvendigt for at nå dette.

EU-dom C-279/21 af 22. december 2022 (X mod Udlændingenævnet), præmis 47: *"En sådan begrænsning kan ikke begrundes i formålet om at sikre en vellykket integration af den nævnte ægtefælle, idet denne lovgivning hverken gør det muligt for de kompetente myndigheder at tage hensyn til sidstnævntes egen integrationsegnethed eller til andre faktorer der godtgør, at den nævnte arbejdstager faktisk er integreret i den pågældende medlemsstat, og dermed vedkommendes mulighed for at hjælpe sin ægtefælle med at integrere sig i denne medlemsstat."*

Til indholdsfortegnelsen

Hvis et par i forbindelse med en ansøgning om ægtefællesammenføring ikke kan opfylde en eller flere af betingelserne for opholdstilladelse i udlændingeloven, skal det vurderes, om stand still-klausulerne kan føre til, at betingelserne fraviges. Vurderingen skal sikre, at der tages hensyn til de konkrete forhold i den enkelte sag, der taler for, at den herboende er velintegreret i det danske samfund, og at ansøgeren kan integreres. Dette kom blandt andet til udtryk i EU-Domstolens dom i sagen C-279/21, X mod Udlændingenævnet, der vedrørte udlændingelovens krav om Prøve i Dansk 1.

I alle sager, hvor der er meddelt afslag på ægtefællesammenføring med en herboende tyrkisk statsborger, der er tilknyttet det danske arbejdsmarked, foretager Udlændingenævnet derfor en konkret vurdering af dennes faktiske integration i det danske samfund. Formålet med vurderingen er at fastslå, om den herboende vil kunne bidrage til sin udenlandske ægtefælles integration, og om den udenlandske ægtefælle, ud fra sine egne kvalifikationer kan integreres i Danmark. Hvis dette er tilfældet, fraviges den konkrete familiesammenføringsbetingelse, men i modsat fald vil betingelsen blive fastholdt, således at parret meddeles afslag på ægtefællesammenføring.

Integrationsrelevante forhold

Når Udlændingenævnet vurderer, hvor godt en tyrkisk statsborger er integreret i Danmark ses der bl.a. på, hvor længe personen har boet lovligt i Danmark, hvor godt personen taler dansk og om personen har haft beskæftigelse, herunder typen og omfanget heraf. Derudover vil forhold som skolegang og uddannelse i Danmark, og om personen deltager i foreningsliv eller udfører frivilligt arbejde, også indgå i den samlede vurdering.

Den omstændighed, at den herboende ægtefælle er velintegreret, er imidlertid ikke i sig selv nok til at fastslå, at formålet om at opnå en vellykket integration af ansøgeren er opfyldt, hvis der ikke også er forhold i sagen, der samtidig siger noget

om ansøgerens mulighed for at opnå en vellykket integration. Ansøgerens uddannelsesniveau, sprogkundskaber og omfang og karakter af beskæftigelse i hjemlandet, vil derfor også indgå i den samlede afvejning.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet har i 2025 behandlet flere sager om ægtefællesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere med tilknytning til det danske arbejdsmarked, som derfor var omfattet af standstill-klausulerne knyttet til Associeringsaftalen.

Udlændingenævnet har bl.a. i 2025 ændret to af Udlændingestyrelsens afgørelser, da de samlede omstændigheder i sagen talte for, at det ikke ville være proportionalt at stille den konkrete betingelse for ægtefællesammenføring. I begge sager var der givet afslag under henvisning til kravet om, at herboende ægtefælle skulle have haft mindst 3 år og 6 måneders beskæftigelse inden for de seneste 4 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse.

I den første sag fra marts 2025 var den herboende ægtefælle født og opvokset i Danmark og havde gennemført folkeskolen. Efter en længere periode på kontanthjælp havde den herboende ægtefælle i en sen alder uddannet sig til social- og sundhedshjælper og havde siden 2019 arbejdet med dette erhverv. Ansøgeren havde gennemført en gymnasial uddannelse i Tyrkiet, havde en uddannelse inden for regnskab og havde været i beskæftigelse i Tyrkiet i ca. et år inden sin indrejse i Danmark.

I den anden sag fra november 2025 var den herboende ægtefælle født og opvokset i Danmark, havde gennemført grundskolens 10. klasse samt grundforløbet til social- og sundhedsuddannelsen, og havde sammenlagt været i beskæftigelse i cirka fem år. Ansøgeren havde gennemført en 4-årig gymnasial uddannelse i Tyrkiet, var uddannet kok, havde be-

stået en engelskprøve på B1-niveau og havde i en periode på 5 ½ år været i beskæftigelse i Tyrkiet.

Udlændingenævnet vurderede i begge sager, at et afslag på ægtefællesammenføring i det konkrete tilfælde ville være i strid med Associeringsaftalekomplekset. Udlændingenævnet lagde vægt på, at både herboende ægtefælle var faktisk integreret i det danske samfund, og at muligheden for en vellykket integration af ansøgeren – på baggrund af ansøgerens egne kvalifikationer – var til stede. Et afslag på opholdstilladelse ville derfor i det konkrete tilfælde gå videre end, hvad der var nødvendigt for at opfylde formålet med bestemmelsen, hvilket var at sikre en vellykket integration.

Afgørelserne er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/68](#) og [FAM/2025/69](#).

En anden sag fra oktober 2025 vedrørte den grundlæggende familiesammenføringsbetingelse om, at den herboende skal have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mindst 3 år, før der kan meddeles familiesammenføring. Udlændingenævnet fandt, at kravet i det konkrete tilfælde ikke gik videre end, hvad der var nødvendigt for at opnå formålet med bestemmelsen.

Det var til sagen oplyst, at den herboende tyrkiske statsborger havde opholdt sig i Danmark siden 2021, at han arbejdede som selvstændig restauratør, og at hans 38-årige ægtefælle, hverken havde været under uddannelse eller i beskæftigelse i Tyrkiet.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at betingelsen var begrundet i hensynet til at sikre en vellykket integration af ansøgeren. De øvrige omstændigheder i sagen vedrørende den herboende ægtefælles reelle integration i det danske samfund og udsigten til, at den ansøgende ægtefælle kunne blive integreret, talte ikke for, at kravet burde fraviges.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/70](#).

Udlændingenævnet har derudover hjemvist en række sager til Udlændingestyrelsen under henvisning til, at styrelsen ikke havde inddraget de øvrige omstændigheder i sagerne, der ville kunne have betydning for vurderingen af den herboende ægtefælles reelle integration og tilknytning til Danmark og ansøgerens mulighed for en vellykket integration. Dette sikrer en reel vurdering i overensstemmelse med to-instansprincippet.

Anvendelsen af FN's Handicapkonvention i familiesammenføringsager

I 2025 har Udlændingenævnet haft anledning til at tage stilling til, om handicap kan føre til fravigelse af betingelser i udlændingeloven, når en udlænding søger om ægtefællesammenføring til en herboende person.

I udlændingeloven er der en række betingelser, der som udgangspunkt skal være opfyldt for at blive familiesammenført til en ægtefælle, der bor i Danmark. Det er bl.a. en betingelse, at den herboende opfylder kravet om Prøve i Dansk 3, og at den herboende ikke har modtaget f.eks. en ydelse som kontanthjælp i de seneste 3 år forud for meddelelse af opholdstilladelse.

Der kan dog være særlige menneskeretlige forhold m.v., som kan føre til, at en eller flere betingelser for ægtefællesammenføring bør fraviges.

Helbredsmæssige forhold kan have betydning for vurderingen af, om en eller flere betingelser kan kræves opfyldt. Et eksempel kan være, at den herboende reference ikke er i stand til at forsøge sig selv på grund af nedsat erhvervsevne og derfor modtager kontanthjælp. I de tilfælde, hvor de helbredsmæssige forhold er en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, er den pågældende omfattet af FN's Handicapkonvention

FN's Handicapkonvention beskytter og sikrer muligheden for, at personer med handicap fuldt ud kan nyde alle menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder – f.eks. ret til respekt for familieliv – på lige fod med andre. Sager om familiesammenføring vedrører den grundlæggende ret til at

udøve et familieliv efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK). FN's Handicapkonvention har derfor betydning for vurderingen i udlændingesager, hvor den herboende person, f.eks. på grund af en psykisk sygdom, ikke er i stand til at arbejde. I dette tilfælde vil udlændingemyndighederne have pligt til at sikre sig, at betingelsen om at kunne forsørge sig selv ikke står i vejen for, at vedkommende kan få sin udenlandske ægtefælle til Danmark.

I artikel nr. 5 i [Udlændingenævnets årsberetning for 2022](#) beskrives FN's Handicapkonvention og indirekte forskelsbehandling i relation til Udlændingenævnets praksis efter Østre Landsret ved dom i januar 2022 ophævede Udlændingenævnets afgørelse om familiesammenføring. Østre Landsret fandt, at Udlændingenævnet ikke havde foretaget et skøn i overensstemmelse med FN's Handicapkonventions artikel 5, og EMRK artikel 14, jf. artikel 8.

Sammenhæng mellem handicap og fravigelse af betingelser

Der skal være tilstrækkelig årsagssammenhæng mellem et handicap, f.eks. en psykisk diagnose, og ansøgerens eller den herboende references manglende evne til at kunne opfylde betingelserne for familiesammenføring, f.eks. et krav om beskæftigelse af en vis varighed eller en danskprøve. Handicappet skal derfor have betydning for, om ansøgeren eller den herboende reference inden for rimelig tid vil have mulighed for at kunne opfylde betingelsen. I de tilfælde vil Udlændingenævnet lægge til grund, at et afslag vil ramme den pågælden-

de uforholdsmæssigt hårdt sammenlignet med en person uden handicap.

Udlændingenævnets praksis

Fravigelse af grundlæggende betingelse for ægtefællesammenføring som følge af handicap

I april 2025 ændrede Udlændingenævnet en afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring. Parret blev i gift i marts 2021, og i august 2023 indgav de en ansøgning om ægtefællesammenføring. Udlændingestyrelsen meddelte afslag i april 2024. Afslaget var begrundet i, at referencen ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år, hvilket er en grundlæggende betingelse for ægtefællesammenføring.

Referencen fik tidsubegrænset opholdstilladelse i juli 2022, men havde flere gange forinden fået afslag herpå. Udlændingenævnet havde således meddelt referencen endeligt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, første gang i december 2013 og anden gang i april 2018. Afslagene var begrundet med, at det dengang ikke kunne udelukkes, at han på sigt ville kunne leve op til kravet om fuldtidsbeskæftigelse.

I oktober 2020 blev referencen imidlertid tildelt førtidspension på grundlag af et trafikuheld, som han havde været involveret i tilbage i 2011. Det blev efterfølgende lagt til grund, at dette trafikuheld havde resulteret i, at han havde fået varigt mén på 30 % og et erhvervsevnetab på 35 %. I juli 2022 meddelte Udlændingestyrelsen referencen tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Udlændingestyrelsen vurderede i den forbindelse, at

kravet om fuldtidsbeskæftigelse ikke kunne kræves opfyldt på grund af FN's Handicapkonvention.

Udlændingenævnet fandt i sagen om ægtefællesammenføring, at det allerede var konstateret ved Udlændingestyrelsens afgørelse om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, at der var årsagssammenhæng mellem referencens handicap på grundlag af uheldet i 2011 og hans mulighed for at opfylde betingelserne for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. På baggrund af en samlet vurdering af sagens omstændigheder vurderede Udlændingenævnet, at det i den konkrete sag ikke ville være proportionalt at fastholde kravet om, at referencen skulle have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år som betingelse for ægtefællesammenføring. Udlændingenævnet begrundede dette med, at parret samlet set ville være udsat for en uforholdsmæssig lang venteperiode for at fortsætte det familieliv, de etablerede i forbindelse med indgåelse af ægteskabet i marts 2021.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/71](#).

Ikke grundlag for at fravige integrationsbetingelser rettet mod ansøgeren

I maj 2025 afslog Udlændingenævnet at genoptage en sag om ægtefællesammenføring, hvor nævnet i april 2025 havde fastholdt Udlændingestyrelsens afslag, fordi parret ikke til sammen opfyldte 3 ud af de 5 betingelser, som følger af integrationskravet.

Parret havde til støtte for genoptagelsesansøgningen anført, at der var regler, der medførte, at den herboende reference ikke kunne opholde sig i ansøgerens hjemland i mere end 3 måneder, at den herboende reference var meget syg og havde brug for daglig pleje, og at ansøgerens tilstedeværelse i Danmark derfor var vigtig for den herboende references liv og omsorg.

Ved den oprindelige afgørelse fra april 2025 fandt Udlændingenævnet, at der var årsagssammenhæng mellem referencens fysiske handicap, og hans manglende mulighed for at opfylde beskæftigelses- og uddannelseskra- vet. Disse krav blev derfor fraveget for referencens vedkommende. Der var imidlertid ikke årsagssammenhæng mellem referencens handicap og ansøgerens mulighed for at leve op til de betin- gelser i integrationskravet, der var rettet mod ansøgeren. An- søgeren skulle derfor fortsat opfylde mindst én integrations- relevant betingelse for, at parret samlet set kunne anses for at opfylde betingelserne i integrationskravet.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK)

EMRK Artikel 8

Ret til respekt for privatliv og familieliv

1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.
2. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hen- syn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sæde- ligheden eller for at beskytte andres rettigheder og frihe- der.

EMRK artikel 14

Nydelsen af de i denne konvention anerkendte rettigheder og friheder skal sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, nati- onal eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold.

Til indholdsfortegnelsen

FN's konvention om rettigheder for personer med handicap (FN's Handicapkonvention)

FN's Handicapkonvention artikel 5

Lighed og ikke-diskrimination

1. Deltagerstaterne anerkender, at alle er lige for loven, og at alle uden nogen form for diskrimination har ret til lige beskyttelse og til at drage samme nytte af loven.
2. Deltagerstaterne skal forbyde enhver diskrimination på grund af handicap og skal sikre personer med handicap lige og effektiv retlig beskyttelse mod diskrimination af enhver grund.

FN's Handicapkonvention artikel 23

Respekt for hjemmet og familien

1. Deltagerstaterne skal træffe effektive og passende foran- staltninger til at afskaffe diskrimination af personer med handicap i alle forhold vedrørende ægteskab, familieliv, forældreskab og personlige forhold på lige fod med andre med henblik på at sikre:
 - a. anerkendelse af retten for alle personer med handicap i den giftefærdige alder til at indgå ægteskab og stifte familie på basis af de kommende ægtefællers frie og uforbeholdne samtykke

Udlændingenævnet meddelte afslag på genoptagelse, fordi der ikke var anført nye væsentlige oplysninger, eller uvæsent- lige sagsbehandlingsfejl, der kunne have ført til en ændret vurdering. Udlændingenævnet lagde i afslaget vægt på, at nævnet allerede i den oprindelige afgørelse fra april 2025 havde foretaget en konkret proportionalitetsafvejning efter EMRK artikel 8 og FN's Handicapkonvention artikel 23, stk. 1.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/72](#).

Hjemvisning, når det ikke er vurderet i to instanser, om sygdom er omfattet FN's Handicapkonvention

I marts 2025 hjemviste Udlændingenævnet en sag om ægtefællesammenføring, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på ægtefællesammenføring, fordi den herboende reference ikke opfyldte kravet om Prøve i Dansk 3.

Den herboende reference havde været førtidspensionist siden 1993, fordi han led af paralytisk polio med lammelser af fire ekstremiteter. Udlændingenævnet lagde vægt på, at Udlændingestyrelsen ikke havde foretaget en nærmere vurdering af, om referencen havde en fysisk lidelse, der var omfattet af FN's Handicapkonvention, og om der var årsagssammenhæng mellem referencens lidelse og hans mulighed for at opfylde kravet om Prøve i Dansk 3.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2025/73](#).

2025

To-instansprincippet, nova og hjemvisning ved behandling af klagesager

Når Udlændingenævnet behandler en klagesag, er der en række forvaltningsretlige principper og begreber, som indgår i sagens behandling. Tre centrale begreber, som ofte hænger tæt sammen, er to-instansprincippet, nova og hjemvisning. Denne artikel beskriver anvendelsen af disse begreber i Udlændingenævnets praksis.

To-instansprincippet

To-instansprincippet er et grundlæggende forvaltningsretligt princip, som betyder, at en sag kan vurderes af to forskellige instanser. Dette er for at sikre borgerens retssikkerhed, hvilket vil sige, at borgerens rettigheder skal sikres gennem en grundig behandling af f.eks. en ansøgning om opholdstilladelse. I praksis betyder det, at der først træffes afgørelse hos førsteinstansen, hvilket på udlændingeområdet især vil være Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration (SIRI), politiet og Hjemrejsestyrelsen. Hvis ansøgeren er uenig i afgørelsen, kan ansøgeren herefter som udgangspunkt klage til Udlændingenævnet, der som uafhængigt domstolslignende organ fungerer som klageinstans.

Nova

I forbindelse med klagesagsbehandlingen i Udlændingenævnet kan der opstå spørgsmål om nova. Nova er et latinsk ord, der betyder 'nyt', og det bruges som en juridisk betegnelse for nye oplysninger eller nye faktiske eller retlige forhold, som ikke indgik i førsteinstansens afgørelse. Det kan eksempelvis være nye helbredsmæssige oplysninger, ændrede familiemæssige forhold eller dokumentation, som af den ene eller

anden årsag ikke tidligere har været med i førsteinstansens behandling af sagen.

I de tilfælde, hvor der foreligger nova, tager Udlændingenævnet stilling til, hvilken betydning de nye oplysninger har for sagen. Hvis Udlændingenævnet vurderer, at nova har eller kan have en væsentlig betydning for sagens udfald, vil nævnet som udgangspunkt hjemvise sagen til førsteinstansen.

Hjemvisning eller omgørelse

Når Udlændingenævnet hjemviser en sag, ændrer Udlændingenævnet ikke førsteinstansens afgørelse, men sender den tilbage med henblik på, at der kan træffes en ny afgørelse. Udfaldet af hjemvisningen kan derfor f.eks. være en tilladelse eller et nyt afslag i førsteinstansen.

Hvis Udlændingenævnet omgør en sag, ændrer nævnet selv afgørelsen. Dette betyder, at Udlændingenævnet giver klageren medhold. Det kan resultere i, at Udlændingenævnet beder førsteinstansen om at meddele en tilladelse. I andre omgørelser, hvor Udlændingenævnet kun har taget stilling til, hvorvidt en enkelt betingelse for opholdstilladelsen er opfyldt eller skal fraviges, skal førsteinstansen fortsætte sagsbehandlingen og vurdere, om de øvrige betingelser er opfyldt.

Hjemvisning

En hjemvisning indebærer, at sagen sendes tilbage til førsteinstansen med henblik på fornyet behandling og afgørelse på baggrund af eksempelvis nye oplysninger (nova), der er fremkommet under Udlændingenævnets sagsbehandling. En sag kan også blive hjemvist på baggrund af væsentlige sagsbehandlingsfejl, f.eks. klare begrundelsesmangler, ny lovgivning eller internationale domme.

Ved hjemvisning tager Udlændingenævnet dermed ikke stilling til sagens endelige udfald. I stedet giver nævnet førsteinstansen mulighed for at inddrage de manglende eller nye oplysninger og af samværet mellem udlændingen og dennes herboende mindreårige barn samt oplysningerne om udlændingens alvorlige helbredsmæssige forhold.

Resultaterer nova altid i hjemvisning?

I udlændingeloven skelnes der mellem løbende betingelser og betingelser, der er knyttet til ansøgningstidspunktet eller en frist.

Et eksempel på en løbende betingelse er, at et familiemedlem til en arbejdstager skal være selvforsørgende under hele opholdstilladelsens varighed.

Er betingelsen knyttet til ansøgningstidspunktet eller en frist, vil der være tale om en fastlåst betingelse. I udlændingeloven vil det typisk være formuleret som, at noget skal være opfyldt "forud for ansøgningstidspunktet" eller at en prøve skal bestås inden for en bestemt frist, f.eks. "senest 6 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkerregisteret". Det betyder, at selv om ansøgeren efterfølgende opfylder betingelsen og evt. indsender dokumentation for dette, vil Udlændingenævnet ikke hjemvise sagen. Udlændingenævnet vil som udgangspunkt heller ikke kunne omgøre sagen under henvisning til, at den fastlåste betingelse nu er opfyldt. Nævnet vil i stedet vejlede om, at der kan indgives en ny ansøgning til førsteinstansen.

Ændringer i autorisationsordningen med henblik på at opnå opholdstilladelse som læge, tandlæge eller sygeplejerske

Autorisationsordningen giver udenlandske læger, tandlæger og sygeplejersker mulighed for under visse betingelser at få opholdstilladelse i tre år med henblik på at opnå autorisation til at udøve deres erhverv i Danmark. Den 1. juli 2024 trådte nye regler på autorisationsområdet i kraft. Udlændingenævnet har i 2025 behandlet enkelte klagesager vedrørende de nye regler, som indebærer henholdsvis en skærpelse og en lempelse af reglerne på dette område.

Den 1. juli 2024 trådte nye regler i kraft for opholdstilladelser på sundhedsområdet. Reglerne omfatter bl.a. en skærpelse af reglerne om opholdstilladelse efter udlændingelovens autorisationsordning, idet der blev indført en regel i udlændingeloven om en 2-årig karenperiode. Det betyder, at en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter autorisationsordningen som læge, tandlæge eller sygeplejerske, ikke længere kan opnå flere på hinanden følgende førstegangstilladelser til et 3-årigt autorisationsophold.

Udlændinge, der har gennemført en sundhedsuddannelse i et land uden for EU, skal opnå dansk autorisation for at arbejde inden for deres fag i Danmark. Autorisation gives af Styrelsen for Patientsikkerhed. Læs mere om autorisationsprocessen hos [Styrelsen for Patientsikkerhed](#).

Karensreglen finder anvendelse for udlændinge, der efter den 1. juli 2024 har indgivet ansøgning om opholdstilladelse med

henblik på autorisation som læge, tandlæge eller sygeplejerske. Den 2-årige karenperiode regnes fra tidspunktet, hvor udlændingens oprindelige opholdstilladelse efter autorisationsordningen udløb, blev nægtet forlænget, inddraget eller bortfaldt. Hvis udlændingen skifter opholdsgrundlag, regnes perioden fra det tidspunkt, hvor udlændingen får opholdstilladelse på et andet grundlag.

Karensreglen omfatter ikke udlændinge, der søger opholdstilladelse med henblik på autorisation som særligt efterspurgt sundhedspersoner. Dette er udlændinge – uanset faggruppe – der over for Styrelsen for Patientsikkerhed kan dokumentere at have indgået en aftale om eller have et konkret tilbud fra en dansk arbejdsgiver om en evalueringssættelse til brug for autorisationsprocessen for særligt efterspurgt sundhedspersoner. Styrelsen for Patientsikkerhed vurderer, om en sundhedsperson opfylder betingelserne for at blive omfattet af den særlige autorisationsproces.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet har i 2025 bl.a. behandlet to sager, som har omhandlet den 2-årige karenperiode. Udlændingenævnet fastholdt Styrelsen for International Rekruttering og Integrations (SIRI) afgørelser i begge sager, hvor ansøgerne efter udløbet af deres tidligere opholdstilladelse efter autorisationsordningen havde indgivet en ny ansøgning om opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation.

Til indholdsfortegnelsen

I den ene sag havde ansøgeren i september 2021 fået en 3-årig opholdstilladelse med henblik på autorisation som sygeplejerske frem til juli 2024. Ansøgeren udrejste af Danmark i juli 2024 og indgav i september 2024 en ny ansøgning om opholdstilladelse efter autorisationsordningen.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse som sygeplejerske efter autorisationsordningen, da ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have haft en opholdstilladelse på autorisationsordningen i Danmark inden for de seneste to år.

Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på, at ansøgerens tidligere opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation som sygeplejerske i Danmark udløb i juli 2024. Ansøgeren søgte om en ny opholdstilladelse efter samme ordning i september 2024 - det vil sige efter ikrafttrædelsen af karensreglen den 1. juli 2024. Ansøgeren var derfor omfattet af karensreglen og ville derfor først kunne ansøge om en ny opholdstilladelse med henblik på autorisation efter karensperiodens udløb i juli 2026.

Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren siden juni 2024 havde haft adgang til information om de nye regler. Dette fremgik både af breve og mails sendt til ansøgeren af Styrelsen for Patientsikkerhed, af nyheden om de nye regler offentliggjort den 6. juni 2024 på udlændingemyndighedernes hjemmeside og under oplysningerne på hjemmesiden om betingelserne for at få opholdstilladelse til autorisation. Udlændingenævnet vurderede derfor, at ansøgeren burde have været bekendt med ikrafttrædelsen af de nye regler pr. 1. juli 2024.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EST/2025/47](#).

I den anden sag havde ansøgeren i august 2021 fået godkendt sin uddannelse af Styrelsen for Patientsikkerhed og derefter i april 2022 fået opholdstilladelse indtil august 2024 med henblik på at opnå autorisation som sygeplejerske. Ansøgeren skulle derfor have gennemført evalueringsansættelsen med en positiv evaluering senest i august 2024. Ansøgeren indgav medio juli 2024 en ansøgning om en ny 3-årig opholdstilladelse efter autorisationsordningen.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse med henblik på autorisation som sygeplejerske, da ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke inden for de seneste to år at have haft en opholdstilladelse på autorisationsordningen i Danmark.

Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på, at ansøgerens tidligere opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation som sygeplejerske i Danmark udløb i august 2024. Ansøgerens ansøgning om en ny opholdstilladelse efter samme ordning blev indgivet medio juli 2024 – det vil sige efter ikrafttrædelsen af karensreglen den 1. juli 2024. Dette betød, at ansøgeren var omfattet af karensreglen og først ville kunne ansøge om en ny opholdstilladelse med henblik på autorisation som sygeplejerske, når den 2-årige karensperiode udløber i juli 2026.

Det var til sagen oplyst, at ansøgeren havde indsendt en ansøgning om en ny autorisation til Styrelsen for Patientsikkerhed forud for de nye regler, herunder karensreglens, ikrafttrædelse den 1. juli 2024, og at styrelsens endelige godkendelse først blev givet i midten af juli 2024, og at ansøgeren i umiddelbar forlængelse heraf indgav ansøgningen om opholdstilladelse til SIRI.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at det afgørende i forhold til, om en udlænding er omfattet af karensreglen, er tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse hos udlændingemyndighederne og ikke tidspunktet for autorisationsansøgningen til Styrelsen for Patientsikkerhed.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EST/2025/48](#).

"Det er til sagen oplyst, at [ansøgeren] indsendte ansøgning om en ny autorisation til Styrelsen for Patientsikkerhed [primo] juni 2024, og at den endelige godkendelse dog først blev givet [medio] juli 2024. Dette ændrer dog ikke ved, at [ansøgerens] ansøgning om opholdstilladelse blev indgivet til SIRI efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2024 og dermed på et tidspunkt, hvor de nye regler, herunder karensbestemmelsen, var trådt i kraft.

Det afgørende i forhold til, om en udlænding er omfattet af karensreglen i udlændingelovens § 9 i, stk. 12, er tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse hos udlændingemyndighederne og ikke tidspunktet for autorisationsansøgningen til Styrelsen for Patientsikkerhed.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at [ansøgeren] siden juni 2024 har haft adgang til information om de nye regler. Dette fremgik både af nyheden offentliggjort den 6. juni 2024 på udlændingemyndighedernes hjemmeside, www.nyidanmark.dk, samt under [hjemmesidens side om] betingelserne for at få opholdstilladelse med henblik på at opnå autorisation. Det vurderes derfor, at [ansøgeren] har haft mulighed for at gøre sig bekendt med ikrafttrædelsen af de nye regler pr. 1. juli 2024."

Udlændingenævnets afgørelse, juli 2025

Til indholdsfortegnelsen

Lempelse af forlængelsesregler for læger og tandlæger

Frem til den 1. juli 2024 var det som det absolutte udgangspunkt ikke muligt for læger og tandlæger at få en opholdstilladelse med henblik på autorisation forlænget ud over sammenlagt fem år. Opholdstilladelsen kunne dog forlænges i yderligere ét år, såfremt der forelå helt ekstraordinære omstændigheder, herunder barsel eller alvorlig sygdom hos udlændingen eller dennes nærmeste familie.

De nye regler om opholdstilladelser på sundhedsområdet omfatter en lempelse af regler for læger og tandlæger, der søger forlængelse af en opholdstilladelse efter autorisationsordningen, hvis udlændingen fem år efter tidspunktet for udstedelse af opholdstilladelsen har indgået aftale om en evalueringsansættelse eller er påbegyndt en evalueringsansættelse.

Varighed af autorisationsophold for læger og tandlæger

En opholdstilladelse med henblik på autorisation som læge eller tandlæge gives som hovedregel for tre år.

Tilladelsen kan blive forlænget i yderligere to år, hvis ansøgeren kan dokumentere at have bestået Prøve i Dansk 3 med de nødvendige karakterer for at opnå dansk autorisation.

Hvis ansøgeren ikke har bestået sprogprøven med de nødvendige karakterer, kan opholdstilladelsen som udgangspunkt ikke forlænges.

Hvis udlændingen skal gennemføre to evalueringsansættelser, vil det være afgørende for muligheden for at få forlænget opholdstilladelsen efter fem år, at den evalueringsansættelse, som udlændingen har indgået en aftale om, er blevet tilbudt eller er påbegyndt, er den sidste evalueringsansættelse i autorisationsprocessen. Forlængelse af opholdstilladelse gives for højst seks måneder og højst indtil udløbet af gyldigheden

af den aktuelle evalueringsautorisation fra Styrelsen for Patientsikkerhed.

Udlændingenævnets praksis

I august 2025 fastholdt Udlændingenævnet SIRI's afgørelse om afslag på forlængelse af autorisationsopholdet, men med en ændret begrundelse, fordi nævnet – i modsætning til SIRI – vurderede sagen efter de nye regler for forlængelse. Nævnet lagde vægt på bl.a., at ansøgeren på ansøgningstidspunktet i juli 2024 endnu ikke havde bestået de påkrævede fagprøver på universitetet og heller ikke havde gennemført kurset i dansk sundhedslovgivning. Ansøgeren havde derfor ikke opnået de forudsætninger, der var nødvendige for at kunne indgå en aftale om en evalueringsansættelse og opfyldte ikke betingelsen om at have indgået en aftale om eller påbegyndt en evalueringsansættelse, hvilket er et ufravigeligt krav for at kunne få forlænget opholdstilladelsen ud over det samlede ophold på fem år.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EST/2025/49](#).

”Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt afgørende vægt på, at [ansøgeren] på ansøgningstidspunktet i juli 2024 endnu ikke havde bestået de odontologiske fagprøver på Københavns Universitet og heller ikke havde gennemført kurset i dansk sundhedslovgivning. [Ansøgeren] opfylder derfor ikke betingelsen om at have indgået en aftale om eller påbegyndt en evalueringsansættelse, hvilket er et ufravigeligt krav for at kunne få forlænget opholdstilladelsen ud over det samlede ophold på 5 år.

Det, der er anført til støtte for klagen og den indsendte dokumentation er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, men kan efter det anførte ikke føre til en ændret afgørelse. Udlændingenævnet skal henvise til, at [ansøgerens] særlige personlige forhold ikke kan tillægges vægt, da reglerne for forlængelse ud over 5 år efter udlændingelovens § 9 i, stk. 10, er betinget af objektive kriterier, nemlig at der skal være indgået aftale om eller påbegyndt en evalueringsansættelse. Denne betingelse kan der således ikke dispenseres fra med henvisning til personlige forhold.”

Udlændingenævnets afgørelse, august 2025

Hvornår behandler Udlændingenævnet en afgjort sag igen?

Udlændingenævnet genoptager i visse tilfælde sager, som nævnet tidligere har behandlet. En sag kan genoptages af Udlændingenævnet af egen drift eller i forbindelse med en anmodning om genoptagelse. Spørgsmålet om genoptagelse kan f.eks. opstå, hvis Udlændingenævnet bliver opmærksom på, at en afgørelse er truffet på grundlag af mangelfulde faktiske oplysninger, eller at begrundelsen i afgørelsen ikke har været fyldestgørende.

Pligten til at genoptage

Efter Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan nævnet i visse tilfælde blive bekendt med forhold, som kan have betydning for, om en truffen afgørelse er korrekt.

Der kan være tale om nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet resultat, hvis oplysningerne forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse i sagen.

Det samme er tilfældet, hvor det retlige grundlag for afgørelsen ændres. Det kan f.eks. være en efterfølgende dom fra EU-Domstolen, der præciserer fortolkningen af de regler, der er anvendt ved afgørelsen.

Nye faktiske oplysninger

Nye faktiske oplysninger af væsentlig betydning for en allerede truffet afgørelse er en af de omstændigheder, der kan føre til genoptagelse. Oplysningerne skal være nye i den forstand,

at de forelå – men ikke var oplyst – på afgørelsestidspunktet. Når Udlændingenævnet får kendskab til, at der foreligger sådanne oplysninger, vil nævnet som udgangspunkt genoptage sagen.

Som eksempel herpå kan nævnes tilfælde, hvor en ansøger meddeles afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse i første instans med den begrundelse, at ansøgeren ikke opfylder en af de i udlændingeloven fastsatte betingelser. Det kan være tilfælde, hvor ansøgeren ikke har dokumenteret, at ansøgeren opfylder kravet om at have bestået Prøve i Dansk 2. Hvis dette under klagesagen i Udlændingenævnet fortsat ikke er dokumenteret, vil Udlændingenævnet som udgangspunkt fastholde afgørelsen, og nævnets afgørelse vil herefter være en endelig administrativ afgørelse.

Hvis ansøgeren imidlertid efterfølgende anmoder om genoptagelse af sin sag i Udlændingenævnet og i den forbindelse fremsender ny dokumentation til sagen, herunder dokumentation for, at ansøgeren faktisk på tidspunktet for afgørelsen havde bestået Prøve i Dansk 2, så vil ansøgeren have dokumenteret, at ansøgeren faktisk opfyldte den bestemte betingelse på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse, og nævnet vil i så fald genoptage sagen.

Ændret retsgrundlag eller sagsbehandlingsfejl

Udlændingenævnet genoptager også sager i de tilfælde, hvor retsgrundlaget, som den oprindelige afgørelse er truffet efter, er ændret, f.eks. i forbindelse med afsigelse af en dom ved internationale retsorganer, herunder EU-Domstolen. Hvis der i

forbindelse med Udlændingenævnets oprindelige afgørelse forelå ikke uvæsentlige sagsbehandlingsfejl eller begrundelsesmangler, vil en sag ligeledes skulle genoptages og vurderes på ny.

Udlændingenævnet kan også af egen drift genoptage en sag, hvis Udlændingenævnet bliver opmærksom på, at der har foreligget en sagsbehandlingsfejl af ikke uvæsentlig karakter, herunder forvaltningsretlige mangler. En forvaltningsretlig mangel kan eksempelvis være, hvis ansøgeren ikke forud for afgørelsen er blevet partshørt om forhold af betydning for afgørelsen, selv om Udlændingenævnet har været forpligtet hertil efter forvaltningslovens § 19.

Udfaldet af en genoptagelse

Såfremt Udlændingenævnet træffer afgørelse om, at en sag skal genoptages, vil sagens samlede omstændigheder vurderes på ny, og i den forbindelse vil efterfølgende omstændigheder indgå i den nye behandling af sagen. At Udlændingenævnet træffer afgørelse om at genoptage en sag er derfor ikke ensbetydende med, at sagen får et andet udfald, ligesom selve genoptagelsen ikke giver en berettiget forventning herom.

Muligheden for at få et afslag på genoptagelse i førsteinstansen prøvet ved Udlændingenævnet

Et afslag på genoptagelse i førsteinstansen kan efter almindelige klageregler i udlændingelovens § 46 a påklages til Udlændingenævnet. Udlændingenævnet vil herefter vurdere, hvorvidt der i forbindelse med førsteinstansens behandling af sagen er fremkommet nye væsentlige oplysninger vedrørende forhold forud for styrelsens oprindelige afgørelse.

Der vil således ved Udlændingenævnets behandling af klagen over afslaget på genoptagelse ikke ske en prøvelse af den materielle afgørelse truffet af førsteinstansen, men alene en prøvelse af, om førsteinstansen burde have genoptaget sagen.

Udlændingenævnet kan alene foretage en materiel prøvelse af førsteinstansens oprindelige afgørelse i sagen, hvis denne afgørelse er rettidigt påklaget til nævnet. Det vil sige inden 8 uger fra afgørelsestidspunktet.

Opholdskravet ved meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse

En udlænding kan kun opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvis vedkommende opfylder kravet om et vist antal års uafbrudt lovligt ophold. Spørgsmålet om, hvornår et lovligt ophold anses for afbrudt, er centralt for vurderingen af, om betingelsen er opfyldt. Efter Udlændingenævnets praksis kan der efter en konkret vurdering i helt særlige tilfælde ses bort fra en konstateret afbrydelse af det lovlige ophold.

Det er en grundlæggende betingelse for at kunne få tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse i Danmark efter udlændingeloven, at ansøgeren opfylder det såkaldte "opholdskrav". Kravet indebærer, at ansøgeren på tidspunktet, hvor afgørelsen om tidsubegrænset opholdstilladelse træffes, har haft en opholdstilladelse – uden afbrydelse – i mindst 8 år, eller i særlige tilfælde i mindst 4 år. Ansøgeren skal også på afgørelsestidspunktet opholde sig i Danmark og have en gyldig opholdstilladelse. Herudover skal de løbende betingelser for opholdstilladelsen fortsat være opfyldt.

Opholdskravet i udlændingeloven

Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis udlændingen har lovligt boet her i landet i mindst 8 eller 4 år, og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller § 9 q, stk. 2 eller 3. Dette følger af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5

Opholdskravet har til formål at sikre, at ansøgeren gennem ophold her i landet kan styrke sin integration og sine muligheder for et vellykket liv i Danmark. Kravet om længden af det lovlige ophold er ufravigeligt. Udlændinge skal derfor have haft mindst 4 års lovligt ophold for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse – forudsat de øvrige betingelser herfor er opfyldt.

Hvis en ansøger på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse har haft 8 eller 4 års uafbrudt lovligt ophold i Danmark, vil nævnet anse opholdskravet for opfyldt. I sager, hvor det objektivt kan konstateres, at ansøgeren har haft et afbrud i opholdet, foretager Udlændingenævnet en konkret vurdering af alle relevante omstændigheder med henblik på at afgøre, om det samlede ophold alligevel bør anses som uafbrudt.

Udlændingenævnet har i 2025 behandlet en række sager, hvor ansøgerens lovlige ophold havde været afbrudt. I praksis er der oftest tale om afbrydelse, fordi ansøgeren har skiftet opholdsgrundlag eller ikke har søgt om forlængelse af sin hidtidige opholdstilladelse rettidigt.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet havde i april 2025 lejlighed til at tage stilling til, hvorvidt kravet om 8 eller 4 års uafbrudt lovligt ophold er ufravigeligt, eller om perioden (eller en del heraf), hvor ansøgeren ikke havde en gyldig opholdstilladelse, alligevel kunne indgå i beregningen af opholdets længde som lovligt ophold henset til ansøgerens mentale handicap og undskyldelige omstændigheder.

Ansøgeren, der var født i Danmark i 1987, havde ifølge sagens oplysninger en langvarig fysisk, psykisk og intellektuel funktionsnedsættelse i svær grad, hvorfor hun var tilkendt førtidspension som 18-årig og sat under værgemål.

Ansøgeren var som mindreårigt barn af herboende forældre med tidsubegrænset opholdstilladelse efter dagældende regler fritaget for selvstændig opholdstilladelse frem til sit fyldte 18. år. I marts 2005 orienterede Udlændingestyrelsen ansøgeren om, at hun skulle søge om selvstændig opholdstilladelse. Brevet blev sendt til ansøgeren til den døgninstitution, hvor hun var anbragt på daværende tidspunkt. På trods af orienteringsbrevet blev der ikke indgivet en ansøgning om en selvstændig opholdstilladelse/forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse.

I november 2021 anmodede ansøgerens partsrepræsentant om aktindsigt i ansøgerens sager hos Udlændingestyrelsen, og i december 2021 blev der indgivet en ansøgning om opholdstilladelse på ansøgerens vegne med henvisning til hendes særlige tilknytning til Danmark og Danmarks internationale forpligtelser. Udlændingestyrelsen tog imod ansøgningen og meddelte i juni 2022 ansøgeren en ny opholdstilladelse på baggrund af ganske særlige grunde.

I december 2023 blev der indgivet en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse på ansøgerens vegne. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag under henvisning til, at hun havde haft en afbrydelse af sit lovlige ophold i perioden fra marts 2005, hvor hun fyldte 18 år og derfor skulle have søgt om sin egen selvstændige opholdstilladelse, til juni 2022.

Udlændingenævnet fastholdt Udlændingestyrelsens afgørelse, idet nævnet vurderede, at længden af ansøgerens uafbrudte lovlige ophold skulle regnes fra tidspunktet for indgivelse af hendes seneste ansøgning om opholdstilladelse i december 2021. Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til, at det er en ufravigelig betingelse for at opfylde opholds-

kravet, at ansøgeren skal have boet lovligt i Danmark i en uafbrudt periode på mindst 8 henholdsvis 4 år på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om tidsubegrænset opholdstilladelse.

"Udlændingenævnet har herefter ved afgørelsen lagt vægt på, at [ansøgeren] på nuværende tidspunkt har haft uafbrudt, lovligt ophold i Danmark i ca. 3 år og 4 måneder i kraft af sin seneste opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. [Ansøgeren] opfylder således ikke den grundlæggende betingelse om lovligt ophold i Danmark af en vis varighed, idet hun hverken opfylder den tidsmæssige betingelse i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, eller i udlændingelovens § 11, stk. 5.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det er en ufravigelig betingelse for at opfylde kravene i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, eller stk. 5, at ansøgeren skal have boet lovligt i Danmark i en uafbrudt periode på mindst 8 henholdsvis 4 år på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om tidsubegrænset ophold.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til udlændingelovens § 27, stk. 1, hvoraf det følger bl.a., hvordan den tidsmæssige betingelse om uafbrudt lovligt ophold i § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, skal beregnes, og til udlændingelovens § 27, stk. 3, hvoraf det fremgår, at beregningen af det nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber."

Udlændingenævnets afgørelse, april 2025

Ved vurderingen af, hvorvidt perioden hvor ansøgeren ikke havde haft en opholdstilladelse i Danmark, kunne indgå i beregningen, inddrog Udlændingenævnet samtlige omstændigheder i sagen, herunder det forhold, at ansøgeren på grund af sin varige funktionsnedsættelse var omfattet af FN's Handicapkonvention, og at der forelå undskyldelige grunde til, at

ansøgningen om en selvstændig opholdstilladelse ikke blev indgivet på et tidligere tidspunkt. Udlændingenævnet lagde imidlertid afgørende vægt på, at ansøgerens ulovlige ophold strakte sig over en periode på ca. 16 år og 9 måneder, at der i december 2021 ikke blev søgt om forlængelse af ansøgerens oprindelige opholdstilladelse, men om opholdstilladelse under henvisning til ganske særlige grunde, og at Udlændingestyrelsen ved afgørelsen i juni 2022 meddelte ansøgeren en ny opholdstilladelse på et selvstændigt grundlag.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EST/2025/46](#).

I en anden sag ændrede Udlændingenævnet i oktober 2025 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, der var meddelt under henvisning til, at ansøgeren på daværende tidspunkt alene havde haft opholdstilladelse og boet lovligt i Danmark i ca. 2 år og 9 måneder.

Ansøgeren havde boet og haft opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem siden indrejsen i 2009, men fik i juni 2022 inddraget sin opholdstilladelse. Seks dage senere indgav han en ansøgning til Styrelsen for International Rekruttering og Integration (SIRI) om arbejds- og opholdstilladelse efter arbejdsmarkedstilknytningsordningen, hvilket han fik i oktober 2022. Forud for afgørelsen om inddragelse havde ansøgeren i marts 2022 indgivet en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ganske særlige grunde til Udlændingestyrelsen. Denne ansøgning blev først færdigbehandlet i februar 2023, hvor ansøgeren fik afslag under henvisning til, at han i oktober 2022 havde fået opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beskæftigelse.

Udlændingestyrelsens afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse var begrundet med, at ansøgeren havde haft en afbrydelse i sit lovlige ophold i Danmark i perioden fra hans opholdstilladelse som medfølgende familie blev inddraget i juni 2022, til han senere samme måned indgav ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning. Ansøgeren havde alene haft processuelt ophold i den pågældende periode. Længden af ansøgerens lovlige ophold skulle således ifølge Udlændingestyrelsen regnes fra tidspunktet for hans seneste opholdsgrundlag.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund, at ansøgeren reelt havde haft en afbrydelse i sit lovlige ophold i en periode på seks dage, fra hans opholdstilladelse som medfølgende familie blev inddraget til det tidspunkt, hvor hans seneste opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning var gældende fra. Udlændingenævnet lagde dog vægt på bl.a., at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark siden 2009, og at han indgav en ansøgning til Udlændingestyrelsen, inden hans opholdstilladelse som medfølgende familie blev inddraget. Denne ansøgning var fortsat under behandling, da SIRI inddrog hans opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem. Det var Udlændingenævnets vurdering, at Udlændingestyrelsen ville have haft grundlag for at meddele ham opholdstilladelse på baggrund af ganske særlige grunde, hvis Udlændingestyrelsen havde færdigbehandlet ansøgningen, inden SIRI havde truffet afgørelse i sagen vedrørende arbejdsmarkedstilknytning. På den baggrund vurderede Udlændingenævnet, at perioden på de seks dage, hvor ansøgeren havde processuelt ophold og en ansøgning under behandling i SIRI, kunne indgå i beregningen af det lovlige ophold.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EST/2025/44](#).

"Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at du ikke ville have haft en periode med ophold uden opholdsgrundlag i form af en opholdstilladelse, hvis Udlændingestyrelsen havde behandlet din sag inden den [...] oktober 2022, eller i hvert fald inden for den i kvitteringsbrevet udmeldte sagsbehandlingstid på 7 måneder. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen ikke ses at have foretaget yderligere sagsbehandlingsskridt i perioden fra den [...] juli 2022 til den [...] januar 2023, hvor din partsrepræsentant anmodede om status i sagen.

I relation til ovenstående har Udlændingenævnet lagt vægt på, at du i perioden fra den [...] juni 2022 til den [...] juni 2022 efter nævnets vurdering var berettiget til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, fordi der i dette tidsrum forelå ganske særlige grunde, herunder et hensyn til familiens enhed, der talte for at meddele dig opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Udlændingenævnet finder derfor efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder, at du ikke skal lide et retstab som følge af Udlændingestyrelsens sagsbehandling, og at der bør ske realudligning, således at du stilles som om du de facto havde et opholdsgrundlag i form af en opholdstilladelse i perioden fra den [...] juni 2022 til den [...] juni 2022."

Udlændingenævnets afgørelse, oktober 2025

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet tog stilling til betydningen af for sen indgivelse af ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse ved beregningen af ansøgerens lovlige ophold i Danmark, kan nævnes Udlændingenævnets afgørelse fra marts 2025.

Ansøgeren fik første gang opholdstilladelse i december 2006. Den tidsbegrænsede opholdstilladelse blev løbende forlænget ind til april 2019. I forbindelse med en ansøgning om erstat-

ningskort fik ansøgeren i november 2018 ved en fejl udstedt et opholdskort D som er et bevis for tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen gjorde ansøgeren opmærksom på fejlen i februar 2021 og gav hende ad to omgange frister på i alt seks uger til at indgive en ansøgning om forlængelse af sin tidsbegrænsede opholdstilladelse. Efter at have modtaget en ansøgning herom i april 2021 forlængede Udlændingestyrelsen ansøgerens oprindelige tidsbegrænsede opholdstilladelse fra 2006.

Ansøgeren indgav ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i januar 2024. Udlændingestyrelsen meddelte afslag herpå og lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren ikke havde haft en gyldig opholdstilladelse i perioden fra april 2019, hvor ansøgerens opholdstilladelse udløb, til maj 2021, hvor hun indgav en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen.

Udlændingenævnet ændrede Udlændingestyrelsens afgørelse under henvisning til bestemmelsen i udlændingelovens § 27, stk. 3, hvorefter tidsrummet for en ansøgers lovlige ophold her i landet regnes fra tidspunktet for den tidligere meddelte opholdstilladelse, hvis opholdstilladelsen forlænges, efter den er udløbet. Nævnet lagde vægt på, at Udlændingestyrelsen i juli 2021 havde truffet afgørelse om at forlænge ansøgerens hidtidige opholdstilladelse frem for at meddele hende en ny opholdstilladelse. Det indgik i den forbindelse i vurderingen, at Udlændingestyrelsen havde udstedt et forkert opholdskort, at fejlen først blev opdaget næsten to år efter opholdstilladelsens udløb, at Udlændingestyrelsen havde vejledt ansøgeren om at søge forlængelse, og at styrelsen efterfølgende havde foretaget en samlet konkret vurdering af ansøgningen, herunder den sene indgivelse, samt sagens øvrige omstændigheder, og som følge heraf forlænget opholdstilladelsen. På den baggrund fandt Udlændingenævnet, at beregningen af varigheden af ansøgerens lovlige ophold her i lan-

det skulle ske fra den oprindelige opholdstilladelse, som blev meddelt i december 2006.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [ERH/2025/1](#).

Til indholdsfortegnelsen

Udlændingelovens § 27

De i § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået fængselsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget fængselsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

Kan der være tale om indirekte forskelsbehandling i sager om tidsubegrænset opholdstilladelse?

Udlændingenævnet har i 2025 igen haft anledning til at tage stilling til, om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse udgjorde indirekte forskelsbehandling i strid med FN's Handicapkonvention og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder (CEDAW-konventionen).

Danmarks tiltrædelse af konventionerne betyder, at Danmark er forpligtet til at indrette sin lovgivning og administrative praksis i overensstemmelse med konventionernes krav. På udlændingeområdet indebærer dette bl.a., at det skal vurderes, om visse forhold, så som barsel og handicap, har betydning for, om en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse er opfyldt eller kan kræves opfyldt.

Medregning af barsel ved vurdering af beskæftigelseskravet

Ved ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse skal en ansøger blandt andet dokumentere at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de seneste 4 år forud for afgørelsen om tidsubegrænset opholdstilladelse. Perioder med fravær som følge af bl.a. barsel, der er afholdt inden for rammerne af ansættelsesforholdet, indgår i beregningen af beskæftigelseskravet.

Det har tidligere været Udlændingenævnets praksis, at barsel afholdt inden for rammerne af et ansættelsesforhold i praksis skulle fortolkes således, at ansøgeren skulle have været i

fuldtidsbeskæftigelse før, under og umiddelbart efter afholdelsen af barsel.

Udlændingenævnets koordinationsudvalg drøftede i december 2024 praksis i sager om tidsubegrænset opholdstilladelse, herunder hvornår barsel kan indgå i beregningen af fuldtidsbeskæftigelse.

Læs mere herom under pkt. 4 a i [Referat fra møde den 5. december 2024 i Udlændingenævnets koordinationsudvalg](#).

Udlændingenævnet fandt efter drøftelser i koordinationsudvalget i december 2024 anledning til at justere praksis.

I en konkret sag fik en ansøger af Udlændingestyrelsen afslag på sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hendes barselsperiode ikke kunne indgå i beregningen af beskæftigelseskravet, fordi hun ikke var vendt tilbage til fuldtidsbeskæftigelse umiddelbart efter barslens afslutning, men først ca. en måned efter endt barsel.

Ved vurderingen lagde nævnet vægt på artikel 11 i CEDAW-konventionen, som har til formål at forhindre diskrimination mod kvinder på grund af ægteskab eller moderskab og at beskytte kvinders effektive ret til arbejde. Det følger af CEDAW-konventionen, at kvinders rolle i reproduktionen ikke må danne grundlag for diskrimination, og Udlændingenævnet fandt desuden, at det ikke kan udledes af forarbejderne til bestemmelsen om beskæftigelseskravet, at medregning af en bar-

selsperiode er betinget af, at barslen er afholdt under et uafbrudt ansættelsesforhold med fuldtidsbeskæftigelse før og i umiddelbar forlængelse af barslen.

Udlændingenævnet ændrede afgørelsen i juni 2025, idet nævnet fandt, at styrelsens begrundelse ikke var i overensstemmelse med CEDAW-konventionen, da afslaget indebar en risiko for indirekte forskelsbehandling af kvinder. Udlændingenævnet henviste til, at det ikke kun er barsel, der er afholdt under et uafbrudt ansættelsesforhold, hvor ansøgeren har været i fuldtidsbeskæftigelse før og i umiddelbar forlængelse af sin barsel, der kan betragtes som afholdt inden for rammerne af et ansættelsesforhold. Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at en barselsperiode skal medregnes som beskæftigelse frem til tidspunktet for en afskedigelse eller opsigelse i de tilfælde, hvor en ansøger afskediges eller opsiges under barsel.

"Udlændingenævnet har på den baggrund lagt vægt på, at det fremgår af sagens oplysninger, herunder af elndkomstregistret (elndkomst), at [ansøgeren] har været i fuldtidsbeskæftigelse hos [virksomhed A] før hun gik på barsel i perioden fra december 2020 til oktober 2021. Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at det herudover fremgår af elndkomst, at [ansøgeren] kort tid efter, at [ansøgerens] barsel sluttede i oktober 2021, vendte tilbage til sin beskæftigelse hos [virksomhed A] i december 2021. Udlændingenævnet vurderer, at den omstændighed, at [ansøgeren] ikke har været i fuldtidsbeskæftigelse i november 2021, ikke bør føre til, at [ansøgerens] afholdte barsel i perioden fra december 2020 indtil oktober 2021 ikke skal indgå i beskæftigelsesberegningen."

Udlændingenævnets afgørelse, juni 2025

Til indholdsfortegnelsen

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EST/2025/10](#).

Forbuddet mod forskelsbehandling er ikke begrænset til personer, der selv har handicap

Når en ansøger har dokumenteret at opfylde de grundlæggende betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens bestemmelser, skal ansøgeren derudover opfylde et antal af de 4 supplerende integrationsrelevante betingelser i udlændingeloven.

En af de supplerende betingelser er kravet om en årlig skattepligtig indkomst af en vis størrelse. En udlænding kan opfylde indkomstkravet, hvis udlændingen har haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 331.249,35 kr. (2025-niveau) eller derover de seneste 2 år forud for tidspunktet, hvor der træffes afgørelse om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingelovens § 11, stk. 19

Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4-9, eller stk. 4, nr. 1-4, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet fik i 2025 anledning til at tage stilling til, om betingelsen kan kræves opfyldt, når ansøgeren er primær omsorgsperson for et barn med handicap, og hvor omsorgsforpligtelsen har betydning for ansøgerens mulighed for at opfylde indkomstkravet.

Til indholdsfortegnelsen

I den konkrete sag havde en kvinde over for Udlændingestyrelsen oplyst, at hun ikke selv havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Hun oplyste imidlertid, at hun havde et barn med handicap, som hun passede i hjemmet på fuld tid. Ansøgeren modtog kompensation for tabt arbejdsfortjeneste fra sin bopælskommune, og størrelsen af denne kompensation medførte, at hendes årlige indkomst lå væsentligt under indkomstkra- vet.

Udlændingestyrelsen havde på den baggrund med- delt ansøgeren afslag på tidsubegrænset op- holdstilladelse og lagde i den forbindelse af- gørende vægt på, at barnets handicap ikke kunne tillægges nogen betydning for vur- deringen af, om ansøgeren skulle opfylde mindst 2 ud af 4 supplerende betingel- ser.

Udlændingenævnet skulle derfor vur- dere, om der kunne dispenseres fra indkomstkra- vet under henvisning til, at hendes barn havde et handicap, at hun var barnets primære omsorgsperson, og at hun fra sin bopælskommune mod- tog kompensation for tabt arbejdsfortje- neste for at passe barnet i hjemmet. Det indgik også i vurderingen, at ansøgerens ind- komst fra kommunen medførte, at hun ikke hav- de mulighed for at opfylde indkomstkra- vet i de se- neste to år.

Det følger af FN's Handicapkonvention, at ingen må udsætte en anden person for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af dennes handicap. Forbuddet mod forskelsbe- handling på grund af handicap omfatter også forskelsbehand-

ling af en person på grund af dennes forhold til en person med handicap, såfremt forskelsbehandlingen sker på grund af den anden persons handicap (handicap "by association").

Herudover fremgår det af EU-Domstolens praksis, herunder dommen i sag C-303/06, Cole-man, og den nyere dom af 11. september 2025 i sag C-38/24, Bervidi, at forbuddet mod for- skelsbehandling på grund af handicap også finder anvendelse i forhold til personer, der ikke selv har et handicap, men som stilles ringere som følge af deres tilknytning til en person med handicap, herunder som følge af den omsorg og bistand, de yder et barn med handicap.

"Udlændingenævnet finder herefter, at en fastholdelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 3, vil betyde, at [ansøgeren] som følge af pasning af sit handicappede barn, udsættes for forskelsbehandling på baggrund af han- dicap, herunder tilknytningshandicap, i strid med handicap- diskriminationsloven, jf. udlændingelovens 11, stk. 19."

Udlændingenævnets afgørelse, september 2025

Udlændingenævnet lagde i afgørelsen afgørende vægt på, at ansøgeren modtog hjælp til dækning af tabt arbejdsfortjene- ste efter lov om social service eller efter barnets lov. Det ind- gik derudover i nævnets vurdering, at der er tale om en offentlig ydelse, hvis størrelse fastsættes af det offentlige, og som ydes til personer, der i hjemmet forsørger et barn eller en ung under 18 år med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller indgribende kronisk eller langva- rig lidelse.

På den baggrund fandt Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke burde stilles ringere som følge af modtagelsen af denne ydel- se, og at en fastholdelse af indkomstkra- vet i den konkrete sag ville være i strid med handicapdiskriminationsloven. Udlæn-

Lov om særligt tilrettelagt ungdomsuddannelse (STU-loven) § 1

Formålet med den særligt tilrettelagte ungdomsuddannelse er, at unge med særlige behov opnår personlige, sociale og faglige kompetencer til en så selvstændig og aktiv deltagelse i voksenlivet som muligt og at give unge med potentiale herfor forudsætninger for videre uddannelse og beskæftigelse.

Den særligt tilrettelagte ungdomsuddannelse retter sig mod unge, der ikke har mulighed for at gennemføre en anden ungdomsuddannelse, selv om den unge modtager specialundervisning eller anden specialpædagogisk bistand.

Til indholdsfortegnelsen

dingenævnet ændrede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [ERH/2025/9](#).

Undtagelse fra kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp

En af de grundlæggende betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark er, at ansøgeren ikke må have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik (aktivloven) eller integrationsloven i de seneste 4 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp omfatter dog ikke enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, som ikke direkte er relateret til forsørgelse. Se som eksempel på Udlændingenævnets praksis afgørelse [ERH/2025/8](#). Ydelser, der kan sidestilles med løn eller pension, er heller ikke til hinder for opfyldelsen af udlændingelovens betingelse om selvforsørgelse.

Selv hvis en udlænding har modtaget offentlig hjælp efter aktivloven eller integrationsloven, kan der efter omstændighederne ses bort herfra, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet fik i 2025 anledning til at tage stilling til, om betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter aktivloven kunne kræves opfyldt i en situation, hvor ansøgeren havde et handicap omfattet af FN's Handicapkonvention og modtog en offentlig ydelse efter aktivloven i forbindelse med sin deltagelse i en særligt tilrettelagt ungdomsuddannelse (STU) målrettet unge med særlige behov.

STU er således et offentligt tilbud målrettet unge med handi-

cap og kan ses som et redskab til at opfylde forpligtelserne efter handicapkonventionens artikel 24 om adgang til uddannelse for personer med handicap. Deltagere på STU modtager ikke SU, men kan få uddannelsesydelse, som er en særlig ydelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Det fremgår af FN's Handicapkonventions artikel 24, at personer med handicap har ret til uddannelse på lige fod med alle andre, og at deltagerstaterne skal sikre et inkluderende uddannelsessystem, der bl.a. tager sigte på, at personer med handicap ikke udelukkes fra det almindelige uddannelsessystem på grund af handicap, samt gør det muligt for personer med handicap at lære livsfærdigheder og socialt udviklende færdigheder for at lette deres fulde deltagelse i uddannelse og som medlemmer af samfundet på lige fod med andre.

I den konkrete sag havde ansøgeren over for Udlændingestyrelsen oplyst at have modtaget uddannelseshjælp fra sin bopælskommune, idet ansøgeren var bevilget og deltog i STU. Uddannelseshjælpen blev ydet efter aktivloven. Det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgeren blev bevilget STU, bl.a. fordi ansøgeren havde en IQ på 62, og at det udviklingsmæssigt svarede til et barn på 4 år, samt at der ingen muligheder var for en senmodning, dvs. IQ'en ikke med årene ville bedres i en grad, der ville ændre ansøgerens funktionsniveau eller indlæringssevne.

Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag under henvisning til, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp.

Udlændingenævnet ændrede styrelsens afgørelse. Udlændingenævnet lagde vægt på, at et krav om, at en ung ansøger med handicap, som deltager i STU og i den forbindelse modtager uddannelsesydelse, skal opfylde betingelsen om ikke at

have modtaget offentlig hjælp inden for de seneste 4 år, vil indebære, at ansøgeren stilles ringere end unge uden handicap. Det indgik i nævnets vurdering, at unge uden handicap kan gennemføre en uddannelse på ordinære vilkår, og dermed være berettiget til SU. At fastholde kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp ville dermed i den konkrete sag være i strid med FN's Handicapkonvention.

En fastholdelse af betingelsen ville i praksis medføre, at unge med handicap, som benytter dette tilbud og derfor modtager offentlig hjælp, udelukkes eller forsinkes i adgangen til tidsubegrænset opholdstilladelse. Et krav om, at ansøgeren skal opfylde betingelsen på et senere tidspunkt, ville således indebære, at ansøgeren måtte afstå fra eller udsætte et offentligt handicaprelateret uddannelses tilbud, der har til formål at opfylde forpligtelserne efter artikel 24 i FN's Handicapkonvention, for at kunne opfylde betingelsen om selvforsørgelse.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EST/2025/29](#).

Læs mere om indirekte forskelsbehandling i artikel nr. 5 i [Udlændingenævnets årsberetning for 2022](#).

2025

Det fælleseuropæiske ind- og udrejsesystem (EES)

En **tredjelandstatsborger** er en udlænding, der ikke er unionsborger eller ikke er statsborger i et af de Schengenassocierede lande – det vil sige Norge, Island, Schweiz og Liechtenstein.

I **Schengensamarbejdet** indgår flere europæiske lande, hvor formålet er at skabe et fælles område uden indre grænser.

Det nye fælleseuropæiske ind- og udrejsesystem, også kendt som **Entry/Exit System (EES)**, blev den **12. oktober 2025** gradvist idriftsat i Schengenområdet. Idriftsættelsen markerer en **større modernisering af grænsekontrollen på Schengenområdets ydre grænser, da systemet erstatter de fysiske passtempler med en digital registrering.**

Sådan fungerer EES

EES er et fælleseuropæisk digitalt ind- og udrejsesystem, hvor visumfrie og visumpligtige tredjelandstatsborgeres ind- og udrejser af Schengenområdet registreres, når de rejser med henblik på et kortvarig ophold. Dvs. et ophold med en varighed på op til 90 dage inden for de seneste 180 dage. Tredjelandstatsborgere, som har en gyldig opholdstilladelse i Schengenområdet, vil således ikke blive registreret i systemet.

Når en tredjelandstatsborger indrejser i Schengenområdet for første gang efter systemets ibrugtagning, vil grænsemyndighederne oprette en individuel digital rejsemappe i EES for tredjelandstatsborgeren. Rejsemappen indeholder ind- og udrejsedatoer og tredjelandstatsborgerens personlige oplysninger, herunder pasoplysninger samt ansigtsfoto og fingeraftryk (biometriske oplysninger). De biometriske oplysninger bliver indsamlet på grænsen. Dette gælder dog ikke, hvis oplysningerne allerede er indsamlet i forbindelse med en visumansøgning.

Registreringen af ind- og udrejserne betyder i praksis, at de fysiske stempler i passet gradvist vil forsvinde.

Systemet indeholder en automatisk beregningsmekanisme, som løbende beregner, hvor mange dage tredjelandstatsborgeren kan opholde sig lovligt i Schengenområdet. Denne mekanisme har grænsemyndighederne mulighed for at tilgå i forbindelse med grænsekontrollen, og de vil derfor have mulighed for at vejlede tredjelandstatsborgeren om længden af vedkommendes tilladte ophold. Beregningsmekanismen kommer ligeledes til at generere en liste over de tredjelandstatsborgere, som opholder sig i Schengenområdet ud over det tilladte ophold.

Opnår en tredjelandstatsborger en opholdstilladelse i Danmark eller et andet Schengenland, vil den individuelle rejsemappe blive slettet af den myndighed, som meddeler opholdstilladelsen. Oplysningerne bliver slettet, da tredjelandstatsborgeren ved meddelelsen af opholdstilladelsen ikke længere er omfattet af EES-forordningens anvendelsesområde.

Ikke alle er omfattet af registreringerne i EES. Du kan læse mere [her](#).

Formålet med EES

EES er først og fremmest indført for at modernisere grænsekontrollen, da EES på sigt skal effektivisere og forbedre kvaliteten af denne. Desuden er EES blevet indført med henblik på

at styrke sikkerheden ved de ydre Schengenrænsere samt internt i Schengenområdet, da registreringen af ansigtsfoto og fingeraftryk bl.a. vil kunne være med til at bekæmpe identitetssvig og misbrug af rejsedokumenter.

Hvad betyder EES for Udlændingenævnet?

Udlændingenævnet har som led i klagesagsbehandlingen mulighed for at tilgå en tredjelandstatsborgers rejsemappe i EES og få adgang til oplysninger om vedkommendes ind- og udrejser af Schengenområdet. Denne adgang til rejsemappen har særligt betydning, når Udlændingenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afslag på visum, da en klagers rejsehistorik kan have betydning for udfaldet af visumsagen.

Derudover vil Udlændingenævnet i EES registrere eventuelle afgørelser, hvor nævnet tillægger en klage opsættende virkning samt afgørelser om tilbagesendelse, hvor nævnet fastsætter en udrejsefrist, såfremt tredjelandstatsborgeren har en rejsemappe registreret i systemet. Når Udlændingenævnet meddeler opsættende virkning, har en tredjelandstatsborger mulighed for at opholde sig i Danmark under klagesagen. Ved at registrere denne rettighed i EES sikrer Udlændingenævnet, at tredjelandstatsborgeren ikke kommer til at fremgå af listen over personer, som har overskredet varigheden af deres tilladte ophold.

Vil du vide mere?

Du kan læse mere om EES på udlændingemyndighedernes hjemmeside [her](#) eller på EU's officielle hjemmeside [her](#).

Er Danmark hoveddestination for visumopholdet?

Danmark er med i Schengensamarbejdet, hvor der gælder ensartede regler for udstedelse af visum. Det er en grundlæggende betingelse, at ansøgninger om Schengenvisum indgives til den medlemsstat, som er ansøgerens hoveddestination. Udlændingenævnet har i 2025 behandlet en række sager, hvor nævnet har skullet vurdere, hvorvidt Danmark reelt var hoveddestinationen for det ansøgte visumophold, eller om ansøgningen var indgivet til Danmark med henblik på at opnå en hurtigere sagsbehandling.

Et Schengenvisum udstedt af ét medlemsland giver som udgangspunkt ret til at rejse frit inden for hele Schengenområdet i den periode og for det antal dage, visummet er gyldigt. Visummet giver dermed adgang til kortvarige ophold (op til 90 dage inden for en 180-dages periode) i alle Schengenlande – ikke kun i det land, der har udstedt visummet.

Ansøgerens bestemmelsessted

De ensartede regler for udstedelse af visum fremgår af visumkodeksen.

Efter artikel 5 i visumkodeksen skal en ansøgning om Schengenvisum indgives til det Schengenland, som er ansøgerens hoveddestination. Hvis der ikke kan fastlægges én hoveddestination, skal ansøgningen indgives til det Schengenland, hvor ansøgeren planlægger at opholde sig i længst tid. Derudover skal de oplysninger, der gives i ansøgningen, afspejle

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeksen) artikel 5, stk. 1, nr. 1

Følgende medlemsstat har kompetence til at behandle og træffe beslutning om en ansøgning om et ensartet visum:

- a) den medlemsstat, hvis område udgør rejsens (rejsernes) eneste bestemmelsessted,
- b) hvis rejsen omfatter mere end et bestemmelsessted, den medlemsstat, hvis område udgør rejsens (rejsernes) væsentligste bestemmelsessted for så vidt angår varighed eller formål med opholdet, eller
- c) hvis det væsentligste bestemmelsessted ikke kan fastslås, den medlemsstat, hvis ydre grænser ansøgeren agter at passere ved indrejse på medlemsstaternes område.

ansøgerens faktiske intentioner med opholdets formål på ansøgningstidspunktet.

Artikel 5 udgør et centralt redskab i forebyggelsen af omgåelse af reglerne om hoveddestination (visumshopping), idet bestemmelsen fastlægger kriterier for, hvilken medlemsstat der er kompetent til at behandle en visumansøgning.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en korrekt og ensartet fordeling af kompetence mellem medlemsstaterne og at forebygge, at ansøgninger indgives til en anden medlemsstat

end den kompetente med henblik på at opnå en mere lempelig vurdering eller kortere sagsbehandlingstid.

Stigning i antallet af indgivne ansøgninger på de danske repræsentationer i 2025

Danmark følger visumkodeksen i forhold til kravet om at behandle en visumansøgning inden for 15 dage, og at det til enhver tid skal være muligt at indgive en visumansøgning inden for to uger. Det placerer Danmark blandt de få Schengenlande, der ikke opererer med kvantitative begrænsninger på modtagelsen af ansøgninger.

I praksis betyder det, at ansøgere, der ønsker at søge visum til Danmark, som udgangspunkt kan få tid på et visumansøgningscenter inden for forholdsvis kort tid. Situationen ser anderledes ud for flere andre Schengenlande, hvor ventetiden på at indgive en ansøgning om visum kan strække sig over flere måneder.

Kombinationen af korte ventetider og efterlevelse af visumkodeksen gør Danmark til et attraktivt valg for visumansøgere – også dem der ikke havde tænkt på Danmark som en mulig rejsedestination. De danske repræsentationer undersøger derfor altid, om Danmark er ansøgerens hoveddestination eller blot et påskud for at få en hurtigere sagsbehandling.

De danske repræsentationer har i 2025 registreret en stigning på omkring 36 % i antallet af indgivne visumansøgninger. Dette skyldes en generel stigende interesse for at besøge Dan-

mark, men bl.a. den korte sagsbehandlingstid, kan også have indflydelse på de mange ansøgninger.

Visumshopping

Begrebet visumshopping anvendes i praksis om tilfælde, hvor ansøgeren indgiver ansøgning til ét Schengenland, selv om et andet Schengenland reelt er ansøgerens hoveddestination. Dette kan bl.a. komme til udtryk ved, at et udstedt Schengenvisum ikke anvendes til indrejse og ophold i det land, der har udstedt visummet.

Sådanne forhold indgår altid i vurderingen af, om der foreligger forsøg på omgåelse af reglerne. Forebyggelse af misbrug er et centralt hensyn i visumpraksis, og utroværdige rejseplaner kan føre til, at betingelserne for visumudstedelse ikke kan anses for opfyldte.

De danske repræsentationer i udlandet behandler og afgør 90-95 % af alle de indgivne visumansøgninger til Danmark. Disse afgørelser kan kun påklages til Udlændingestyrelsen. De resterende 5-10 % afgøres af Udlændingestyrelsen som 1. instans, jf. tabellen nedenfor. Disse afgørelser kan påklages til Udlændingenævnet.

Som led i sagsbehandlingen kan repræsentationerne interviewe ansøgeren om ansøgerens rejseplan, formålet med opholdet, relationer og eventuelle invitationer samt tidligere rejseaktivitet i Schengenområdet.

Myndighed	2021	2022	2023	2024	2025
Udlændingestyrelsen i alt (A)	4.055	7.013	9.012	9.785	10.165
Tilladelser	2.250	3.809	5.050	5.253	5.695
Afslag	1.805	3.204	3.962	4.532	4.470
Udenrigsministeriet (repræsentationerne) i alt (B)	23.041	62.762	92.419	121.168	168.337
Tilladelser	19.632	52.793	74.844	94.621	134.059
Afslag	3.409	9.969	17.575	26.547	34.278
I alt (A + B)	27.096	69.775	101.431	130.953	178.502

De danske repræsentationers interviews har i visse sager afdækket uoverensstemmelser mellem den indsendte dokumentation og ansøgerens mundtlige forklaringer. Sådanne uoverensstemmelser kan vedrøre både opholdets indhold, varighed og destination.

En visumindehaver risikerer ved indrejsen til et andet Schengenland end det visumudstedende at blive afvist på grænsen, hvis den pågældende ikke kan uddybe ændringerne i sine rejseplaner. Visumindehaveren kan af grænsemyndighederne blive bedt om at fremvise dokumentation for, at den pågældende stadig påtænker at rejse til det visumudstedende land, f.eks. ved at fremvise gyldige hotelreservationer eller billetter til kulturelle arrangementer. Det er derfor ikke risikofrit for en visumansøger at indgive ansøgning til ét Schengenland og indrejse i et andet.

Hoveddestination vurderet til at være Tyskland

Udlændingenævnet fastholdt i januar 2025 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til en kinesisk statsborger, idet ansøgeren ikke havde godtgjort formålet med og vilkårene for det planlagte ophold i Danmark.

Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren under interviewet med den danske repræsentation ikke på overbevisende måde havde kunnet redegøre for formålet med opholdet i Danmark. Han havde bl.a. oplyst, at han planlagde at opholde sig 7 dage i Danmark, 5 dage i Tyskland, 3 dage i Grønland og 2 dage i Island.

Til indholdsfortegnelsen

Ved vurderingen lagde nævnet også vægt på, at ansøgeren efter indgivelsen af visumansøgningen havde afbestilt sine hotelreservationer i Grønland og Island. Derudover havde ansøgeren og dennes ægtefælle oplyst, at rejseplanen eventuelt kunne ændres, således at opholdene i andre Schengenlande, herunder Tyskland og Island, kunne blive forlænget. Dette ville i så fald indebære, at ansøgeren skulle opholde sig længere tid i disse lande end i Danmark.

På baggrund af sagens samlede oplysninger fandt Udlændingenævnet, at det var Tyskland – og ikke Danmark – der måtte anses for ansøgerens hoveddestination. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2025/17](#).

Begrænsede oplysninger om formål med opholdet og efterfølgende ændrede forklaringer

Udlændingenævnet fastholdt i februar 2025 Udlændingestyrelsens afslag på Schengenvisum til en statsborger fra Indien, som boede i Storbritannien. Hun havde oplyst, at hun skulle rejse til Danmark sammen med sin italienske svigerinde, og at de muligvis også ville rejse til Italien bagefter.

Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren under interviewet med ambassaden ikke kunne redegøre nærmere for formålet med opholdet i Danmark. Hun henviste alene overordnet til et besøg i Tivoli i København og kunne ikke oplyse om øvrige planlagte seværdighedsbesøg eller andre aktiviteter.

Uanset at ansøgeren under klagesagen fremlagde mere detaljerede oplysninger om bl.a. besøg på Rosenborg Slot, Nationalmuseet, Botanisk Have, Den Lille Havfrue og Louisiana fandt Udlændingenævnet, at der var tale om efterfølgende oplysninger, som ikke kunne føre til en ændret vurdering.

Ansøgeren oplyste endvidere i forbindelse med klagen, at hun på grund af natarbejde havde været uoplagt under interviewet. Nævnet lagde vægt på, at dette ikke var blevet oplyst

under samtalen med ambassaden og fandt derfor ikke, at det kunne tillægges betydning.

Det kunne heller ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren efterfølgende oplyste, at det var hendes svigerinde, der havde planlagt rejsen. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at det var ansøgeren selv, der havde indgivet visumansøgningen, og at hun derfor måtte forventes at kunne redegøre for sine rejseplaner.

På den baggrund fandt Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke havde godtgjort formålet med det ansøgte ophold i Danmark.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2025/18](#).

"Udlændingenævnet har – ligesom Udlændingestyrelsen – lagt vægt på, at [ansøgeren] i forbindelse med ambassadens interview den [...] juni 2024, ikke har kunnet redegøre for de steder og turistattraktioner, [ansøgeren] skulle se under [sit] turistbesøg i Danmark i 8 dage.

[...]

Det forhold, at det er [ansøgerens] svigerinde, der har planlagt [ansøgerens] rejse, kan ikke føre til et andet udfald, da det er [ansøgeren], der har ansøgt om visum og derfor bør kunne uddybe [sin] ansøgning, herunder formålet med [sit] besøg i Danmark".

Udlændingenævnets afgørelse, februar 2025

Tidligere udstedt Schengenvisum anvendt til indrejse i Danmark

Udlændingenævnet fastholdt i oktober 2025 Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende en statsborger fra Libanon, som havde omgået visumreglerne ved at anvende et

Til indholdsfortegnelsen

Schengenvisum udstedt af et andet land til at rejse ind i Danmark.

Ansøgeren indgav i april 2025 ansøgning om visum til at besøge sin bror i Danmark. Ansøgeren havde i juni 2022 fået afslag på en visumansøgning med samme formål, men fik to måneder senere af de græske myndigheder udstedt et 30-dages Schengenvisum til flere indrejser. I den forbindelse havde hun oplyst, at formålet med rejsen var turisme i Grækenland.

Af ansøgerens passtempler fremgik det imidlertid, at hun var ind- og udrejst af Danmark på det græske visum og havde opholdt sig 8 dage i Danmark. På ambassadens forespørgsel oplyste hun, at den planlagte rejse til Grækenland var blevet aflyst, og at hun derfor i stedet var rejst til Danmark.

"Udlændingenævnet har lagt vægt på, at [ansøgeren] i august 2022 brugte et græsk Schengenvisum til at indrejse i Danmark. Da [ansøgeren] kort forinden i juni 2022 havde fået afslag på Schengenvisum til Danmark, vurderer Udlændingenævnet, at hoveddestinationen for opholdet i 2022 var Danmark, og at ansøgeren derved havde omgået visumreglerne.

Det er derfor Udlændingenævnets vurdering, at [ansøgeren] tidligere har handlet på en måde, der indikerer, at hun ikke vil overholde visumreglerne ved et eventuelt nyt ophold."

Udlændingenævnets afgørelse, oktober 2025

Udlændingenævnet vurderede, at Danmark reelt havde været hoveddestinationen for opholdet i 2022. Nævnet fandt derfor, at ansøgeren havde omgået visumreglerne ved at anvende et græsk Schengenvisum til at indrejse i Danmark. Opholdet i 2022 kunne som følge heraf ikke tillægges positiv betydning ved vurderingen af den nye ansøgning i 2025.

Det forhold, at ansøgeren havde overholdt betingelserne for det 30-dages græske visum, kunne ikke føre til en anden vurdering.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2025/15](#).

Gentagen anvendelse af udstedte Schengenvisa i andre lande end udstedelseslandet

Udlændingenævnet fastholdt i december 2025 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til en ghanesisk statsborger under henvisning til, at det ikke med sikkerhed kunne fastslås, at Danmark var ansøgerens primære destination.

Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren to gange tidligere havde anvendt et Schengenvisum udstedt af én medlemsstat til primært at indrejse i andre Schengenlande end det land, hvortil visummet blev søgt. Ansøgeren havde i 2023 anvendt et schweizisk Schengenvisum til at ind- og udrejse af Holland. I 2024 havde ansøgeren anvendt et dansk Schengenvisum til at indrejse i Spanien og Frankrig. Der var i begge tilfælde ingen ind- og udrejsestempler til det land, der havde udstedt visummet.

Endvidere lagde nævnet vægt på, at den indsendte rejseplan indeholdt faktuelle fejl og uoverensstemmelser, herunder oplysninger om bl.a. besøg hos en vingård "København Vineyard", som ifølge hjemmesiden er en frikirke. Ansøgeren havde desuden oplyst, at han skulle spise morgenmad og overnatte i København, men at han samme dag også skulle besøge Legoland, der ligger ca.

280 km fra København. Samlet vurderede Udlændingenævnet, at der var begrundet tvivl om troværdigheden af formålet med opholdet i Danmark. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2025/16](#).

"Udlændingenævnet har – ligesom Udlændingestyrelsen – lagt vægt på, at de indsendte rejseplan indeholder genbrugte elementer fra en tidligere visumansøgning, samt flere faktuelle fejl og uoverensstemmelser i forhold til [ansøgerens] efterfølgende oplysninger. Nævnet har særligt lagt vægt på, at [ansøgeren] har oplyst at ville besøge 'København Vineyard', som ikke er en vingård, men en frikirke.

[...]

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at [ansøgeren] to gange har anvendt [sit] Schengenvisum udstedt af én medlemsstat til primært at rejse ind i andre Schengenlande end det, hvortil visummet blev søgt. Det fremgår af [ansøgerens] passtempler, at [han] i 2023 anvendte [sit] Schengenvisum udstedt af Schweiz til at rejse til Nederlandene, og at [han] i 2024 anvendte [sit] Schengenvisum udstedt af Danmark til at rejse til Spanien og Frankrig".

Udlændingenævnets afgørelse, december 2025

Administrativ udvisning på baggrund af ulovligt arbejde

Udlændingenævnet behandler løbende klagesager om administrativ udvisning af udlændinge på baggrund af ulovligt arbejde. Det ulovlige arbejde spænder fra regulært arbejde på byggepladser til salg af varer fra boder og arbejde af mere tilfældig eller midlertidig karakter, f.eks. hvor en udlænding har hjulpet til i en butik ejet af familie eller venner.

Udlændinge, som ønsker at arbejde i Danmark, skal som udgangspunkt være i besiddelse af en arbejdstilladelse. Det gælder både lønnet og ulønnet arbejde. Det er Udlændingestyrelsen, der har kompetencen i første instans til at træffe afgørelse om administrativ udvisning af udlændinge, der har udført ulovligt arbejde i Danmark.

Udlændingelovens § 13, stk. 1

Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet.

Det følger af udlændingelovens § 14, stk. 1, hvilke udlændinge, som er fritaget for kravet om arbejdstilladelse. Det drejer sig f.eks. om unionsborgere, familiesammenførte udlændinge, udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse og flygtninge.

Beviskravet i sager om ulovligt arbejde

En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan udvises administrativt, hvis der som følge af det oplyste om udlændingens forhold er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Beviskravet er lavere end i f.eks. en straffesag om ulovligt arbejde, der kan sanktioneres med bøde og fængsel.

Det afgørende for vurderingen af, om der foreligger ulovligt arbejde, er, om den udførte aktivitet må anses for arbejde, der kræver en arbejdstilladelse. Det er en aktivitets faktiske karakter og ikke f.eks. det forhold, om der er tale om en ven-tjeneste, eller om der udbetales løn herfor, der er afgørende for, om der er tale om ulovligt arbejde.

Udlændingemyndighederne vil i den forbindelse lægge vægt på sagens konkrete omstændigheder, herunder den pågældendes og eventuelle vidners forklaring, f.eks. om udlændingen var iført arbejdstøj eller var i besiddelse af arbejdsredskaber, eller om udlændingen var i færd med at udføre arbejdet, da pågældende blev antruffet af politiet.

Hvis udlændingen er i besiddelse af en arbejdstilladelse, men overskrider de begrænsninger, der er omfattet af arbejdstilladelsen, vil dette også blive betegnet som ulovligt arbejde, f.eks. hvis arbejdstilladelsen er begrænset til en bestemt stilling hos en specifik virksomhed, men udlændingen arbejder i en anden virksomhed.

Udlændingenævnet har behandlet en række sager, hvor en udlænding med opholdstilladelse i et andet Schengenland, er indrejst i Danmark og har udført arbejde uden en arbejdstilladelse. Selv om udlændingen har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i op til 90 dage inden for en periode på 180 dage, skal den pågældende stadig være i besiddelse af en arbejdstilladelse for at kunne arbejde lovligt i Danmark.

Ulovligt arbejde af midlertidig karakter

I juni 2025 fastholdt Udlændingenævnet udvisningen af en statsborger fra Nigeria og meddelte samtidig et 2-årigt indrejseforbud til Schengenområdet. Udlændingen var indrejst i Danmark på en opholdstilladelse fra Polen.

Politiet observerede udlændingen i gang med at gøre rent i en opgang sammen med en anden person. Udlændingen blev antruffet af politiet iført en jakke fra en rengøringsvirksomhed. Udlændingen oplyste, at han ikke modtog løn for arbejdet, men at han var taget med den anden person på arbejde for at se, hvad han lavede. Udlændingen oplyste, at han kun havde hjulpet med at gøre rent i én opgang, og at han ikke var ansat af rengøringsvirksomheden.

Udlændingenævnet fastholder Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] november 2024 af de grunde, som styrelsen har anført. [Klageren] udvises således af Danmark med et indrejseforbud i 2 år, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 4, nr. 1, fordi [klageren] blev antruffet af politiet den [...] november 2024, hvor [klageren] udførte rengøringsarbejde i en trappeopgang uden at være i besiddelse af en arbejdstilladelse, og at [klageren] har erkendt, at [klageren] havde fejlet og vasket en trappeopgang uden arbejdstilladelse."

Udlændingenævnets afgørelse, juni 2025

Til indholdsfortegnelsen

Udlændingenævnet fastholdt Udlændingestyrelsens afgørelse af de samme grunde som styrelsen og vurderede, at der var tale om ulovligt arbejde. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2025/11](#).

I august 2025 fastholdt Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Jordan med et indrejseforbud i 2 år til Schengenområdet. Han var ifølge det oplyste indrejst på et visum til Tyskland og havde taget toget videre til Danmark.

Udlændingen blev antruffet af politiet i en baggård, hvor han sad på et trappetrin iført arbejdstøj med malerpletter samt frisk maling på hænder og i håret. Han havde malerredskaber og en stige ved sig. Politiet observerede flere malerspande foran opgangene i baggården, og der var flere håndværkere til stede.

Udlændingen oplyste, at han var faldet i snak med en mand, som havde et malerfirma, og havde udført malerarbejde for ham i cirka én time. Ejeren af malerfirmaet havde dog ikke været tilfreds med udlændingens arbejde og kunne derfor ikke bruge ham. Udlændingen erkendte dog efterfølgende over for politiet, at han havde arbejdet i Danmark uden en arbejdstilladelse.

"Udlændingenævnet har på den baggrund lagt vægt på, at Københavns Politi den [...] december 2024 antraf [klageren] i snavset malertøj med maling på hænderne og i håret, og at [klageren] overfor politiet erkendte, at [klageren] havde arbejdet ulovligt."

Udlændingenævnets afgørelse, august 2025

Udlændingenævnet fastholdt Udlændingestyrelsens afgørelse af de samme grunde som styrelsen og vurderede, at der var

tale om ulovligt arbejde. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2025/12](#).

Salg af massageydelser gennem annoncering

I en anden afgørelse fra december 2025 fastholdt Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Brasilien med et 2-årigt indrejseforbud.

Udlændingen var indrejst i Danmark visumfrit i maj 2025 for at besøge en ven. Politiet havde fundet udlændingens annonce om tilbud om massage på nettet med hans kontaktoplysninger, hvorefter politiet tog kontakt til ham og udgav sig for at være en interesseret kunde og aftalte pris, tid og sted for udførelsen af massagen. Da politiet mødte op hos udlændingen, erkendte han, at det var hans billeder og kontaktoplysninger i annoncen, og at han ikke havde arbejdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på, at udlændingen havde en annonce med tilbud om massage og havde vedkendt sig forholdet. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2025/13](#).

Ulovligt arbejde i form af vennetjeneste

Udlændingenævnet har i en række afgørelser vurderet, at den aktivitet, der blev udført, kunne betragtes som ulovligt arbejde, selv om udlændingen oplyste, at der var tale om en vennetjeneste uden nogen form for aflønning.

I en afgørelse fra januar 2025 fastholdt Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om at udvise en statsløs pa-

læstinenser med et indrejseforbud i 2 år. Udlændingen var indrejst i Danmark på sin italienske opholdstilladelse.

Udlændingen blev observeret af politiet i sin brors bageri, hvor han efter lukketid bar affald ud til et skur med affaldscontainere. Udlændingen opholdt sig alene i bageriet og var i besiddelse af en nøgle til bageriet. Det fremgik af materialet fra udlændingens telefon, at han havde opholdt sig i bageriet i flere timer. Udlændingen oplyste, at han hjalp sin bror uden at modtage penge for hjælpen. Broren, der efterfølgende ankom til bageriet, oplyste, at udlændingen blot havde hjulpet ham med at flytte et køleskab og gøre området bag køleskabet rent, da han selv var syg. Udlændingen vedkendte sig de nævnte aktiviteter, men sagde, at der ikke var tale om reelt arbejde, og at han blot hjalp sin bror, der var syg.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at uanset om der var tale om en vennetjeneste, og der ikke blev udbetalt løn, var der stadig tale om ulovligt arbejde, da de aktiviteter, der blev udført, kunne betragtes som arbejde, der kræver en arbejdstilladelse. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2025/14](#).

Ophævelse af indrejseforbud

For udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, kan et indrejseforbud, der er meddelt af de danske myndigheder, i visse situationer efter ansøgning ophæves. I den forbindelse foretager udlændingemyndighederne en konkret afvejning af udlændingens personlige forhold og den adfærd, som har dannet grundlag for indrejseforbuddet.

Et indrejseforbud er en opholdsretlig sanktion, der indebærer, at en udlænding afskæres fra at indrejse og opholde sig i Danmark eller i hele Schengenområdet. Det kan være for en nærmere fastsat periode eller i visse tilfælde for bestandig. Et gældende indrejseforbud indebærer som udgangspunkt, at en ansøgning om opholdstilladelse ikke kan imødekommes, medmindre forbuddet forinden ophæves, eller der meddeles dispensation.

Indrejseforbud meddeles som udgangspunkt i tilknytning til en afgørelse om udvisning. I administrative sager meddeles indrejseforbud af udlændingemyndighederne, f.eks. i sager om ulovligt ophold og arbejde. I straffesager, hvor udvisning sker ved dom, fastsætter domstolene indrejseforbuddets varighed.

Vurderingen af ophævelse af et indrejseforbud

Er udvisning ved dom ikke iværksat, kan udlændingen med henvisning til bestemmelser i udlændingeloven begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten.

Udlændingelovens § 32, stk. 7

Stk. 7. Et indrejseforbud, der er meddelt en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, ophæves efter ansøgning, hvis den pågældendes personlige adfærd ikke længere kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel imod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. I vurderingen inddrages enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse. Uden for de tilfælde, der er nævnt i 1. pkt., kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 eller 6, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, ophæves, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Herudover kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Af udlændingelovens kompetencebestemmelser fremgår det af § 46, at Udlændingestyrelsen har kompetencen til at behandle ansøgninger om ophævelse af indrejseforbud i første instans. Dette er f.eks. tilfældet, når udvisningen med indrejseforbud er iværksat, og udlændingen ikke opholder sig i landet.

Udlændingelovens § 32, stk. 7, angiver, hvilke betingelser der gælder for ophævelse af indrejseforbud, når der er tale om udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne. Efter bestemmel-

sen kan der ske ophævelse af et indrejseforbud, hvis der er sket ændringer i udlændingens adfærd, således at den pågældende ikke længere udgør en reel, aktuel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Ved vurderingen af, om der kan ske ophævelse af et indrejseforbud for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, tages udgangspunkt i udlændingens aktuelle situation. I den forbindelse indgår bl.a. udlændingens personlige forhold og adfærd efter udsendelsen, herunder om den pågældende har begået ny kriminalitet i Danmark eller udlandet.

Der kan eksempelvis lægges vægt på udlændingens tilknytning til Danmark, herunder om vedkommende har herboende familiemedlemmer. Også familiemedlemmers helbreds-mæssige situation kan indgå. Hvis et familiemedlem i Danmark lider af en alvorlig sygdom, kan dette være et relevant hensyn ved vurderingen af, hvilke ændringer der er indtruffet, siden indrejseforbuddet blev meddelt.

I forhold til hensynet til den offentlige orden skal det vurderes, om den pågældende må anses for fortsat at være tilbøjelig at udvise en adfærd, som udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig trussel mod grundlæggende samfundsinteresser. Dette fremgår af EU-Domstolens dom i sag C-348/09, P.I., præmis 30.

Truslen skal være aktuel. Tidligere adfærd kan kun tillægges betydning, hvis der er en konkret sandsynlighed for gentagelse af strafbare forhold, og hvis truslen består på det tidspunkt, hvor indskrænkningen i den fri bevægelighed træffes eller prøves ved medlemsstatens domstole, jf. EU-Domstolens domme i sagerne C-30/77, Bouchereau, C-482/01 og C-493/01, Orfanopoulos og Oliveri, samt EFTA-Domstolens dom i sag E-2/20.

En tidligere straffedom kan dog efter en konkret vurdering indebære, at personen fortsat anses for at udgøre en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse. Dette gælder navnlig, hvis det begåede forhold efter sin karakter og grovhed er af en sådan alvor, at det i sig selv berører grundlæggende samfundsinteresser og dermed dokumenterer en vedvarende og aktuel trussel, jf. Bouchereau-dommens præmis 29 og EU-Domstolens dom i de forenede sager C-331/16 og C-366/16, K. og H.F., præmis 65-66.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 36:

Afgørelser, der træffes efter udlændingeloven eller EU-opholdsbekendtgørelsen i forhold til unionsborgere eller deres familiemedlemmer af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed, skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde en sådan afgørelse. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes. Der må ved vurderingen ikke lægges økonomiske betragtninger til grund.

I vurderingen af den pågældendes adfærd indgår således bl.a. karakteren og grovheden af den begåede lovovertrædelse, hyppigheden og antallet af lovovertrædelser, den skade, der er forvoldt, og graden af den pågældendes personlige medvirken. Det indgår endvidere, om kriminaliteten er organiseret, om der foreligger eventuelle straffritagelsesgrunde, og om der er idømt straf, herunder straffens art og varighed.

"Selv om konstateringen af en sådan trussel i almindelighed er ensbetydende med, at den pågældende person vil være tilbøjelig til fortsat at udvise det nævnte forhold i fremtiden, kan det også tænkes, at det tidligere begåede forhold i sig selv opfylder betingelserne for at kunne anses for en sådan trussel mod den offentlige orden."

EU-Domstolens dom i sag 30/77, Bouchereau, præmis 29

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet har i 2025 bl.a. behandlet to sager, hvor der blev ansøgt om ophævelse af et indrejseforbud meddelt for bestandig. I begge sager fastholdt Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afslag på ophævelse af indrejseforbudet.

Den første sag vedrørte en unionsborger, der var født i Danmark, men som efterfølgende udrejste til et andet EU-land, hvor hun havde statsborgerskab. Som 12-årig indrejste hun igen i Danmark. Hun havde gået i skole i Danmark, og hun havde familie i både Danmark og det andet EU-land.

I 2018 i en alder af 20 år blev hun af byretten idømt fængsel i 2 år og 6 måneder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og blev samtidig udvist af Danmark med et indrejseforbud i 6 år. I 2019 stadfæstede landsretten dommen med den skærpelse, at hun blev udvist af Danmark for bestandig.

I ansøgningen fra 2023 om ophævelse af indrejseforbud blev det anført, at fængselsstraffen havde haft resocialiserende effekt på udlændingen, som var påbegyndt en uddannelse, havde et studie-relevant job og afdrog på sin gæld. Hendes forældre var på ansøgningstidspunktet bosiddende uden for EU, og hun havde alene en bror i Danmark.

På tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var udlændingen 26 år og under uddannelse inden for sundhedssektoren, hvor hun også var deltidsbeskæftiget.

Udlændingenævnet fastholdt Udlændingestyrelsens afgørelse. Nævnet vurderede, at udlændingens personlige adfærd fortsat udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod den offentlige orden og sikkerhed og lagde i sin afgørelse afgørende vægt på den relativt korte tid, der var forløbet siden landsrettens dom, da der kun var forløbet knap seks år. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at uanset den positive udvikling udlændingen havde fremlagt dokumentation for, så var hun ung og under uddannelse, og var ikke etableret med fast arbejde og familie.

Udlændingenævnet fandt således, at begrænsningen i udlændingens bevægelsesfrihed i form af et indrejseforbud var proportional og lagde ligesom Udlændingestyrelsen vægt på, at landsretten i 2019 havde vurderet, at udvisningen af udlændingen med et indrejseforbud for bestandig var et proportionalt indgreb, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2025/74](#).

I den anden sag var der tale om en unionsborger, der i december 2009 af byretten var blevet idømt 9 års fængsel for overtrædelse af straffeloven samt lov om euforiserende stoffer og samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Byretten afsagde i marts 2013 kendelse om opretholdelse af udvisningen.

Efter afsoningen havde udlændingen opnået statsborgerskab i endnu et EU-land, hvor han var bosat med sin ægtefælle og sit mindreårige barn og var kommet i beskæftigelse. Han havde fremlagt rene straffeattester fra begge EU-lande. I ansøgningen anførte han, at han i forbindelse med sit arbejde lejlighedsvis havde behov for at kunne indrejse i Danmark.

Uanset at udlændingen var velintegreret i et EU-land, havde familieliv og var i beskæftigelse, lagde Udlændingenævnet afgørende vægt på arten og den meget alvorlige karakter af den begåede kriminalitet, og at retten i forhold til strafudmå-

lingen havde lagt vægt på flere skærpende omstændigheder, herunder bl.a. at der var tale om våben, der skulle sælges videre i rockerkredse.

"Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at selv om der er forløbet en længere årrække fra, at du begik de kriminelle handlinger, er der tale om kriminalitet af særlig grov karakter, der udgør en trussel mod det danske samfund, fordi der var tale om indførelse af farlige euforiserende stoffer og forsøg på indførelse af et stort antal skydevåben i Danmark."

Udlændingenævnets afgørelse, december 2025

Udlændingenævnet lagde desuden vægt på, at de kriminelle handlinger blev begået i forening med andre gerningsmænd over en periode på flere måneder, og at forløbet kun blev afbrudt, fordi udlændingen blev anholdt. Der var således tale om organiseret kriminalitet og ikke kriminelle handlinger af tilfældighedspræget karakter.

Udlændingenævnet bemærkede videre, at udlændingen var 38 år, da overtrædelserne fandt sted, og måtte antages at have været bevidst om kriminalitetens grove karakter og de mulige konsekvenser heraf.

Udlændingen havde i sin klage henvist til EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og havde anført, at dommen i sig selv ikke kunne føre til en fastholdelse af indrejseforbuddet. Udlændingenævnet fandt ikke, at dette kunne føre til en ændret afgørelse.

Udlændingenævnet fandt, at begrænsningen af udlændingens mulighed for at udøve sin ret til fri bevægelighed efter EU-retten var proportional og henviste til, at udlændingen ønskede indrejseforbuddet ophævet alene på baggrund af et behov for lejlighedsvis at kunne indrejse i Danmark. Afgørelsen er

offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2025/75](#).

2025

Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet træffer endelig administrativ afgørelse i de sager, der påklages til nævnet. Når nævnet har truffet afgørelse i en sag, kan afgørelsen således ikke påklages til en anden forvaltningsmyndighed, herunder Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændingenævnets afgørelser kan imidlertid indbringes for domstolene. Efter grundlovens § 63 har domstolene kompetence til at prøve, om en myndigheds afgørelse er lovlig. For den enkelte borger indebærer dette en mulighed for at få vurderet, om Udlændingenævnets afgørelse er truffet i overensstemmelse med lovgivningen og de forvaltningsretlige regler.

Adgangen til domstolsprøvelse omfatter alle typer af Udlændingenævnets afgørelser. For visse afgørelser gælder der desuden en særlig og mere lempelig adgang til at indbringe sagen for domstolene efter udlændingelovens § 52, stk. 1.

Afsluttede sager

I 2025 blev ti sager, hvor Udlændingenævnets afgørelser var indbragt for domstolene, afsluttet. I samme periode blev 11 af nævnets afgørelser indbragt for domstolene til prøvelse.

De ti afsluttede sager vedrørte afgørelser truffet af Udlændingenævnet i perioden fra 2017 til 2024. Tre af sagerne blev afvist i byretten. I en sag skete afvisningen, fordi sagsøgeren ikke indbetalte den fastsatte berammelsesafgift. I en anden sag blev sagen afvist, idet sagsøgeren udeblev fra det forberedende retsmøde uden at have meddelt retten en gyldig grund. Den tredje sag blev afvist, fordi sagsøgeren ikke indleverede processkrift inden for den af retten fastsatte frist.

I en sag fik sagsøgeren medhold. Byretten ophævede Udlændingenævnets afgørelse og hjemviste sagen til fornyet behandling, hvilket betød, at nævnet traf en ny afgørelse til sagsøgerens fordel.

Af de resterende seks sager blev fem afsluttet med dom, hvor Udlændingenævnets afgørelser blev opretholdt. I den sidste sag, som verserede for Højesteret og som er omtalt nedenfor, hævdede sagsøgeren sagen, efter at EU-Domstolen afsagde dom i den præjudicielle sag.

Udvalgte domme fra 2025

EU-Domstolen fandt, at tidsubegrænset opholdstilladelse til tyrkiske statsborgere ikke er omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet

Ved kendelse i juni 2023 forelagde Højesteret to præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen i sag C-375/23, Meislev (EN mod Udlændingenævnet). Spørgsmålene angik fortolkningen af stand still-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 til Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet ([se faktaboks på årsberetningens side 30](#)) og blev stillet i forbindelse med Højesterets behandling af en retssag anlagt mod Udlændingenævnet.

Sagen vedrørte prøvelse af Udlændingenævnets afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingeloven til en herboende, økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, der var omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i 2013 og indgav i 2017 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i

Danmark efter cirka 4 års lovligt ophold i Danmark. Efter de dagældende regler var det blandt andet en betingelse, at ansøgeren havde haft mindst 6 års lovligt ophold og havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst 2 år og 6 måneder inden for de seneste 3 år. Udlændingenævnet vurderede, at ovenstående betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke var opfyldt.

Den centrale problemstilling var, om betingelserne om 6 års lovligt ophold og fuldtidsbeskæftigelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse udgjorde en "ny begrænsning" i stand still-klausulens forstand. Byretten frifandt Udlændingenævnet, og Østre Landsret stadfæstede byrettens dom. Sagen blev indbragt for Højesteret, der forelagde det EU-retlige spørgsmål vedrørende rækkevidden af stand still-klausulerne for EU-Domstolen.

Højesteret ønskede navnlig afklaret, om udlændingelovens betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse er omfattet af stand still-klausulen, selv om betingelserne ikke vedrører adgangen til arbejdsmarkedet og den tilknyttede opholdsret, hvilket er formålet med Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet. Endvidere ønskede Højesteret afklaret, om sådanne betingelser i givet fald kunne begrundes i tvingende almene hensyn, herunder hensynet til integration, og om de kunne anses for proportionale.

Ved dom af 4. juli 2024 fastslog EU-Domstolen, at opholds- og beskæftigelseskravet ikke i sig selv udgør en "ny begrænsning" efter artikel 13, da de ikke forringer tyrkiske arbejdstageres adgang til beskæftigelse. EU-Domstolen tiltrådte dermed det synspunkt, der var gjort gældende under sagen, hvorefter regler om tidsubegrænset ophold angår udlændingens permanente opholdsstatus og ikke muligheden for at få meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af beskæftigelse efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet.

[Til indholdsfortegnelsen](#)

Efter EU-Domstolens dom hævdede sagsøgeren i januar 2025 sagen for Højesteret.

Præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen

Efter Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) artikel 267 kan en national domstol forelægge spørgsmål om fortolkning eller gyldighed af EU-retten for EU-Domstolen, når spørgsmålet er nødvendigt for at afsige dom i en sag. Formålet er at sikre en ensartet fortolkning og anvendelse af EU-retten i alle medlemsstater.

Højeste nationale domstole har som udgangspunkt pligt til at forelægge et EU-retligt spørgsmål, medmindre spørgsmålet allerede er afklaret af EU-Domstolens praksis, eller den korrekte fortolkning er så åbenbar, at der ikke foreligger rimelig tvivl. Øvrige domstole, på lavere niveau, kan forelægge præjudicielle spørgsmål, men har ikke pligt hertil.

EU-Domstolens præjudicielle afgørelse er bindende for den forelæggende nationale domstol ved afgørelsen af den konkrete sag. Domstolens fortolkning af EU-retten har generel betydning og lægges som udgangspunkt til grund af øvrige nationale domstole og forvaltningen i alle medlemslande.

Var der grundlag for at dispensere fra bortfald?

Ved dom i januar 2024 frifandt Københavns Byret Udlændingenævnet i en sag om prøvelse af nævnets afgørelse fra maj 2021 vedrørende bortfald af opholdstilladelse og afslag på dispensation samt nævnets afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som selvstændig erhvervsdrivende. Byretten frifandt endvidere Udlændingenævnet for så vidt angår nævnets afgørelse fra juni 2023 om udvisning med indrejseforbud i 2 år. De dele af byretsdommen, som Østre Landsret tog stilling til, blev i januar 2025 stadfæstet af Østre Landsret.

Sagen angik en tyrkisk statsborger, der havde haft ophold i Danmark siden 2000 og tidsubegrænset opholdstilladelse siden 2003. I 2014 udrejste sagsøgeren sammen med sine børn til Sverige. Det blev under sagen lagt til grund, at sagsøgeren genindrejste i Danmark i juni 2017.

Ved afgørelsen fra maj 2021 vurderede Udlændingenævnet, at opholdstilladelsen var bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, idet sagsøgeren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Nævnet vurderede endvidere, at der ikke forelå grundlag for dispensation fra bortfald efter den dagældende § 17, stk. 3 (nu stk. 2).

Under retssagen gjorde sagsøgeren bl.a. gældende, at udreisen måtte ses i sammenhæng med, at sagsøgerens ægtefælle tidligere havde fået afslag på familiesammenføring på grundlag af det dagældende tilknytningskrav i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7, som senere blev underkendt af EU-Domstolen i sag C-89/18, A-dommen.

I A-dommen fastslog EU-Domstolen, at det tidligere danske tilknytningskrav i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7, udgjorde en "ny begrænsning" i strid med stand still-bestemmelsen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80. Du kan læse mere om A-dommen i afsnit 3.7.1.10. i [Udlændingenævnets årsberetning for 2019](#).

Byretten vurderede, at betingelserne for bortfald var opfyldt, og at Udlændingenævnet havde foretaget en konkret vurdering af, om der var grundlag for dispensation fra bortfaldet. Retten vurderede endvidere, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte nævnets vurderingen af, at afslaget på fa-

miliesammenføring til ægtefællen ikke var afgørende for, at sagsøgeren valgte at opgive sin bopæl.

Sagsøgeren havde endvidere i september 2020 søgt om opholdstilladelse som selvstændig erhvervsdrivende under henvisning til Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet.

Ved afgørelsen fra maj 2021 vurderede Udlændingenævnet, at ansøgningen med rette var afvist efter udlændingeloven, idet den var indgivet under ulovligt ophold i Danmark. Udlændingenævnet foretog i den forbindelse en vurdering af stand still-klausulen i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen ([se faktaboks på årsberetningens side 30](#)) og fandt, at kravet om lovligt ophold var begrundet i tvingende almene hensyn, herunder hensynet til udlændingekontrol, og ikke stred mod Danmarks internationale forpligtelser.

Sagsøgeren gjorde gældende, at kravet om lovligt ophold ved indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse udgjorde en "ny begrænsning" i strid med stand still-klausulen i artikel 41, stk. 1.

Byretten vurderede, at betingelserne for bortfald var opfyldt, og at Udlændingenævnet havde foretaget en konkret og relevant vurdering af, om der var grundlag for dispensation. Retten fandt ikke grundlag for at tilsidesætte nævnets skøn. Retten fandt, at stand still-bestemmelsen ikke fandt anvendelse i en situation, hvor ansøgeren opholdt sig ulovligt i Danmark og ikke havde overholdt de nationale regler om indrejse og ophold, og at kravet om lovligt ophold under alle omstændigheder var begrundet i tvingende almene hensyn og var proportionalt.

Som følge af bortfaldet af opholdstilladelsen blev sagsøgeren ved afgørelse fra juni 2023 udvist med indrejseforbud i 2 år efter udlændingeloven. Sagsøgeren gjorde gældende, at et indrejseforbud i Schengenområdet udgjorde en "ny begræns-

ning" i strid med artikel 41 i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen.

Byretten vurderede, at reglerne om indrejseforbud er begrundet i hensynet til den offentlige orden og effektiv udlændingekontrol, og at de ikke udgjorde en ny begrænsning i strid med stand still-klausulen.

For landsretten var det ubestridt, at opholdstilladelsen var bortfaldet, da sagsøgeren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Landsrettens prøvelse angik herefter alene, om der var grundlag for dispensation fra bortfald, navnlig i lyset af A-dommen samt spørgsmålet om lovligheden af afslaget på familiesammenføring til ægtefællen. Udvisningsafgørelsen og afvisning af indgivelse af en ny ansøgning var således ikke til prøvelse i ankesagen.

Østre Landsret fastslog i januar 2025, at der ikke var holdepunkter for at antage, at udrejsen skyldtes afslaget på familiesammenføring. Landsretten vurderede derfor, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte Udlændingenævnets vurdering af bortfald.

Som konsekvens af A-dommen var ægtefællens sag blevet genoptaget. Ægtefællen fik imidlertid i 2021 på ny afslag på familiesammenføring, da sagsøgeren – altså referencen i familiesammenførings sagen – på dette tidspunkt ikke længere havde lovligt ophold i Danmark. Afslaget blev fastholdt af Udlændingenævnet i februar 2022, og afgørelsen blev ikke indbragt for domstolene.

[Til indholdsfortegnelsen](#)

Landsretten udtalte i den forbindelse, at det ikke kunne føre til et andet resultat, at udlændingemyndighedernes oprindelige afslag på familiesammenføring i 2009 og 2010 var truffet ud fra den – fejlagtige – retsopfattelse, som herskede hos udlændingemyndighederne inden A-dommen. Landsretten lagde således vægt på, at vurderingen skulle ske på baggrund af forholdene på tidspunktet for den nye afgørelse, herunder at sagsøgeren ikke længere havde lovligt ophold i Danmark. Landsretten stadfæstede herefter byrettens dom og opretholdt Udlændingenævnets afgørelse om bortfald.

Ret til ophold efter EU-retten var ikke nødvendigt

I november 2025 stadfæstede Østre Landsret en dom af oktober 2023 fra Retten i Lyngby. Retten i Lyngby havde frifundet Udlændingenævnet i en sag om prøvelse af nævnets afgørelse fra december 2021, hvor nævnet vurderede, at en tredjelandstatsborger ikke havde ret til ophold i Danmark efter EU-retten som familiemedlem til en dansk statsborger.

Sagsøgeren var ægtefælle til en dansk statsborger, der boede og arbejdede i Danmark, men som i forbindelse med sit arbejde deltog i internationale projekter og foretog rejser til andre EU-medlemsstater forud for, at parret i 2019 fik et barn. Sagsøgeren søgte om opholdskort efter EU-retten med henvisning til, at ægtefællens arbejde havde en grænseoverskridende karakter, som kunne medføre en afledt opholdsret efter EU-Domstolens praksis.

Sagens centrale problemstilling var, om sagsøgeren havde en afledt opholdsret i Danmark på baggrund af EU-Domstolens praksis vedrørende familiesammenføring til unionsborgere, der bor i egen medlemsstat og herfra leverer tjenesteydelser til eller arbejder i en anden medlemsstat, jf. EU-Domstolens dom i sag C-60/00, Carpenter, og sag C-457/12, S-dommen. Et centralt element i denne praksis er, at den afledte opholdsret kun foreligger, hvis den er nødvendig for at sikre den effektive udøvelse af unionsborgerens rettigheder efter TEUF.

Ved afgørelsen fra december 2021 vurderede Udlændingenævnet, at sagsøgeren ikke kunne meddeles ret til ophold efter principperne i Carpenter-dommen og S-dommen. Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at sagsøgeren havde en gyldig opholds- og arbejdstilladelse, og at et afslag på opholdskort allerede derfor ikke ville afskrække den danske statsborger fra at udøve sine rettigheder efter TEUF.

Byretten vurderede, at betingelsen om afskrækkende virkning og nødvendighed ikke var opfyldt, fordi sagsøgeren siden sin indrejse havde haft opholdstilladelse i Danmark efter nationale regler, og at den tidsbegrænsede karakter af denne opholdstilladelse ikke konkret havde afskrækket ægtefællen fra at udøve sit arbejde eller hindret ham i at udøve sit familieliv i Danmark. Byretten vurderede i øvrigt, at det ikke var nødvendigt at tage konkret stilling til, om ægtefællen udøvede erhvervsmæssig aktivitet i medfør af TEUF artikel 45.

I EU-Domstolens dom i sag C-60/00, Carpenter, fastslog Domstolen, at en medlemsstat ikke kunne udvise en tredjelandstatsborger, der var ægtefælle til en unionsborger, som fra sin egen medlemsstat leverede grænseoverskridende tjenesteydelser til andre medlemsstater, hvis en udvisning ville gribe ind i unionsborgerens mulighed for effektivt at udøve sin ret til fri bevægelighed.

I EU-Domstolens dom i sag C-457/12, S. m.fl., fastslog Domstolen, at en medlemsstat kan være forpligtet til at meddele en opholdsret til en tredjelandstatsborger, der er familied medlem til en unionsborger, i unionsborgerens egen medlemsstat, hvis unionsborgeren regelmæssigt udøver grænseoverskridende erhvervsmæssig aktivitet i medfør af TEUF artikel 45 (arbejdskraftens frie bevægelighed), og et afslag på ophold vil have en afskrækkende virkning på udøvelsen af retten til fri bevægelighed.

Landsretten stadfæstede byrettens afgørelse og vurderede endvidere, at der ikke forelå en sådan tvivl om forståelsen af EU-retten, at der var grundlag for at forelægge præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen.

Udtalelser fra Folketingets Ombudsmand

Det fremgår af Folketingets Ombudsmands beretning 2025, at ombudsmanden i forhold til Udlændingenævnet har behandlet i alt 31 sager. 13 af disse sager er afsluttet "uden kritik, henstilling, anbefaling m.v.". 12 af sagerne er blevet afsluttet med "anden form for behandling og hjælp til borgerne", mens de resterende 6 sager er blevet afvist af formelle grunde.

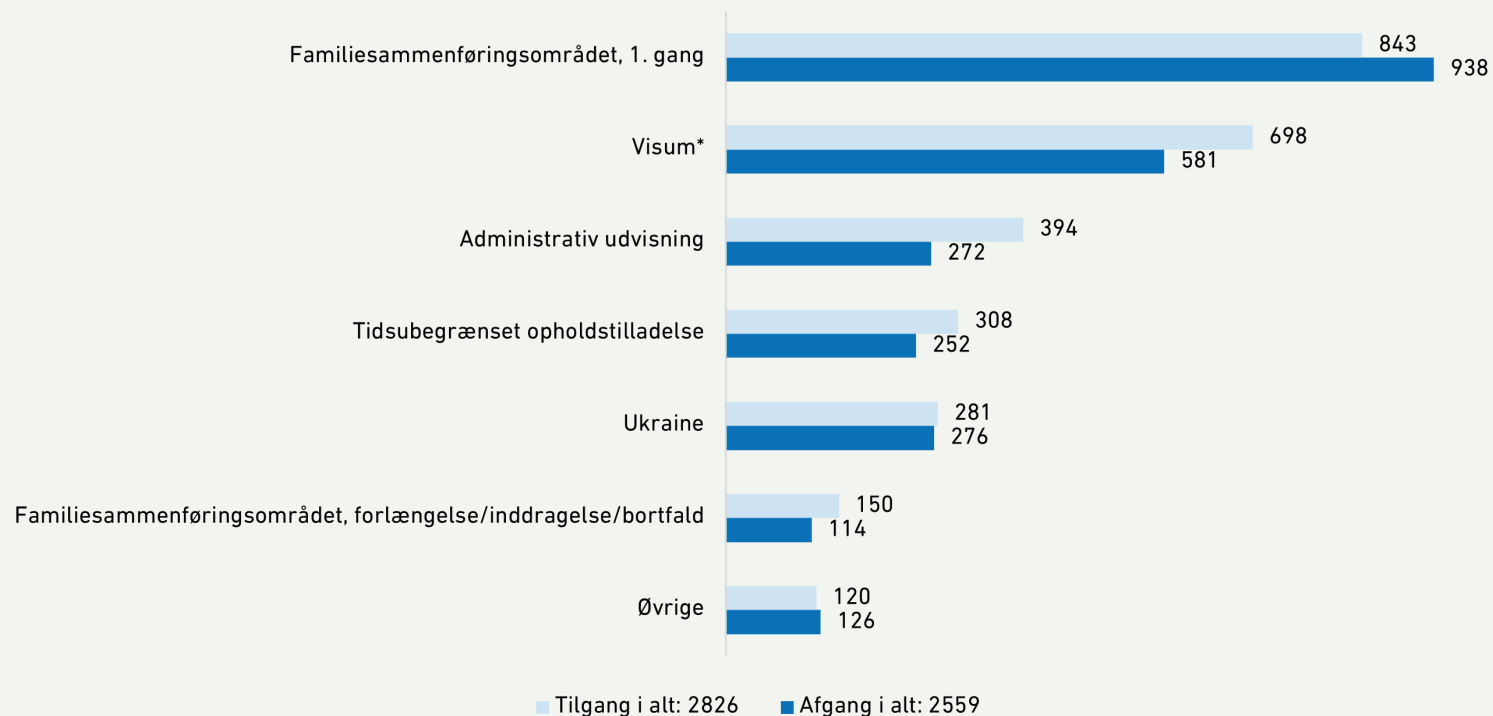
Statistikken kan læses på næste side.

Tal og fakta vedrørende Udlændingenævnets afgørelser i 2025

Figur 1

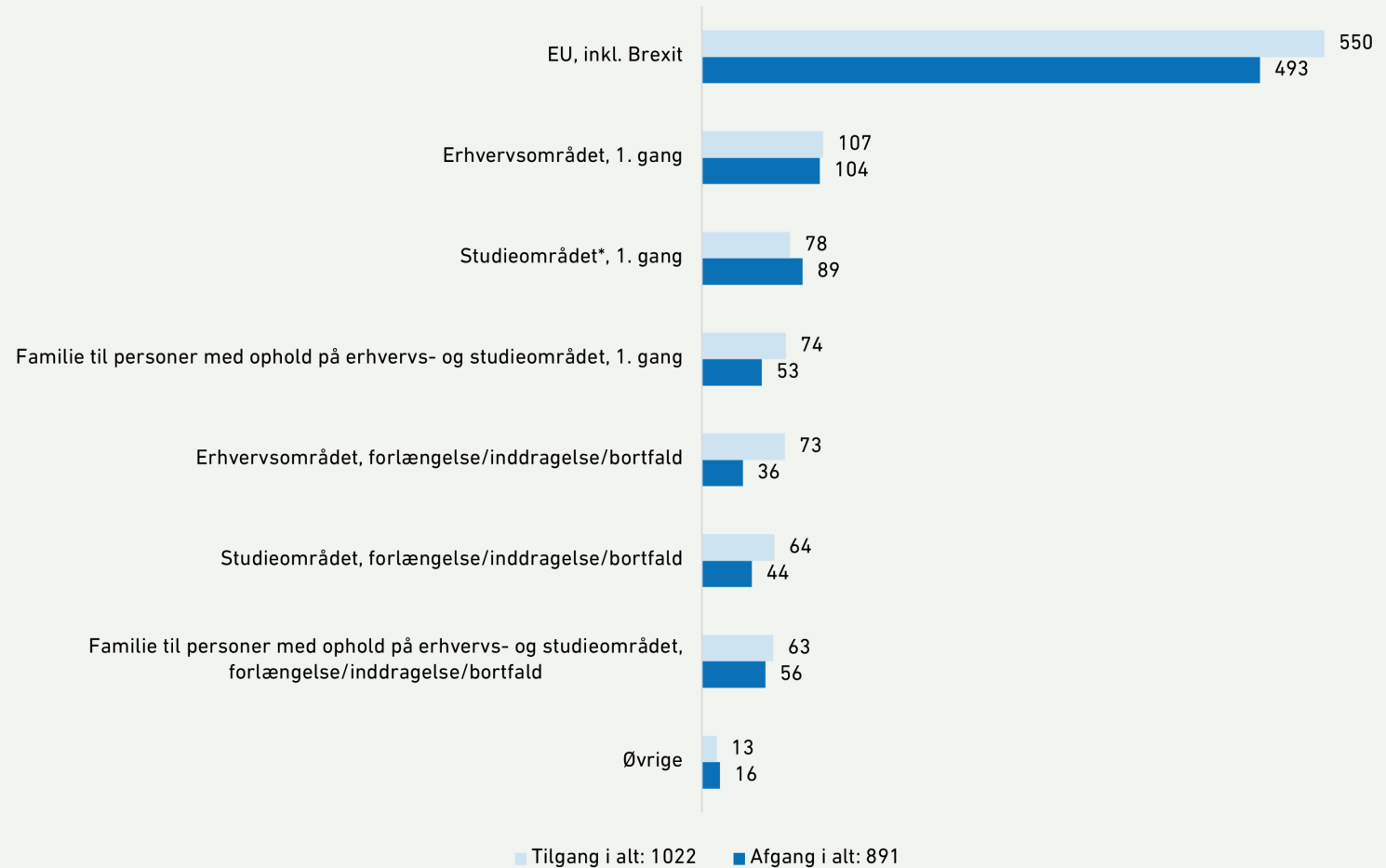
Udlændingenævnets indkomne sager set i forhold til afgjorte sager i 2025

Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen

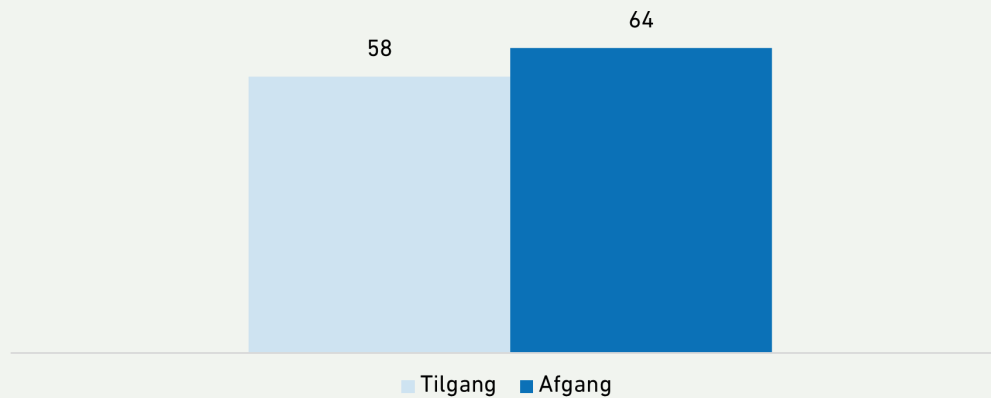
* Omfatter kun afslag meddelt af Udlændingestyrelsen i første instans efter forelæggelse fra danske repræsentationer.

Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration

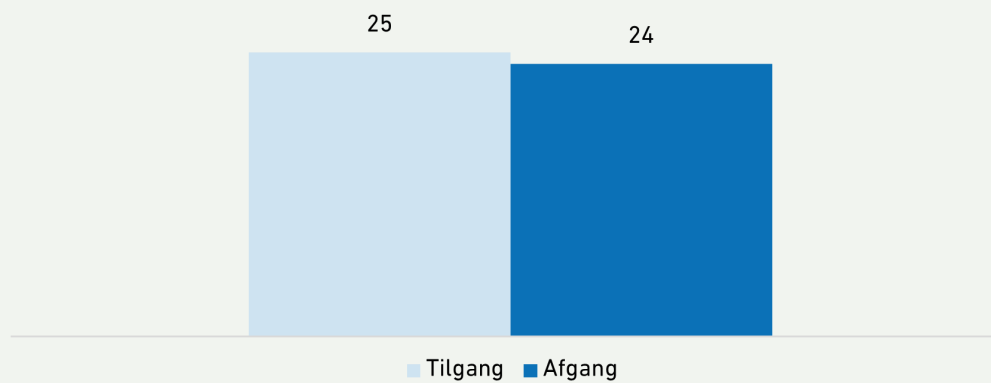

* Studieområdet omfatter ansøgninger om ophold som studerende (inkl. ph.d.), praktikanter, volontører og ansøgninger fra personer, der søger om opholdstilladelse med henblik på at opnå autorisation som læge, tandlæge eller sygeplejerske i Danmark.

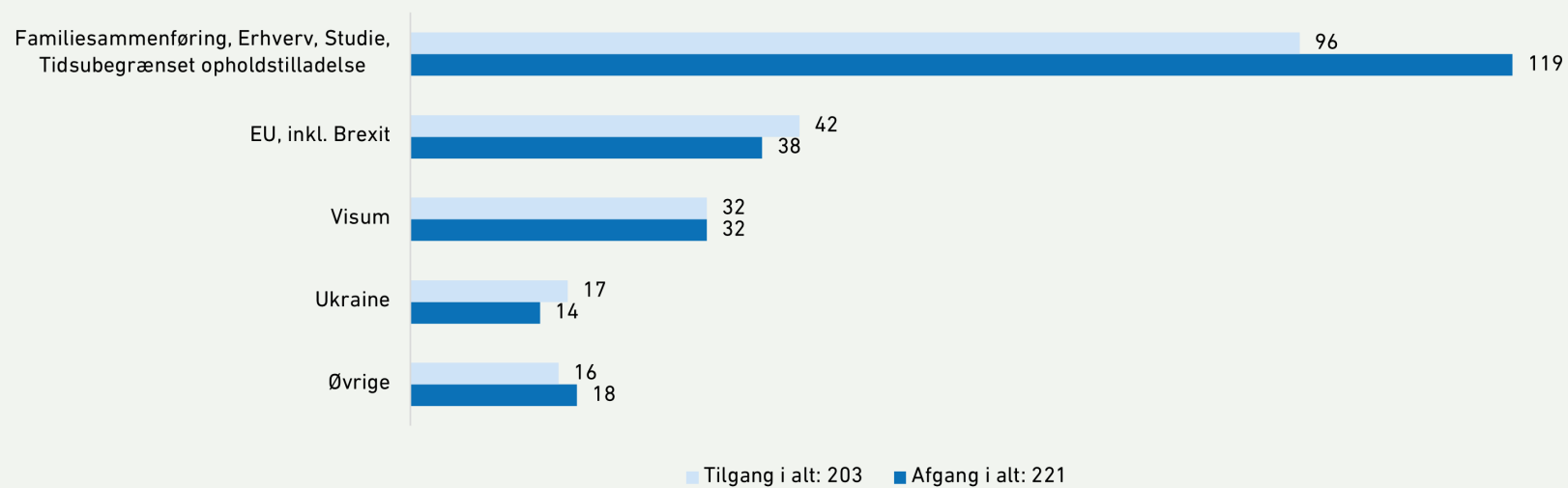
Klager over politiets afgørelser

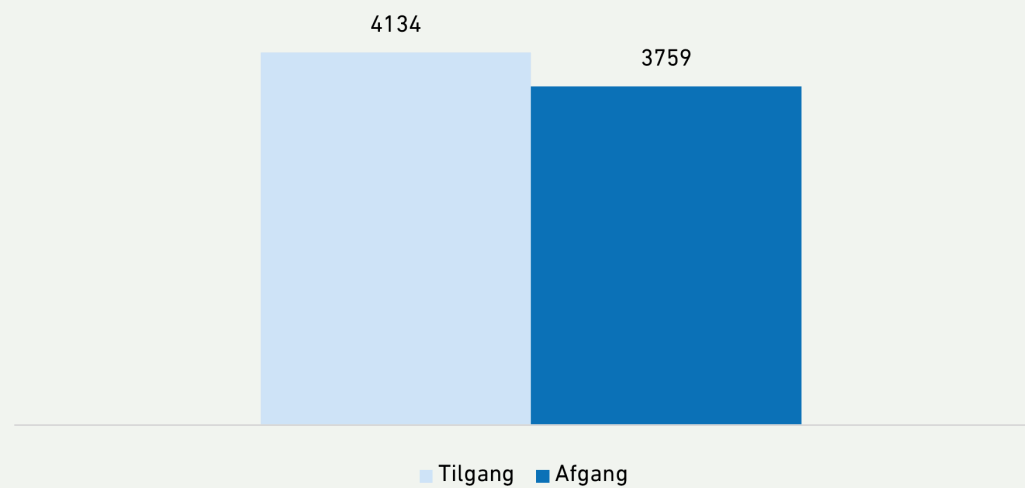
Klager over Hjemrejsestyrelsens afgørelser

Anmodninger om genoptagelse af Udlændingenævnets afgørelser

Alle Udlændingenævnets sagstyper

Figur 2

Udlændingenævnets afgjorte sager på udvalgte sagsområder i 2025 fordelt på behandlingsformer

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage eller manglende gebyr	Afsluttet uden afgørelse
Familiesammenføringsområdet, 1. gang	81	447	113	233	14	5
Familiesammenføringsområdet, forlængelse/inddragelse/bortfald	1	59	23	12	7	15
Tidsubegrænset opholdstilladelse	0	109	62	66	15	4
Administrativ udvisning	0	46	176	36	8	2
Erhvervsområdet, 1. gang	0	31	29	13	11	23
Erhvervsområdet, forlængelse/inddragelse/bortfald	0	4	14	6	2	10
Studieområdet, 1. gang	0	29	30	6	11	11
Studieområdet, forlængelse/inddragelse/bortfald	0	17	16	8	2	2
Familie til personer med ophold på erhvervs- og studieområdet, 1. gang	1	30	6	7	4	4
Familie til personer med ophold på erhvervs- og studieområdet, forlængelse/inddragelse/bortfald	0	23	7	11	5	14
EU, inkl. Brexit	6	257	83	93	1	53
Ukraine	0	39	127	58	3	50
Genoptagelsesanmodninger	2	35	20	122	7	2
Hjemrejsestyrelsens afgørelser	0	11	9	0	0	3
Politiets afgørelser	0	2	58	2	0	1
Øvrige*	0	73	37	21	3	10
I alt:	91	1211	810	694	93	259

Note: Det er ikke teknisk muligt at trække tal på afgjorte visumsager fordelt på behandlingsform.

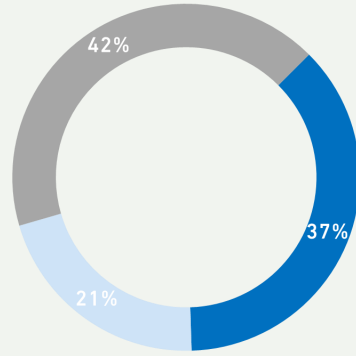
*Øvrige omfatter bl.a. afgørelser vedrørende Associeringsaftalen, identitetsfastlæggelse, indrejseforbud, fremmedpas, tilbagerejsetilladelser, au pair, Working Holiday

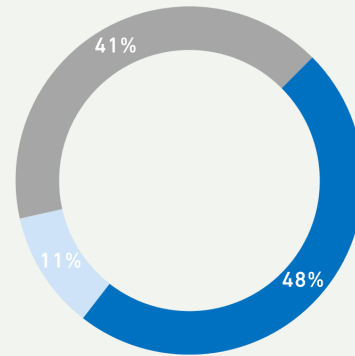
● Omgørelse ● Stadfæstelse ● Hjemvisning

Figur 3

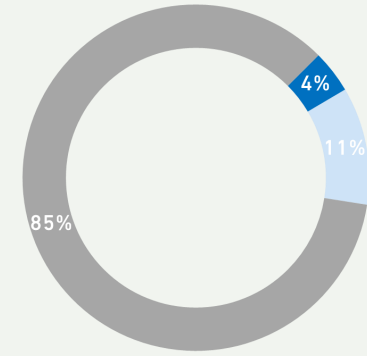
Udlændingenævnets afgjorte sager på udvalgte sagsområder i 2025 fordelt på udfald

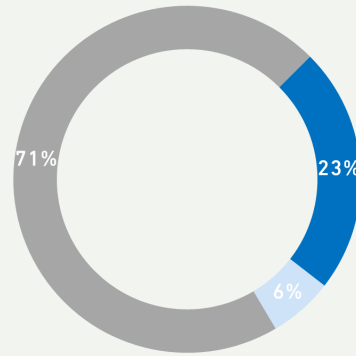
Familiesammenføring

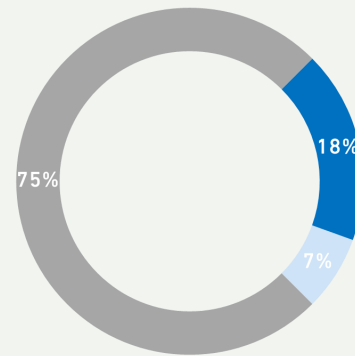
Tidsbegrænset opholdstilladelse

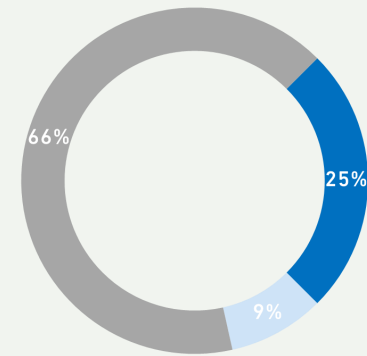
Administrativ udvisning

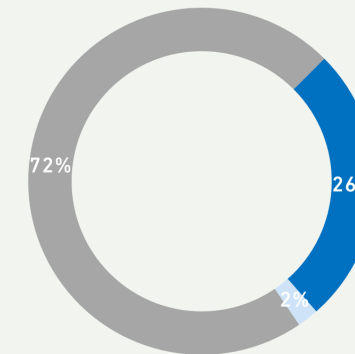
Erhvervsområdet

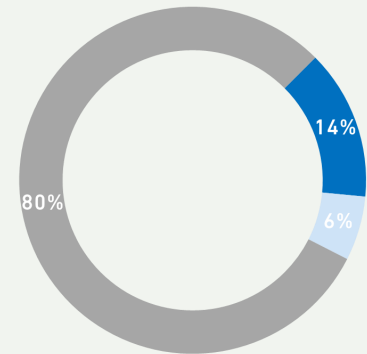
Studieområdet

EU

Ukraine

Visum

Note: Tallene omfatter ikke andre udfald, herunder bl.a. afvisning, afsluttet uden afgørelse m.v.

Til indholdsfortegnelsen

Figur 4

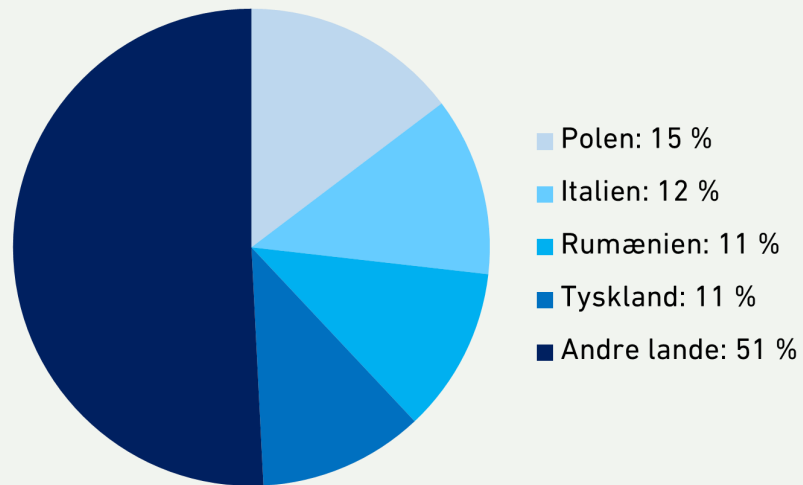
Udlændingenævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstider i afgjorte sager i 2025

Gennemsnitlig sagsbehandlingstid i 2025	Dage
Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser	195
Klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser	185
Klager over Hjemrejsestyrelsens afgørelser	214
Klager over politiets afgørelser	130
Alle Udlændingenævnets afgjorte sager	192

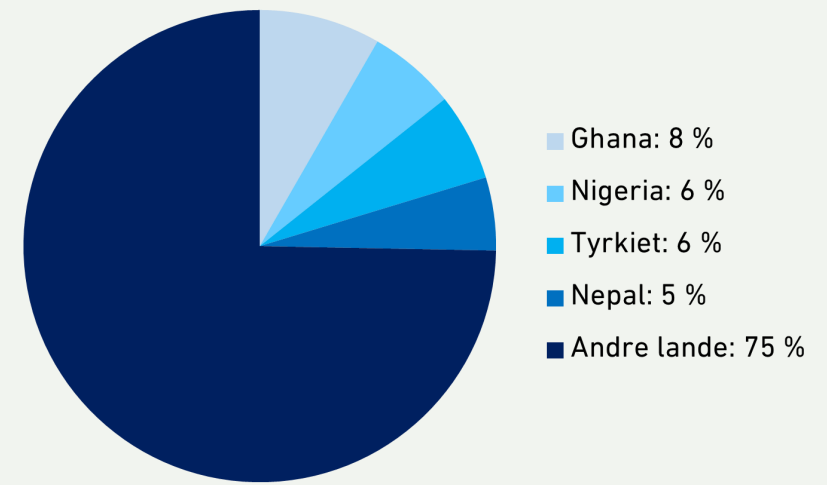
Figur 5

Nationalitetsfordeling i Ud-lændingenævnets afgjorte sager i 2025 på udvalgte sagsområder

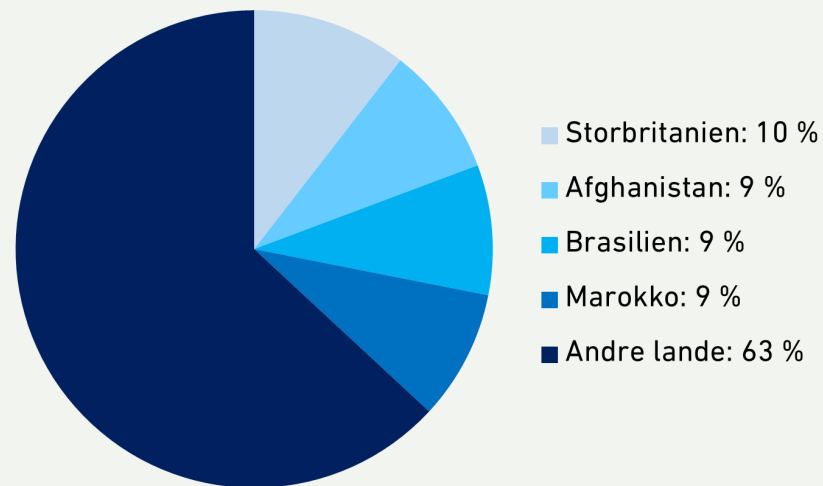
EU - Primær bevægelse - hovedperson

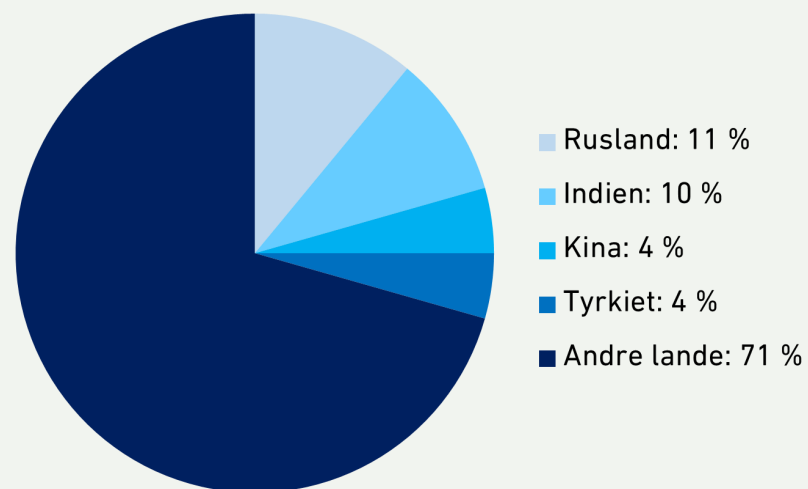
EU - Primær bevægelse - familiemedlem

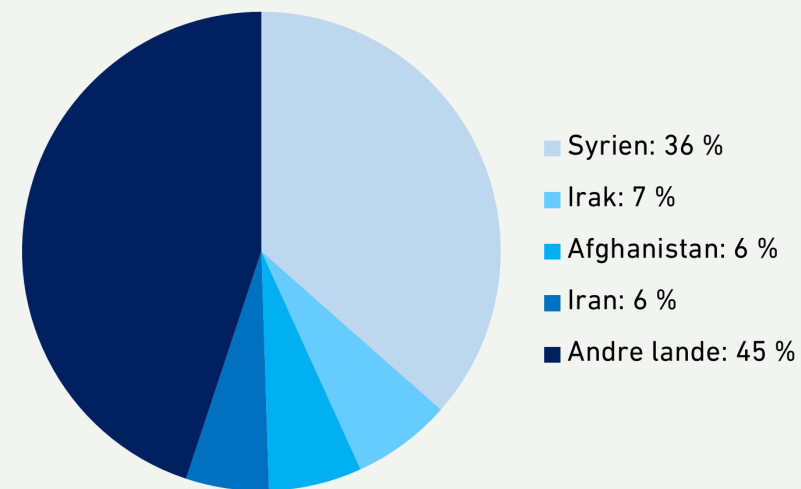
EU - sekundær bevægelse

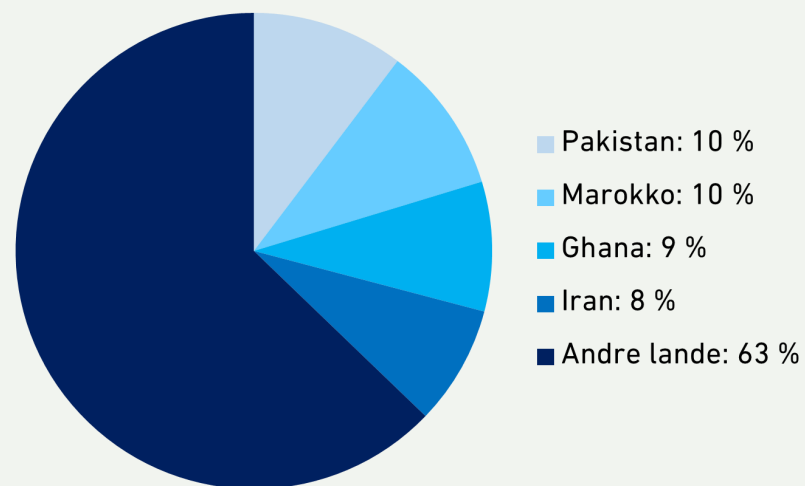
Administrativ udvisning

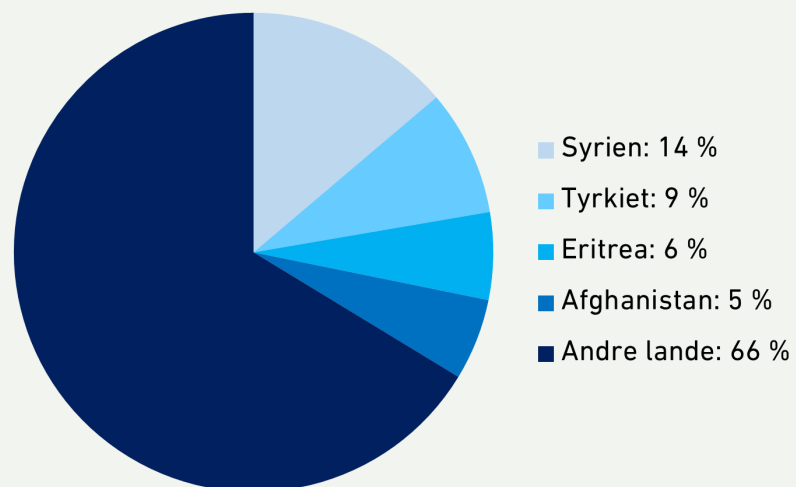
Tidsbegrænset opholdstilladelse

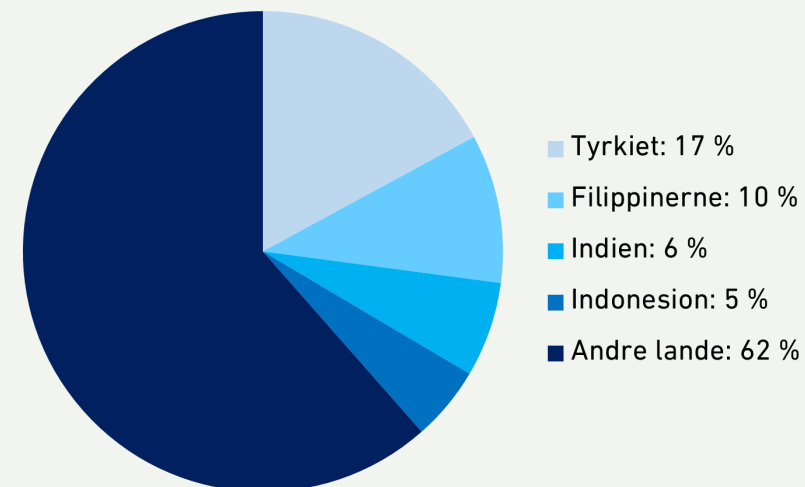
Visum

Familiesammenføringsområdet

Erhvervsområdet

Studieområdet

